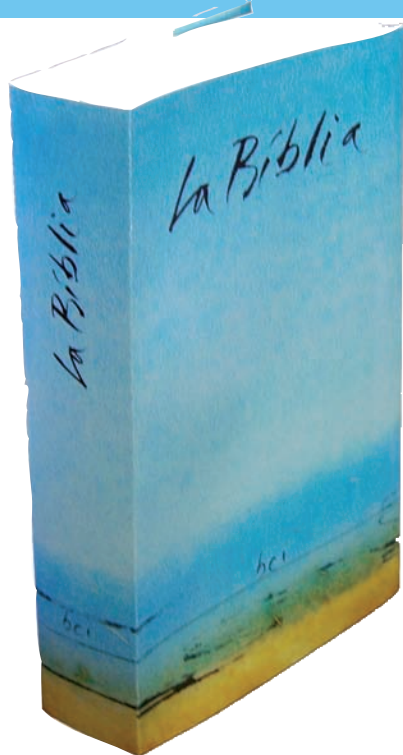

JOSEP CUNÍ, PILAR RAHOLA, JOAN MARGARIT, JUSTO MOLINERO... PRESENTARAN EL 30 DE MARÇ LA NOVA EDICIÓ IL·LUSTRADA PER PERICO PASTOR

La Bíblia popular

En quin acte podríem trobar aplegades personalitats aparentment tan dispars com el cardenal Lluís Martínez Sistach, la periodista Pilar Rahola, el poeta Joan Margarit, l'il·lustrador Perico Pastor o fins i tot un jugador del primer equip de futbol del Barça? Doncs a tots ells els trobarem aplegats el 30 de març al Petit Palau de la Música, on es presentarà una nova edició de la Bíblia Catalana Interconfessional en un format més popular i al preu de 9,95 euros.

P | **CatCristRecursos**

Ressons de catalanitat a l'Alguer

La presència catalana a l'Alguer es fa palesa en cada carrer i plaça de l'emblemàtica ciutat sarda. No només per la seva retolació bilingüe, sinó també pels símbols i les reminiscències arquitectòniques que arreu evocuen la seva forta vinculació amb Catalunya. El català s'hi parla poc, però a tot arreu podem trobar catalanoparlants. Una de les persones que més ha fet per la conservació del català a l'Alguer és mossèn Antoni Nughes, arxiver del bisbat i de la catedral de l'Alguer, que cada diumenge al vespre presideix una missa en català amb força concurrència. **P 3-4**

PAU VIDAL: «El patiment del refugiat i del desplaçat el tenim a tocar»

P 11

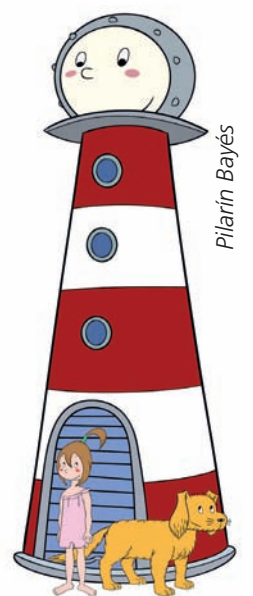
Participació catalana al Fòrum Social Mundial de Dakar

Del 6 a l'11 de febrer, la ciutat de Dakar (Senegal) va acollir el X Fòrum Social Mundial amb el lema «Resistència i lluita dels pobles d'Àfrica», en el qual va haver-hi una nombrosa participació catalana. Fins a prop de seixanta membres de l'Escola Pia de Catalunya, Cristianisme i Justícia, i Justícia i Pau van participar activament en les diverses activitats organitzades. **P 9**

«L'Illa del Far», una sèrie pedagògica

Editorial Claret, juntament amb la productora Imira Entertainment i Televisió de Catalunya, produeix una sèrie d'animació per a nens de 3 a 6 anys titulada *L'Illa del Far*. Pilarín Bayés és l'autora de les il·lustracions. Els protagonistes són la Dana, una nena de set anys; en Micu, un gos d'atura, i la Dromi, un far robot. La sèrie, de tretze episodis de sis minuts de durada cadascun, vol transmetre als infants una consciència mediambiental. «Es tracta d'una història iniciàtica sobre l'aprenentatge de la vida per part d'una nena», afirma Marcel·lí López, director de Editorial Claret. **P 29**

Pilarín Bayés

CatCristRecursos

Suplement mensual de formació catequètica, bíblica i litúrgica

Sumari

- P 5 Missatge per a la Jornada de les Vocacions
- P 21 Festes Decennals de la Candela a Valls
- P 22 Sessió acadèmica sobre la visita del Papa
- P 23 Tupper Místic: l'evangelí a domicili
- P 30 Museu del Pessebre a Montblanc

Editorial

La qüestió de Déu en Benet XVI

La Facultat de Teologia de Catalunya ja va organitzar el mes d'octubre passat una sessió acadèmica preparatòria de la visita del Sant Pare a Barcelona. El 10 de febrer en va celebrar una altra per reflexionar sobre els missatges pontificis de la visita apostòlica. El cardenal Martínez Sistach, que va presidir la sessió i en va ser ponent, va dir que «el tema central de la visita del Papa a Barcelona ha estat el de Déu, portar als homes d'avui l'accés a Déu».

Aquest Papa no se sent un místic, com sembla evident que ho era el seu predecessor Joan Pau II. Benet XVI ho diu tot responent al seu interlocutor Peter Seewald en el llibre *Llum del món*: «De místic, no en sóc. És correcte però que com a Papa tinc moltes més ocasions de pregar i de lliurar-me completament en mans de Déu (...) la pregària i el contacte amb Déu ara són encara més necessaris.» Aquest Papa, en canvi, és un teòleg, un dels grans teòlegs dels segles XX i XXI, que recorda que en el mateix llibre-entrevista: «La gran missió de l'Església continua sent unir la fe i la raó, unir la mirada que va més enllà d'allò tangible i alhora la simultània responsabilitat racional.»

Ja en un llibre-entrevista anterior *Déu i el món. Creure i viure en la nostra època* (2000), Seewald va dedicar tot un capítol a parlar de Déu amb l'aleshores cardenal Ratzinger: «Dir "crec" —argumentava l'aleshores cardenal— és un acte conscient del "jo". Un acte que engloba voluntat i discerniment, il·luminació i guia, que m'han estat donades. En això consisteix la confiança (...) en sortir de si mateix per remetre's a Déu. I aquesta remissió no s'adreça a un poder superior, sinó al Déu que em coneix i que em parla. Que realment és un "jo" —tot i que molt superior— al qual puc apropar-me i que se m'apropa.»

Quan el periodista li preguntava si Déu era home o dona, Ratzinger es mostrava taxatiu: «Déu és Déu. No és home ni és dona.» Però afegia també, de seguida, com a bon biblista que en les imatges masculines sobre Déu, sempre se li han afegit «atributs femenins». Perquè tant l'home com la dona «descendeixen d'Ell i les potencialitats de tots dos estan contingudes en ell» (*Déu i el món*, 95). Davant del Déu impassible de certes teologi-

es, el Sant Pare presenta una imatge divina molt suggestiva i concordant amb la teologia del postconcili: «El significat de la creu és que Déu mateix és un patidor, que ens té afecte a través del seu sofriment, que ens estima» (*Llum del món*, p. 67).

La via de la bellesa com a accés cap a Déu va ser resseguida per Benet XVI durant la seva estada a Barcelona. Així es va glossar en la sessió acadèmica esmentada en el marc de la qual el Dr. Antoni Bosch va parlar *Del llenguatge de la bellesa al llenguatge de l'amor*, el Dr. Salvador Pié-Ninot recordava que «la bellesa del misteri de Déu contribueix a crear una societat més digna de l'home» i el Dr. Armand Puig afegia que «més enllà del temps el discurs de la bellesa traspasa tota la història de dos mil anys de cristianisme». En llegir els Pares de l'Església, ha dit Benet XVI: «Veig il·luminar-se la bellesa de la fe» i amb una frase on ressona la seva condició de músic: «Compto amb un tot un concert de consols.»

Mons. Rino Fisichella, president del Pontifici Consell per a la nova evangelització, que ha intervingut en l'Assemblea de Delegats de MCS de la CEE, afirma que la Sagrada Família de Gaudí és una icona d'allò a què el nou dicasteri vol dedicar-se, la bellesa del Temple «sap parlar a l'home d'avui conservant els trets fonamentals de l'art antic». La seva presència, amb les torres que apunten el cel, «sembla oposar-se a la ciutat feta d'edificis i vies que es perden en l'horitzó, mostrant la modernitat a la qual estem convidats. Les dues realitats existeixen i no desentonen l'una al costat de l'altra, al contrari, semblen fetes l'una per l'altra: l'església per a la ciutat i a la inversa». La massiva afluència de «gent de tot arreu» al temple que Gaudí ja va profetitzar i a la qual estem assistint als darrers mesos no és un signe del temps d'un renovat interès per l'espiritualitat i, en definitiva, per Déu?

TELÈFON PER ALS SUBSCRIPTORS

Hem obert un telèfon d'atenció perquè els subscriptors puguin notificar qualsevol incidència en la distribució del setmanari.

933 613 660

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronà, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Àngel Belzunegui, Ferran Blasi, Montserrat Canet, Joan Casals, Agustí Codinach, Delfí Dalmau, Ramon Felipó, Núria Ferret, Josep Font, Enric Frigola, Carmen García, Joan Guiteras, Mercedes Lázaro, Dani Majà, Joan A. Mateo, Joan Minguella, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Sergi Òliba, Begoña Palau, Quique, Francesc Raventós, Anna M. Sales, Maiol Sanaüja, Peio Sánchez, Lluís Serra, Pere Tena, Josep Urdeix, Nora Vela, Joan Vernet, Joan Viñas, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malsosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 120 €

Gibraltar i Portugal: 120,1 €

Resta d'Europa: 195,10 €

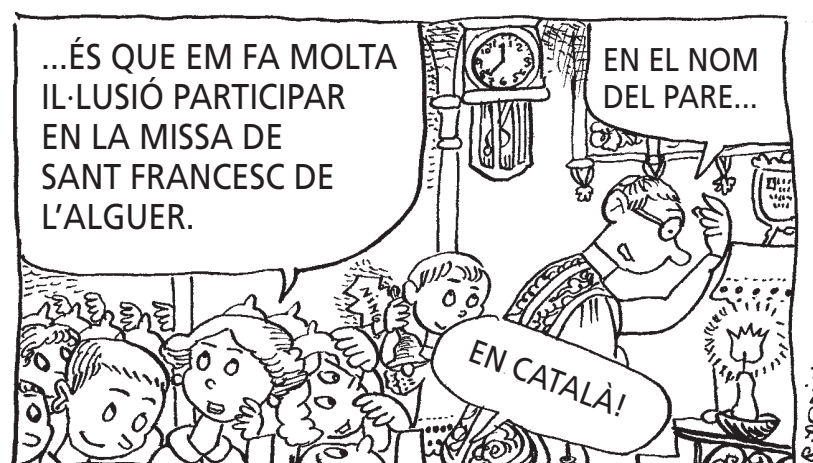
Amèrica i Àfrica: 233,11 €

Àsia i Oceania: 311 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

L'Alguer, una ciutat catalana a Sardenya

Cada diumenge al vespre l'església de Sant Francesc acull una missa en llengua catalana

Ramon Felipó

L'Alguer

L'Alguer, ara, és molt més a prop de Catalunya. Entre la companyia Ryanair, que vola a l'Alguer des de Girona, o la línia de vaixell Grimaldi, que surt del port de Barcelona, s'hi pot anar molt fàcilment. Amb vaixell s'arriba a Porto Torres on, per cert, hi ha un torre catalana de defensa a l'entrada de la població, el trajecte és d'unes 12 hores i des d'aquesta ciutat fins a l'Alguer, uns 50 quilòmetres, hi ha línia d'autobús. L'aeroport es troba en municipi alguerès i ben comunicat per línies de bus fins al centre de la ciutat.

El primer que sobta en arribar a l'Alguer és que tots, absolutament tots els carrers i places estan retolats en català. El català s'hi parla poc, però a tot arreu podem trobar un catalanoparlant. Els més grans de trenta anys pràcticament tots el parlen, els més joves el fan servir de llengua familiar, però també hi ha excepcions. Aquest any per Sant Miquel, que és el patró de l'Alguer, vaig poder assistir a unes memorables sessions de música algueresa al *Iugomare* de Barcelona, la platja del costat de la ciutat vella. Per visitar l'Alguer sempre recomanaré la guia que acaba de reeditar en català, entra d'altres llengües, mossèn Antoni Nughes, l'arxiver del bisbat i de la catedral de l'Alguer. En Nughes és una de les persones que més treballa des de fa dècades pel català de l'Alguer i sense la seva obra seria molt difícil d'entendre la situació actual algueresa. Malauradament el llibre —guia *L'Alguer* d'Antoni Nughes, editat per *Zonza Editori* de Càller— resulta, encara avui, pràcticament intrombable a tot Catalunya o al País Valencià.

L'Alguer era una ciutat fortificada i emmurallada plena de «bastions» (antigues torres de defensa). El barri vell roman pràcticament sense afegitons arquitectònics que destrossin el paisatge urbà, és seu episcopal, i a la planura s'estén l'Alguer nou, rodejat de platges formoses. És molt recomanable visitar tots, absolutament tots els carrers de la ciutat vella, ja que a cada racó s'hi pot trobar finestrals que recorden les construccions catalanes com les de la Girona vella, Solsona, Vic, Bagà, la ciutat de València, Morella, Perpinyà o Palma de Mallorca...

La gent és amable, és molt freqüent a totes les botigues poder ser atès en català. El corall sembla fet pels algueresos, a les seves costes n'hi ha molt. A les botigues es pot trobar el corall a uns preus més que interessants. Una cosa que em va fer refermar en la catalanitat fou que la majoria dels establiments comercials de dintre muralles són oberts cada dia fins prop de les 9 del vespre, diumenges inclosos.

Davant de l'hotel en què vaig sojornar a l'Alguer, al cèntric carrer de Sàsser —a la ciutat nova, però al costat del barri vell— hi havia un supermercat on totes les caixeres i el carnisser em xerraven en alguerès, però malauradament sovint entre ells ho feien en italià; en canvi, al forn veí tots xerraven entre

L'Alguer és avui més a prop de Catalunya.

Els carrers de l'Alguer estan retolats en català.

ells en alguerès, com en els mercats municipals que hi ha al mateix carrer. Ara, molts dels catalanoparlants algueresos es lamenten que amb la nova TDT veuen prop d'un centenar de canals, dos de locals: un emet regularment un noticiari en català i italià, l'altre molta música algueresa amb fons de postals, però en canvi no tenen accés per TDT ni a TV3 ni a cap de les altres emissores

de ràdio i televisió públiques catalanes, valencianes o de les Balears.

A la majoria de llibreries a l'Alguer, tant les de la ciutat vella com les de la nova, es poden trobar llibres en català sobre l'Alguer, però recomanaré especialment visitar la llibreria Il Labirinto, a la Via Carlo Alberto, 119, de la ciutat vella. Hi ha quasi tot el publicat sobre l'Alguer i diversos números de la revista

L'Alguer. També tenen un bon assortit de llibres catalans o de traduccions a l'italià d'obres literàries catalanes.

L'Obra Cultural

La plaça on hi ha el Teatre *Cívico* és on té el despatx de l'Arxiu mossèn Nughes, just davant hi ha l'estatge social de l'Obra Cultural. Aquesta entitat té una biblioteca catalana, connectada amb la xarxa de les biblioteques sardes que fa goig de veure i visitar. Cada any per Sant Miquel, l'Obra organitza la nit de la festa del lliurament dels premis literaris catalans de l'Alguer Rafael Sari. Ja van per la XVII edició; és un goig poder assistir a aquesta vetllada literària. Els joves «minyons i minyones» algueresos reciten les seves poesies al Teatre *Cívico* ple a vessar, tot en català... Em recordava aquelles nits de Santa Llúcia de les primeries dels anys setanta!... I que després van esdevenir la literatura catalana actual.

Carlo Sechi, antic batlle-síndic de l'Alguer, és l'actual president d'aquesta entitat. És una persona afable i amable, un pou de coneixement alguerès i sempre disposat a ajudar tots els que li ho demanen. Vaig tenir l'ocasió de xerrar molt amb ell, sobre el passat i el present alguerès. En Carlo és actualment diputat autonòmic al parlament sard de Càller. Té també publicats dos llibres de cuina, que són una pura delícia tant pels plats que suggereix fer com pel seu ric vocabulari. Domina el parlar quotidià o dialectal de l'Alguer. Fa feina, m'explica que va animar un grup de joves de l'escola d'aprenentatge de l'alguerès a representar la peça teatral en el vell parlar de l'Alguer *Lo Sidadu*, de Gaví Ballero, cosa que van fer amb un notable èxit a l'Alguer i també a la Universitat Catalana d'Estiu de Prada de Conflent. Sechi va explicar-me que va néixer a la plaça Cívica al número 2, en temps de la monarquia —quan a Itàlia hi havia els Savoia—, n'ha vist de tots colors, però sempre s'ha mantingut fidel a la llengua i la identitat catalana. Té la Creu de Sant Jordi i va ser present al II Congrés Internacional del Català, quan era el regidor de Cultura de l'Alguer.

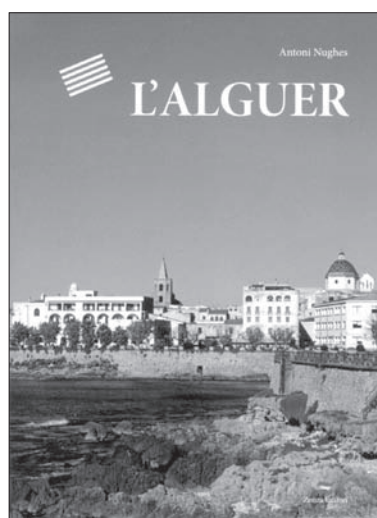
Cal assenyalar que aquesta entitat edita semestralment un periòdic en català *L'Alguer*, del qual ja es pot consultar alguns números per internet a les pàgines de l'Obra Cultural (www.obracultural.cat). La seu de l'Obra és al carrer P.R. Arduino, 44, 07041 l'Alguer (Sardenya) i el telèfon i fax: + 39 079 977 228.

S'ha de dir que si visiteu aquesta institució mai no en quedareu decebuts, de la seva gent, de la feina que fan i de la biblioteca, tots treballen pel català de l'Alguer de forma altruista, constant i desinteressadament. Però si podeu, quan aneu a l'Alguer porteu-los sempre algun llibre, DVD o CD, que us ho agrairan. Aquests darrers set anys no els ha arribat quasi cap de les novetats de la Generalitat, ni de les altres editorials catalanes. Ah! I no podeu marxar mai sense adquirir algun dels llibres que

Quan anar a l'Alguer i bibliografia recomanada

Sempre és bo d'anar a l'Alguer, però per Sant Miquel, el 29 de setembre, són uns grans dies, com també la Nit de Nadal, per veure el *Cant de la Sibil·la* a la catedral. Em diuen que també és una festa impressionant la seva Setmana Santa. Caldrà tornar-hi per veure-ho tot. De llibres que n'expliquin la història podem consultar el d'Antonio Budruni *Breu Historia de l'Alguer*, de la Biblioteca de Serra d'Or, i la millor guia històrica, sense la qual cap turista no hauria de visitar l'Alguer és el llibre d'Antoni Nughes editat per *Zonza Editori* de Càller.

edita aquesta Obra o com a mínim el seu *Calendari Alguerès*, petita joia de la cultura catalana.

La catedral i altres edificis religiosos

La catedral de Santa Maria de l'Alguer, la façana principal de la qual encara és en obres, és d'una bellesa extraordinària. Tot absolutament tot, recorda les grans catedrals valencianes o catalanes. L'entrada pel portal gòtic lateral ofereix les millors vistes, es veu el campanar (*campanil* en la varietat de l'Alguer) i sobretot l'àliga. Aquesta figura de l'evangeli de sant Joan tan present a les catedrals de Mallorca. Com a les catalanes fa prendre consciència de país. En una de les capelletes de l'absis d'aquesta catedral hi ha la Mare de Déu de Montserrat donada pels catalans. També sorprèn veure adossats, des de dins de l'església a la façana principal, una làpida dels Cardona, aquesta família bagenca que va tenir un importat paper en la conquesta catalana de Sardenya i d'altres territoris avui part d'Itàlia o França.

Cada nit de Nadal en aquesta catedral, des de fa moltes centúries i des d'abans del Concili de Trento de l'any 1545, es canta el *Cant de la Sibil·la*. Com a moltes de les esglésies de Mallorca. La Unesco va reconèixer el *Cant de la Sibil·la* l'any passat com a Patrimoni Oral i Immaterial de la Humanitat. Aquest cant nadalenc que es feia, també, a moltes de les esglésies catalanes, va deixar de fer-se durant centúries, fins que des de fa uns pocs anys s'ha recuperat en algunes esglésies com ara Santa Maria del Mar o la catedral de Barcelona. La Sibil·la algueresa o el *Senyal del Judici* de la catedral de l'Alguer la canta mossèn Antoni Nughes, que enguany ha fet una edició en facsimil de la lletra que acompanya aquest escrit. No es pot marxar mai de l'Alguer sense haver visitat el museu de la catedral, on, per cert, està a la venda un CD del Cant de la Sibil·la.

Segons el meu parer l'església de Sant Francesc és la que més elements de catalanitat exhibeix. Gòtica i majestuosa, cal admirar-ne els arcs, i a la placa de la sepultura de «la Nació catalana» i l'escultura amb les quatre barres de la bandera catalana, les claus de volta de sant Bernadí i de la coronació de la Mare de Déu... és d'unes dimensions molt més petites que la catedral, però aquesta església inspira recolliment devoció i repòs. Es aquí on cada diumenge al vespre s'oficia l'única missa en llengua catalana de l'Alguer. Vaig tenir ocasió d'assistir-hi. Només puc dir un cosa, una nau curulla de gent, resant i en català amb un missalet —la Santa Missa— fet pel mateix arxiver Antoni Nughes, que, a més, és qui l'oficia quasi setmanalment.

A uns set quilòmetres de l'Alguer, hi ha el santuari de Vellverd, dedicat a una Mare de Déu que fou coronada l'any 1935. La cerimònia es va fer davant de tot l'episcopat sard. L'any 1949 el Sant Pare Pius XII la va proclamar copatrona de l'Alguer i patrona de tot el bisbat. Aquest santuari té un altar lateral dedicat a la Mare de Déu de Meritxell d'Andorra i un altre a la de Montserrat.

Els arxius de l'Alguer

Els arxius algueresos sorprenen per la gran quantitat de dades. La immensa

Catedral de Santa Maria de l'Alguer.

La catalanitat és molt present en l'arquitectura algueresa.

majoria de les antigues, per exemple, les del segle XVII, estan escrites només en català. Vaig visitar l'Arxiu Històric Comunal del Carrer Columbano 6, on el seu arxiver, Gianfranco Piras, em va atendre amablement en la meva recerca, que com a berguedà faig sempre que puc i en la mesura de les meves possibilitats, de mirar el que es feia en les terres catalanoparlants per Corpus.

L'Arxiu municipal de l'Alguer està ple de llibres de *Clavari*. Els llibres de comptes municipals medievals redactats en català contenen valuoses informacions sobre aquests i altres fets d'interès bàsic per a tots els catalans. Gianfranco Piras és un home molt ocupat en la conservació de la història a través dels documents que l'arxiu de la ciutat custodia. Tinc la sort que em va poder atendre entre la feinada ingent que sempre acompanya un arxiver eficient com és ell.

L'altre arxiu és el del bisbat i la catedral de l'Alguer i el dirigeix mossèn Nughes. És l'Arxiu històric diocesà, de la Plaça del Bisbe 19. Aquí hi ha tota la història de la Catedral, de les parròquies i de l'Alguer catòlic.

En primer pla

Mossèn Antoni Nughes

M'havien parlat d'aquest mossèn abans d'arribar a conèixer-lo, sobretot l'editor de Llibres de l'Índex, Josep Maria Orteu, però la veritat és que em vaig quedar sorprès i impressionat de veure la feinada que ha fet, fa i encara vol continuar fent. El seu despatx és a la plaça del Teatre, davant mateix de l'Obra Cultural, i tan bon punt en sortim veiem la portalada gòtica de la catedral i el seu campanar. Està rodejat sempre de papers, llibres, notes..., atafegat i ocupat... Vaig tenir la sort de poder fer unes petites xerrades amb ell, em va ensenyar l'arxiu, els locals de l'escola d'alguerès Pasqual Scano... Aquest mossèn es la memòria viva de l'Alguer i de la seva lluita per la supervivència de la catalanitat en aquesta ciutat sarda. Ha fet de tot i fa de tot per l'Alguer, la seva varietat de la llengua catalana i per la normalitat lingüística.

El mossèn va explicar-me com el bisbe Baccallar va salvar a l'Alguer el *Cant de la Sibil·la*. Parlar amb ell és tot entusiasme, bonhomia i saber. La seva erudició impacta, però no és d'aquells que s'enrosca dins d'una torre d'ivori, baixa i comparteix la feina i coneixements amb el seu poble, amb tothom. La seva tesi doctoral publicada per l'Institut d'Estudis Catalans l'hi va prologar el jesuïta pare Batllori, i ell ho diu amb la més absoluta normalitat... Ve sovint per Barcelona, l'últim cop coincidint amb la visita del Papa per a la dedicació de la Sagrada Família. Però ara que l'arxiver de la catedral de Barcelona, mossèn Baucells, el vol convidar a les trobades dels arxivers catalans, podrà haver-hi una intercomunicació més forta, fluida i constant entre els arxius dels bisbats de llengua catalana i el de la catedral de l'Alguer. Un dels llibres que em van sorprendre més de Nughes fou el del *Sant Crist de la Misericòrdia i la Setmana Santa de l'Alguer*, que recull alguns dels cants en la llengua del poble per Setmana Santa. La seva obra escrita impressiona. Ha fet editar i reeditar el missalet en la varietat algueresa de la missa. Aquest missalet és el llibre més cops editat en català a l'Alguer. Ha fet una edició facsimil d'un catecisme alguerès de les primeries del segle XIX; canta el *Cant de la Sibil·la* cada nit de Nadal; fa classes de català; celebra cada setmana a l'església de Sant Francesc la missa en català —la impressió que em va produir sentir algunes de les estrofes del *Virolai* de la Mare de Déu de Montserrat fou total— i ell segueix fent feina, sense fer cas de les crítiques i enveges; organitza pelegrinatges a altres santuaris marians... Nughes no para mai.

Ha escrit la biografia de Ramon Clavellet —l'única que hi ha— i el recull de tota la seva obra literària. Clavellet fou el precursor i pare de la Renaixença algueresa. En Clavellet té una biografia sorprenent, que Nughes explica molt bé. Nascut com a Antoni Ciuffo a Sàsser —per tant, no era de parla catalana— de petit es va traslladar amb la seva família a l'Alguer i va aprendre l'ofici de tipògraf. S'escrivía amb mossèn Alcover i reconeixia els mestres del poeta metge de Verdaguer, Falp i Plana, o de mossèn Marià Grandia de Vallcebre. En Ciuffo —Ramon Clavellet— va venir a Barcelona per primera vegada l'any 1902 per participar als Jocs Florals. Va aprofitar per fer una conferència sobre el folklore alguerès al Centre Excursionista de Catalunya. Posteriorment tornaria a Barcelona pel primer Congrés de la Llengua Catalana de l'any 1906 i ja mai més retornaria a la seva ciutat de l'Alguer. Va morir a Barcelona cap a l'any 1912. He consultat a l'Arxiu Municipal Administratiu de Barcelona les morts de l'any 1912 i 1911 i no he sabut trobar —encara— cap dada de la seva mort. La ciutat de Barcelona hauria de retre un homenatge a Ramon Clavellet, el pare de la Renaixença algueresa, mort i enterrat a Barcelona, i que encara no té el seu nom al nomenclàtor barceloní.

Mossèn Nughes va voler ensenyar-me l'escola d'alguerès Pasqual Scano, tot lamentant-se de les mancances d'ajut i oblit total per part de la Generalitat dels darrers set anys. Cofoi em va ensenyar el retrat que li va dedicar Francesc de Borja Moll, on per cert l'accent d'alguerès és *alguérés*. Sóc dels qui crec que cal salvar les varietats del català, mai no s'ha d'imposar la grafia ni les formes barcelonines, això ja ho fan per sort o desgràcia els de TV3 i Catalunya Ràdio... I el mossèn és un amable conversador, m'agradaria que no hagués estat tan ocupat les setmanes que vaig ser per l'Alguer... Xerra, explica i difon la cultura i la història de la seva estimada ciutat.

La família i la parròquia, promotors de vocacions

Missatge de Benet XVI per a la Jornada Mundial de Vocacions

Zenit
Ciutat del Vaticà

Les famílies i les parròquies han d'animar els joves que sentin una crida vocacional, precisament en aquests moments en què aquesta sembla més difícil, afirma el papa Benet XVI.

El Vaticà ha donat a conèixer el missatge papal per a la Jornada Mundial de les Vocacions, que se celebrarà el 15 de maig, quart diumenge de Pasqua, amb el tema *Promoure les vocacions a l'Església local*.

En aquest missatge, el Papa insisteix en la responsabilitat de les famílies, les parròquies i les associacions en la promoció de les vocacions. «Especialment en aquest temps nostre en el qual la veu del Senyor sembla ofegada per "altres veus" i la proposta de seguir-lo, lliurant la pròpia vida, pot semblar massa difícil, tota la comunitat cristiana, tot fidel, hauria d'assumir conscientment el compromís de promoure les vocacions», assenyala. Benet XVI insisteix en la importància d'«animar i sostenir els qui mostren indicis clars de la crida a la vida sacerdotal i a la consagració religiosa», perquè sentin «el caliu de tota comunitat a l'hora de dir "sí" a Déu i a l'Església». Per això demana que «cada Església local es faci cada vegada més sensible i atenta a la pastoral vocacional, educant en els diversos nivells: familiar, parroquial i associatiu».

Cal ajudar els infants i joves «perquè hi maduri una genuïna i afectuosa amistat amb el Senyor, conreada en la pregària personal i litúrgica; perquè

aprenguin l'escolta atenta i fructífera de la Paraula de Déu, mitjançant una familiaritat creixent amb les Sagrades Escripures». És oportú que comprenquin que «submergir-se en la voluntat de Déu no anul·la ni destrueix la persona, sinó que permet descobrir i seguir la veritat més profunda sobre ells mateixos», va subratllar.

També cal ajudar-los perquè «visquin la gratuïtat i la fraternitat en les relacions amb els altres, perquè només obrint-se a l'amor és com es troba la veritable alegria i la plena realització de les pròpies aspiracions». Particularment, el Pontífex s'adreça als qui es troben directament implicats en el discerniment vocacional dels

joves, sacerdots, famílies, catequistes i animadors.

Testimoni de comunió

«Als preveres els recomano que siguin capaços de donar testimoni de comunió amb el bisbe i amb la resta de germans, per garantir l'humus vital als nous brots de vocacions sacerdotals.» A les famílies demana que estiguin «animades d'esperit de fe, de caritat i de pietat, capaces d'ajudar els fills i filles a acollir amb generositat la crida al sacerdoci i a la vida consagrada».

«Els catequistes i els animadors de les associacions catòliques i dels moviments eclesials, convençuts de la seva

missió educativa, procurin conrear els adolescents que els han estat confiats, de forma que aquests puguin sentir i seguir amb bon ànim la vocació divina.»

El Bisbe de Roma s'adreça també als bisbes, recordant-los la importància «d'augmentar tot el que sigui possible les vocacions sacerdotals i religioses, posant especial interès en les vocacions missioneres». «El Senyor necessita la vostra col·laboració perquè les seves crides puguin arribar als cors dels qui ha escollit», diu als prelat, al mateix temps que els recomana que vagin «amb compte en l'elecció dels agents pastorals per al Centre diocesà de Vocacions».

També els recorda «la sol·licitud de l'Església per una distribució equilibrada dels sacerdots en el món. La vostra disponibilitat cap a les diòcesis amb escassetat de vocacions és una benedicció de Déu per a les vostres comunitats i per als fidels és testimoni d'un servei sacerdotal que s'obre generosament a les necessitats de tota l'Església». «Proposar les vocacions en l'Església local, significa tenir el coratge d'indicar, a través d'una pastoral vocacional atenta i adient, aquest camí ardu del seguiment de Crist, que, pel fet d'estar curull de sentit, és capaç d'implicar tota la vida», constata Benet XVI.

Finalment, el Papa indica que la capacitat de conrear les vocacions «és un signe característic de la vitalitat d'una Església local», i convida les comunitats locals que es difongui «a l'interior de cada comunitat la disponibilitat a dir "sí" al Senyor, que crida sempre nous treballadors per als seus sembrats».

El Papa demana un examen de consciència davant de la mort d'infants gitanos

Zenit / Ciutat del Vaticà

Durant la pregària de l'Àngelus del diumenge 13 de febrer, Benet XVI va demanar a la societat fer un examen de consciència sobre la solidaritat davant de la mort de quatre infants d'origen romanès en un campament gitano de Roma. A la plaça de Sant Pere es trobaven presents centenars de gitanos i, entre ells, els pares i familiars dels petits morts en l'incendi, aplegats juntament amb la Comunitat de Sant'Egidio a la plaça de Sant Pere del Vaticà per escoltar les paraules del Papa. Davant del manament de l'amor, va dir el Pontífex, «el cas trist dels quatre nens gitanos, morts als afores d'aquesta ciutat, en la seva barraca cremada, exigeix preguntar-nos si una societat més solidària i fraterna, més coherent en l'amor, és a dir, més cristiana, no hauria pogut evitar aquesta tragèdia». «I aquesta pregunta és vàlida per a molts altres esdeveniments dolorosos, més o menys coneguts, que tenen lloc quotidianament a les nostres ciutats i al nostre país», va afegir.

El nunci a Egipte assenyala que és l'hora dels ciutadans

Zenit / Ciutat del Vaticà

El president Hosni Mubàrak, al poder des de fa 30 anys, ha renunciat al seu mandat presidencial i ha encarregat a les forces armades que gestionin els afers de l'Estat. En declaracions a Zenit, l'arquebisbe Michael Louis Fitzgerald, nunci apostòlic a Egipte, ha afirmat que «l'ensenyament de la Doctrina Social de l'Església és clara. Tota comunitat humana necessita una autoritat que la governi, però l'autoritat no pren la seva legitimitat moral d'ella mateixa. Ha d'actuar per al bé comú, fent servir mitjans moralment lícits per aconseguir aquest objectiu, i no actuant de manera despòtica».

«Segons afirma el Catecisme de l'Església catòlica, "el bé comú comporta tres elements essencials: el respecte i la promoció dels drets fonamentals

de la persona; la prosperitat o el desenvolupament dels béns espirituals i temporals de la societat; la pau i la seguretat del grup i dels seus membres"» (n. 1925).

«Ara els toca als catòlics egipcis —ha afegit Mons. Fitzgerald—, com a ciutadans del seu país, assumir la pròpia responsabilitat en la promoció d'una societat que doni més importància a la justícia i a la igualtat. Ho està fent, sobretot a través de la reflexió de la Comissió Justícia i Pau.»

A més, va subratllar el nunci apostòlic, «els esdeveniments de les darreres setmanes han afavorit un sentiment de solidaritat entre cristians i musulmans. Caldria, per tant, partir d'aquí per intensificar el diàleg i la cooperació en la societat, segons ha animat a fer el Sínode recent per al Pròxim Orient».

FE D'ERRATES

En el número 1.637 del setmanari *Catalunya Cristiana*, en la notícia sobre el discurs del papa Benet XVI a la Rota romana amb motiu de l'inici de l'any judicial (pàg. 6), es posava en boca del Sant Pare l'afirmació següent: «No es negaria per tant l'*ius connubii* allí on fos evident que no es donen les premisses per al seu exercici.» Una traducció errònia de l'italià ha fet dir al Papa justament el contrari del que realment afirmava, quan en realitat el seu discurs deia el següent: «No es negaria per tant l'*ius connubii* allí on fos evident que es donen les premisses per al seu exercici, és a dir, els coneixements necessaris per casar-se.»

* RàdioEstel

DE
MATINADA

Nits de dissabte a
diumenge
de 00.20 h a 1.00 h

Per a tots aquells que no
podeu dormir,
us fem companyia

amb
ESTHER NOSÀS

**NOSAR
COMUNICACIÓ**
Tel. 606 974 623

**Sempre
amb TU**

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Osona 98.4

- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

El Papa afirma que el món té nostàlgia de Déu

Ordena cinc nous bisbes a la basílica de Sant Pere

Zenit

Ciutat del Vaticà

Tot i que el món d'avui doni l'esquena a Déu, continua tenint anhel d'Ell, i amb aquesta convicció els successors dels bisbes han de continuar tirant la «xarxa» de l'Evangeli, va afirmar el Papa el 5 de febrer, durant l'ordenació de cinc nous bisbes a la basílica de Sant Pere.

Els nous prelats són Mons. Savio Hon Tai-Fai, xinès, secretari de la Congregació per a l'Evangelitació dels Pobles; Mons. Marcello Bartolucci, italià, secretari de la Congregació per a les Causes dels Sants; Mons. Celso Morga, espanyol, secretari de la Congregació per al Clergat; Mons. Antonio Guido Filippazzi, italià, i Mons. Edgar Peña, veneçolà, tots dos nuncis apostòlics.

El Papa va recordar als nous bisbes la seva missió de «pescadors d'homes» i d'«obres a les messes de Déu», sense deixar-se espantar per les dificultats. Tot i que pugui semblar que «grans parts del món modern giren l'esquena a Déu i consideren la fe una cosa del passat», va afirmar, «encara existeix l'anhel que finalment es reestableixin la justícia, l'amor, la pau, que la pobresa i el patiment siguin superats».

«Tot aquest anhel és present en el món d'avui, l'anhel cap al que és gran, cap al que és bo. És la nostàlgia

del Redemptor, de Déu mateix, fins i tot allí on és negat», va subratllar. Per això, precisament en aquest moment «el treball en el camp de Déu és particularment urgent», va afirmar, alhora que «sentim de manera particularment dolorosa la veritat de la paraula de Jesús: els treballadors són pocs».

El Papa va recordar als cinc ordenands que la seva primera missió és «entrar en el camp de la història huma-

«El Papa va recordar als cinc ordenands que la seva primera missió és "entrar en el camp de la història humana"»

na», sense desanimar-se, comentant els «quatre fonaments» que des del principi regeixen la comunitat cristiana.

El primer, va explicar, és la perseverança en una fe que «no és una espiritualitat indeterminada», ja que el bisbe «no ha de ser una canya de pantà que es doblega segons bufa el vent, un servent de l'esperit del temps». Al contrari, va subratllar, «el fet de ser intrèpid, el valor d'oposar-se als corrents del moment pertany de manera essencial al deure del pastor».

El segon, va indicar Benet XVI, és la comunió en l'Església, la «cadena» de testimonis que es remunta fins als testimonis oculars que van poder «tocar» Jesús. «A aquesta finalitat serveix el ministeri dels bisbes: que aquesta cadena de comunió no s'interrompi. Aquesta és l'essència de la successió apostòlica: conservar la comunió amb aquells que han trobat el Senyor de manera visible i tangible, i així tenir obert el cel, la presència de Déu enmig nostre.»

El tercer és l'Eucaristia, que «és el centre de l'Església» i de la vida de cada cristià i de cada prevere. El Papa va exhortar els cinc nous prelats a celebrar-la «amb una dedicació, un fervor cada cop més profund», intentant plantejar cada dia «segons la seva mesura», deixant-se «plasmar per ella».

El quart i darrer, va recordar el Papa, és la pregària. Aquesta, «d'una banda, ha de ser molt personal, un unir-me en el més pregon a Déu. Ha de ser la meua lluita amb Ell, la meua recerca d'Ell, la meua acció de gràcies per a Ell i la meua alegria en Ell». D'altra banda, això no obstant, «s'ha de nodrir sempre de la comunió dels orants, de la unitat del Cos de Crist, per plasmar-me veritablement a partir de l'amor de Déu», va concloure el Papa.

Benet XVI: «Eliminar Déu de l'educació trenca el cercle del saber»

Zenit / Ciutat del Vaticà

Benet XVI va subratllar la importància de la presència de Déu en el context de l'educació, en rebre en audiència els participants a la plenària de la Congregació per a l'Educació Catòlica.

«Déu i només Ell té relació amb la totalitat de la realitat; en conseqüència, eliminar Déu significa trencar el cercle del saber», va assenyalar el Pontífex. Per a Benet XVI, l'educació i la formació són «un dels reptes més urgents que l'Església i les seves institucions estan cridades a afrontar».

«L'obra educativa sembla haver-se tornat cada cop més àrdua perquè, en una cultura que massa sovint fa del relativisme el seu credo, falta la llum de la veritat. Al contrari, es considera perillós parlar de veritat, infiltrant així el dubte sobre els valors bàsics de l'existència personal i comunitària», va reconèixer. Per això, «és important el servei que porten a terme al món les nombroses institucions formatives que s'inspiren en la visió cristiana de l'home i de la realitat». «Educar és un acte d'amor, exercici de la "caritat intel·lectual", que requereix responsabilitat, dedicació, coherència de vida.»

El Papa va exhortar els presents a «la valentia d'anunciar el valor "ampli" de l'educació per formar persones sòlides, capaces de col·laborar amb els altres i de donar sentit a la seva vida», i a «una fidelitat valenta i innovadora, que sàpiga conjuminar la consciència clara de la pròpia identitat amb l'obertura a l'alteritat, per les exigències del viure plegats en les societats multiculturals».

També va parlar sobre l'ensenyament de la religió, que, va afirmar, «contribueix àmpliament no únicament al desenvolupament integral de l'estudiant, sinó també al coneixement de l'altre, a la comprensió i al respecte recíproc».

El Papa va voler recordar que la Congregació per a l'Educació Catòlica va ser creada el 1915 per Benet XV i que porta a terme una obra fonamental al servei de les diverses institucions catòliques de formació. Entre aquestes, va subratllar en particular el seminari, «una etapa preciosa de la vida, en la qual el candidat al sacerdoti fa l'experiència de ser "un deixeble de Jesús"».

Per a aquest temps destinat a la formació, va explicar, es requereix un cert «allunyament, un cert "desert", perquè el Senyor parla al cor amb una veu que la sentim si hi ha silenci; però també la disponibilitat a viure junts,

a estimar la "vida de família" i la dimensió comunitària que anticipen aquesta "fraternitat sacramental" que ha de caracteritzar tot prevere diocesà».

Al seminari troba espai també internet, un dels arguments del debat de la plenària. «Per la seva capacitat de superar les distàncies i de posar en contacte recíproc les persones, presenta grans possibilitats també per a l'Església i la seva missió», va admetre. «Amb el necessari discerniment per al seu ús intel·ligent i prudent, és un instrument que pot servir no únicament per als estudis, sinó també per a l'acció pastoral dels futurs preveres en els diferents camps eclesials, com l'evangelització, l'acció missionera, la catequesi, els projectes educatius, la gestió de les institucions.»

El Papa no podrà donar òrgans

Zenit

Ciutat del Vaticà

Benet XVI no podrà donar els seus òrgans. Així ho afirma la nota de desmentiment firmada pel seu secretari personal, Mons. Georg Gänswein, i dirigida a Gero Winkelmann, un metge catòlic provida d'Unterhaching (Munic). Al llarg dels anys havien circulat moltes veus als diaris i amb motiu de conferències que promovien la donació d'òrgans, en què anomenaven l'actual Pontífex en la llista de potencials donants, una decisió que hauria adoptat anteriorment a la seva tria. En una carta del 5 de gener Mons. Gänswein afirma: «Si bé és veritat que el Papa té una targeta de donant, és veritat també, contràriament a algunes informacions públiques, que amb la tria del cardenal Ratzinger com a cap de l'Església catòlica, aquesta ha quedat obsoleta *ipso facto*».

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES
per a grans *persones* grans

Places disponibles i preu assequible

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Senegal

Àfrica protagonitza el X Fòrum Social Mundial

Prop de 60 membres de l'Escola Pia de Catalunya, de Cristianisme i Justícia, i de Justícia i Pau van viatjar fins a Dakar

Carme Munté
Dakar

Era la segona vegada que l'Àfrica acollia la celebració del Fòrum Social Mundial, un espai plural i heterogeni que va néixer fa deu anys amb la voluntat d'analitzar i denunciar els efectes del model econòmic capitalista i de reflexionar i reivindicar noves maneres d'organitzar-se, més humanes, sostenibles i democràtiques. Es tracta, en definitiva, d'articular altres mons possibles, però no a partir d'utopies, sinó de realitats molt concretes.

Del 6 a l'11 de febrer, la ciutat de Dakar (Senegal) va acollir el X Fòrum Social Mundial amb el lema «Resistència i lluita dels pobles d'Àfrica», en el qual va haver-hi una nombrosa participació catalana. Fins a prop de seixanta membres de l'Escola Pia de Catalunya, Cristianisme i Justícia, i Justícia i Pau van participar activament en les diverses activitats organitzades. Àfrica va ser la gran protagonista de l'esdeveniment, primerament perquè va ser la seu d'aquesta nova edició del Fòrum Social Mundial, però en segon lloc perquè «precisament els efectes més forts del sistema econòmic actual es donen en aquest continent», afirma el jesuïta Santi Torres, participant en el Fòrum Social Mundial per Cristianisme i Justícia. Una de les qüestions que es van posar en evidència va ser que l'Àfrica, malgrat les elits locals i les transnacionals estrangeres, compta amb un moviment de base popular organitzat que vol fer front a un capitalisme i neoliberalisme salvatge.

«La joventut, la vitalitat i la força africana han estat el centre del fòrum», afirma Santi Torres, que està totalment a favor de la celebració del Fòrum Social Mundial a l'Àfrica malgrat les dificultats d'organització: «Per als moviments de base d'Àfrica és un suport i un reconeixement necessari i ajuda a contrarestar el discurs habitualment pessimista respecte d'aquell continent.»

Com no podia ser d'una altra manera, els participants en el X Fòrum Social Mundial van viure amb gran expectació les revoltes de Tunísia i Egipte, «un exemple», segons Santi Torres, «de com la unió i la voluntat del poble pot posar fi a dictadures molt potents i instal·lades com la de Hosni Mubàrak a Egipte». El mateix dia de la caiguda del *raïs* es va organitzar una marxa davant l'ambaixada egípcia a Dakar. «També ha estat molt present en els debats la pregunta sobre l'efecte contagi i sobre què passarà a partir d'ara en aquests països, i quin tipus de democràcia pot anar construint-se», afirma Santi Torres.

Més enllà d'Àfrica, s'ha parlat de la realitat d'altres països i de fenòmens que són comuns en continents molt diversos. En aquest sentit, Santi Torres destaca «la convergència d'interessos entre pàgesos centreamericans, pescadors senegalesos o camperols brasilers. També el paper emergent d'altres actors regionals diferents dels tradicionals i el paper central

Milers de persones es van aplegar al centre de Dakar per reivindicar un món més just.

Una nodrida representació catalana va participar en el Fòrum Social Mundial.

Càritas Mallorca col·labora amb Càritas Senegal

Des de fa uns quants anys Càritas Mallorca col·labora amb Càritas Senegal en un projecte de codesenvolupament per sensibilitzar la població senegalesa de cara a una possible emigració. Amb un nombrós col·lectiu de senegalesos que estan entre nosaltres, Càritas Mallorca treballa per ajudar la població de Senegal que aspira a una possible emigració a prendre consciència de la realitat de la nostra Europa i del que significa migrar cap aquí.

Així fou com amb la col·laboració de senegalesos que ja fa temps que són entre nosaltres i han passat per l'experiència de la migració fa un temps elaboraren un còmic per a la gent senegalesa que s'està plantejant la possibilitat d'emigrar. Aquest projecte, acompanyat d'altres accions al Senegal, fa que la col·laboració entre Càritas Senegal i Càritas Mallorca, amb la mediació de Càritas espanyola, sigui estreta i fecunda.

És dins aquest marc de col·laboració on s'ha d'entendre la presència d'alguns membres de Càritas Mallorca, entre ells la secretària general, desplaçats a Senegal per participar en el desè Fòrum Social Mundial i al contacte directe amb les persones que duen endavant el projecte de codesenvolupament entre Mallorca i Senegal en aquell mateix país. El Fòrum, que va néixer com un moviment planetari per promoure l'intercanvi de propostes de la societat civil a favor d'un món just, lliure i equitatiu, és clau en el context actual de crisi global, de la qual Àfrica, la regió més pobra de la terra, no n'ha pogut defugir. La difícil situació econòmica, sumada al magre respecte a la democràcia i als drets humans a la zona, ha quedat reflectida en les recents reivindicacions socials de Tunísia i Egipte. El Fòrum d'aquest any ha reunit 45.000 persones de més de 1.200 organitzacions de tot el planeta, 70 d'elles espanyoles. Aquestes entitats socials duen endavant, en aquests moments, en 54 països africans més de 1.900 projectes, amb un pressupost de 160 milions d'euros. En els darrers cinc anys els fons públics destinats a la cooperació en el continent africà augmentaren en un 35%, i amb elles les actuacions de les ONG, però pròximament hi haurà un retall de les subvencions, la qual cosa significarà a la vegada una reducció del nombre de projectes i un augment de la vulnerabilitat de la població africana tan castigada.

Així, doncs, el continent africà, segons la Comissió Econòmica per a Àfrica, serà l'únic que no arribarà a l'objectiu de reduir a la meitat la pobresa per al 2015. Dels 48 països amb un menor nivell de vida de tot el planeta, 34 són africans. 450 milions d'africans, el 50% dels seus habitants, viu per sota del llindar de la pobresa i el 29% de la població pateix desnutrició.

de les dones en l'organització d'aquests moviments».

De forma paral·lela, la ciutat de Dakar també va acollir el IV Fòrum Mundial de Teologia i Alliberament, un espai de trobada per a la reflexió amb l'objectiu de contribuir a la construcció d'una xarxa mundial de teologies marcades per perspectives d'alliberament. L'objectiu és que la producció i el discurs

teològic contribueixin a la transformació de les injustícies i a la construcció d'un món més solidari. En el fons, tal com destaca el jesuïta Llorenç Puig, participant al Fòrum Mundial de Teologia i Alliberament per Cristianisme i Justícia, el que ens hem de plantejar és «què diu la nostra fe, la nostra experiència creient, sobre les grans injustícies del nostre món i sobre les víctimes que

aquestes produeixen».

En aquest sentit, afegeix Llorenç Puig, «el Fòrum ha estat una reunió per fer xarxa i treballar junts les perspectives actuals de l'enfoc teològic que es preocupa i s'ocupa de la sort dels exclosos, de les víctimes de les injustícies socials. En aquesta perspectiva teològica, l'èmfasi es posa en el Jesús que alliberava tantes persones de les cadenes de la servitud, de la injustícia soferta, o provocada pel pecat i les seves estructures que empresonaven tants i tants...».

El fet de celebrar-se el Fòrum de Teologia i Alliberament durant els mateixos dies que el Fòrum Social Mundial no és casualitat, sinó conseqüència d'una opció decidida per fer una reflexió teològica arrelada en la realitat mateixa. Llorenç Puig ho expressa en una imatge plàstica: «Si el Fòrum Social ha estat com veure les branques d'un arbre en primavera, on es veuen els nous brots, el Fòrum de Teologia ha estat com treballar-ne les arrels. En efecte, en el Fòrum de Teologia em sembla que el punt central ha estat treballar les motivacions dels creients per veure's impulsats a fer també un compromís social decidit, ferm i valent.»

J.M. Bonet

VITRALLS des de 1923

Vitralls emplomats

Restauracions

Gravats a l'àcid

Vitralls amb formigó

Astúries, 6 - 08012 Barcelona
Tel. 932 182 399 - Fax 932 183 098
E-mail: info@vitrallsbonet.com
www.vitrallsbonet.com

Celebrat el congrés «La Sagrada Escritura a l'Església»

La cita aplega més de 800 persones

SIC

Madrid

Del 7 al 9 de febrer va tenir lloc al Palau de Congressos de Madrid un congrés sobre *La Sagrada Escritura a l'Església*, amb motiu de la presentació de la Bíblia, versió oficial de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE). Aquest congrés va comptar amb la presència de 876 participants. Totes les ponències estan disponibles a www.sagradabibliacee.com.

El congrés va tenir com a objectius principals presentar la Bíblia de la CEE, posar de manifest la importància de la Sagrada Escritura en la vida de l'Església i conjuminar la lectura de la Sagrada Escritura i l'acció pastoral. Els seus destinataris van ser sacerdots, membres de la vida consagrada, catequistes, professors de Religió catòlica, educadors, animadors de litúrgia, agents de pastoral i totes aquelles persones interessades a conèixer la història i les característiques principals de la Bíblia. El programa, de caràcter divulgatiu, va alternar ponències i conferències simultànies destinades

a un públic més reduït.

L'arquebisbe de Madrid i president de la CEE, el cardenal Antonio M. Rouco, va ser l'encarregat de presidir el congrés. En la seva intervenció, va assenyalar que la versió oficial de la Bíblia que es presentava era una de les accions més importants previstes per la CEE per ajudar a la renovació de la dimensió bíblica de tota la tasca pastoral de l'Església i que ha vingut a coincidir, providencialment, amb l'exhortació apostòlica postsinodal *Verbum Domini*. En les seves paraules de salutació i benvinguda, va destacar la importància d'aquest congrés per a una «renovada i adient presència de la Bíblia en la vida i en la missió de l'Església». També va indicar que la publicació recent de la Bíblia de la CEE és un esdeveniment històric i va agrair a tots els qui, amb la seva feina i dedicació al llarg de les darreres dècades, han fet possible el projecte.

El cardenal Rouco va acabar la seva ponència amb les mateixes paraules amb les quals conclou el text d'introducció de l'obra: «En oferir al poble cristià aquesta nova traducció de la Sagrada Es-

criptura, els bisbes de la CEE posem sota la intercessió materna de la Santíssima Verge Maria els fruits de santedat que esperem derivin d'aquesta iniciativa. Ella ens recorda constantment que a l'escolta atenta de la veu del Senyor ha de seguir l'obediència fidel: faci's en mi segons la teva paraula.»

El cardenal Marc Ouellet, prefecte de la Congregació per als Bisbes i relator del Sínode sobre la Paraula de Déu, va pronunciar la conferència inaugural *La Sagrada Escritura a l'Església*, en què va afirmar que «la Bíblia ha modelat l'ànima d'Europa, la seva història i la seva vida quotidiana».

Per la seva banda, el secretari general de la CEE i bisbe auxiliar de Madrid, Mons. Juan Antonio Martínez Camino, va posar en relleu que l'obra presentada està destinada a afavorir l'estabilitat i la unitat del llenguatge bíblic en les celebracions, la pregària, la predicació, l'ensenyament, l'estudi, «a la manera d'una Vulgata espanyola». Després d'explicar exhaustivament tot el procés d'elaboració de l'obra, va expressar el seu desig que aquesta Bíblia ajudi els fidels a retenir en la memòria la Paraula de Déu escrita, «del coneixement de la qual depèn en bona mesura el creixement en l'amor a Jesucrist i la qualitat del testimoni que l'Església ofereix d'Ell al món».

Igualment, va posar de manifest que la Bíblia de la CEE no era obra de cap autor particular o privat, sinó el resultat «d'un bonic treball simfònic al qual han fet la seva aportació un considerable nombre d'especialistes i de pastors d'avui i d'ahir».

Un altre dels ponents destacats va ser l'arquebisbe secretari de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, Mons. Luis Ladaria, amb la conferència *La Sagrada Escritura i el Magisteri de l'Església*, en la qual va analitzar el que el Magisteri ha dit sobre la Sagrada Escritura i les relacions entre una i l'altre.

Mons. Ladaria va fer un rigorós recorregut històric en què va anar reflectint com la importància decisiva de la Sagrada Escritura en la vida de l'Església ha estat una cosa inqüestionada i inqüestionable des dels primers moments de

«L'Església compta amb un instrument providencial perquè la Paraula de Déu pugui ressonar amb més força enmig de l'assemblea i en el cor dels fidels»

l'Església. El ponent va subratllar que Déu ha posat les Escriures en mans de l'Església i que, per a la seva interpretació, en rebem una guia infal·lible.

La darrera conferència del congrés va ser la que va dictar el president del Pontifici Consell Justícia i Pau, el cardenal Peter Kodwo Appiah Turkson. La seva dissertació va tractar sobre *Paraula de Déu i compromís en el món* per abordar la Paraula en l'Escriptura, no tan sols com a font de vida i aliment de l'Església, sinó també com a font i contingut de la missió mateixa de l'Església i de la seva activitat.

«La Paraula de Déu —va assenyalar— és font i contingut del compromís de l'Església en el món, perquè és, primerament i abans que res, revelació del mateix compromís de Déu amb el món.» Va concloure la seva intervenció afirmant que «el compromís de Déu amb el món per la Paraula ha de ser dut a terme, de la millor manera possible, pel nostre compromís competent i generós amb els pobres de tantes pobres que hem de combatre i el nostre compromís a favor de la reconciliació, la justícia i la pau».

El congrés va acabar amb una celebració de la Paraula de Déu i amb l'acte de cloenda, presidida pel bisbe Juan Antonio Martínez Camino: «L'Església que pelegrina a Espanya compta, des d'ara, amb un instrument providencial perquè la Paraula de Déu pugui ressonar amb més força enmig de l'assemblea i en el cor dels fidels.»

Club⁺amics

Dissabte 26 de febrer

EXCURSIÓ A LA SEGARRA

Visites al mil·lenari, any jubilar, del santuari del Sant Dubte d'Ivorra, parròquia de Sant Cugat d'Ivorra i al monestir de Sant Ramon del Portell

- 8.30 h** Sortida de Barcelona (Estació de Sants Comtes de Bell-lloc, a tocar de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel).
- 9.30 h** Parada de mitja hora a la Panadella per esmorzar cadascú pel seu compte.
- 11.00 h** Arribada al santuari del Sant Dubte d'Ivorra, acolliment, visita i explicació del santuari per part del seu rector, mossèn Fermí Manteca.
- 12.00 h** Celebració de l'Eucaristia.
- 13.00 h** Visita guiada a la parròquia de Sant Cugat d'Ivorra i a la població.
- 14.30 h** Dinar de germanor al local social d'Ivorra.
- 16.30 h** Sortida d'Ivorra.
- 17.00 h** Visita al monestir mercedari de Sant Ramon del Portell, conegut com El Escorial de la Segarra, on hi ha enterrat sant Ramon Nonat.
- 18.00 h** Retorn a Barcelona
- 20.00 h** Arribada a Barcelona, Estació de Sants.

Preu, incloent-hi autocar, dinar, guia i explicacions a l'autocar, visites guiades al Sant Dubte, parròquia de Sant Cugat d'Ivorra i monestir de Sant Ramon del Portell: 35 €
Per a més informació truqueu al 934 092 770

«L'exili és temps de desgràcia, però també pot ser temps d'oportunitat»

Pau Vidal va treballar dos anys amb el Servei Jesuïta als Refugiats (SJR)

Rosa María Jané Chueca

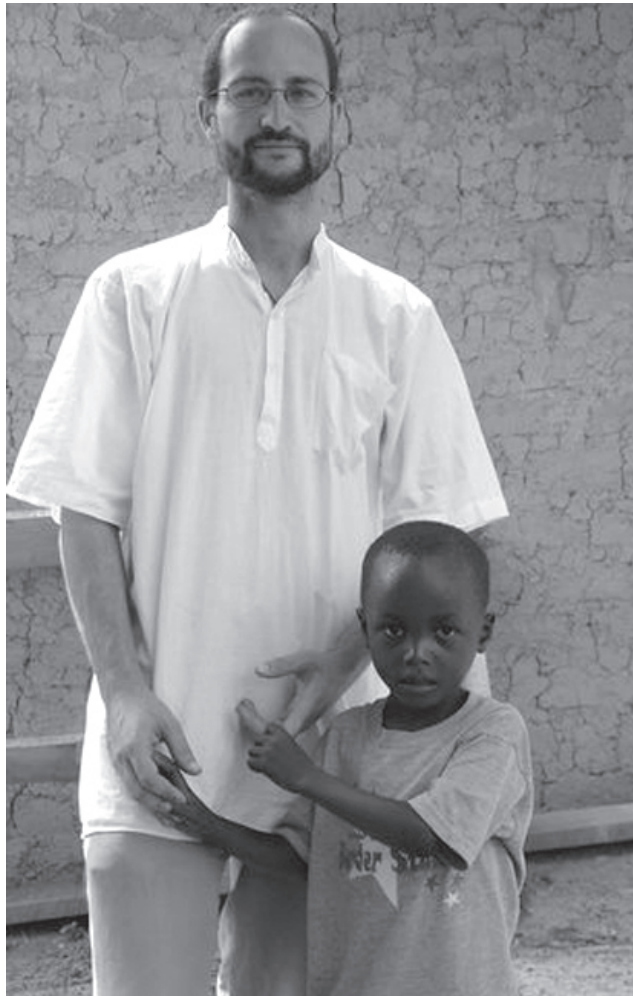
El 14 de novembre del 1980 Pedro Arrupe, aleshores superior general dels jesuïtes, va fundar el Servei Jesuïta a Refugiats, impactat pel patiment dels *boat people* vietnamites que fugien del seu país. Els inicis geogràfics de l'SJR van ser a l'Àsia-Pacífic, però als anys noranta, amb la crisi dels Grans Llacs, la seva acció es va estendre a l'Àfrica. Recentment ha iniciat la seva tasca al Pròxim Orient i a l'Afganistan. Pau Vidal és un jove jesuïta que va col·laborar amb l'SJR als camps de refugiats i desplaçats de Libèria, entre el 2005 i el 2007. Actualment orienta els seus estudis per continuar treballant en aquest camp.

Com es va involucrar a l'SJR?

Sóc jesuïta des de fa 10 anys i recordo que una de les experiències més importants al noviciat va ser quan va tornar un company de Tanzània i va explicar la seva estada amb els refugiats rwandesos i burundesos. En aquell moment, vaig entendre que allò connectava amb el servei als pobres, amb el fet d'estar a prop de la gent que pateix. Quan va arribar el moment d'interrompre els meus estudis i treballar dos anys, que és el que fem els jesuïtes, vaig proposar al provincial anar amb els refugiats. Libèria va sorgir perquè és on hi havia necessitat. Vaig arribar-hi el 2005 i vaig ser-hi fins al 2007. Feia dos anys que s'havien signat els acords de pau. Per tant, el país es trobava en procés de transició, després de 14 anys de guerra civil, i encara l'SJR comptava amb projectes d'acompanyament als camps de refugiats i de desplaçats interns. Més tard, vam començar a fer projectes de retorn i de reconstrucció. Jo sóc arquitecte i vam fer molta feina de reconstrucció d'escoles i de cases.

Quina és la problemàtica d'un refugiat?

Una de les experiències més dramàtiques d'un refugiat és que és una persona que ha de fugir forçosament del seu país, per tant, no per la seva pròpia voluntat, sinó perquè se sent perseguit per motius polítics o religiosos. Si té sort, aconsegueix creuar una frontera internacional, amb la qual cosa es converteix en un refugiat i el país que l'acull té l'obligació, sota la llei internacional, de garantir-li les necessitats bàsiques. Si aquestes persones desplaçades no aconsegueixen creuar una frontera, es converteixen en desplaçats interns. Dins del món dels refugiats (més de 40 milions de persones), avui dia la situació més crítica la pateixen els desplaçats interns perquè no tenen del tot garantida la seva necessitat o seguretat bàsiques. En el cas de Libèria, hi havia desenes de centenars que es van concentrar a Monròvia, perquè els semblava que era la zona més segura. Primer, es troben amb el perill que el front de guerra hi arribi i, segon, que moltes vegades el govern local és el govern agressor, amb la qual cosa no tenen ningú que

La missió i visió de l'SJR

«Les necessitats, tant espirituals com materials, dels 16 milions de refugiats que avui hi ha al món, difícilment podrien ser més grans. Déu ens interpel·la a través d'aquestes poblacions desvalgudes. L'oportunitat de portar-los ajuda hauríem de considerar-la com un privilegi que, alhora, ens reportarà grans benediccions de Déu a nosaltres i a la Companyia.»

Carta de Pedro Arrupe a tots els superiors generals jesuïtes, *La Compañía de Jesús y el problema de los refugiados*, 14 de novembre del 1980.

els garanteixi la seguretat ni les necessitats bàsiques.

Un refugiat, un desplaçat, és una persona que es troba en un camp de refugiats, amb centenars o milers de persones més; que té una vida en condicions ínfimes; que no sap el que li espera; que no sap quants anys restarà allà... aquesta sensació de no saber quan s'acaba el túnel és el que més enfonsa humanament i espiritualment, perquè no hi ha res que permeti tenir esperança. Una altra preocupació és no saber què ha passat amb els

éssers estimats. No poden tampoc treballar i es troben dependents de l'ajuda internacional. Si aquesta situació s'allarga molt, és molt deshumanitzadora.

Quina és la prioritat de treball de l'SJR?

El Servei Jesuïta als Refugiats no és una entitat que tingui una capacitat de resposta immediata, com ara Càritas o Metges Sense Fronteres. El nostre repté és aprofitar el temps d'exili, encara que sigui dramàtic, perquè sigui un temps positiu. Moltes de les accions de l'SJR es troben orientades cap a l'educació, ja sigui d'adults com d'infants. A través de l'educació pots ajudar que les persones siguin autònomes, que la societat sigui més crítica...

Es pot treure alguna cosa d'aquest temps d'exili?

El temps d'exili és un temps de desgràcia, però també pot ser un temps d'oportunitat. El treball que realitza l'SJR, en un segon moment, és com fer que aquest temps sigui més humà, més ple. En aquest sentit, duem a terme un treball d'acompanyament pastoral, espiritual... intentem ajudar a guarir les ferides, els traumes que arrossegueuen... Per a l'SJR hi ha tres paraules fonamentals, des que el va fundar el P. Arrupe fa 30 anys: servir, defensar i acompanyar. Servir seria la dimensió més activa, fer activitats, projectes...; defensar, perquè moltes vegades et trobes que els drets no es respecten prou i que cal defensar-los a nivell local i internacional; i acompanyament, que significa «ser-hi».

Què és el que més el va impactar d'aquesta experiència a Libèria?

La capacitat de resiliència: el desig no només de sobreviure, sinó de viure en abundància i en plenitud, malgrat les dificultats. La dimensió comunitària, espiritual i celebrativa és un element molt important de les nostres vides, i més quan tenim pocs recursos materials. T'adones que la vida té més força que la mort: el ressuscitat porta les marques del crucificat, però ens obre una porta a l'esperança. És gent que ha perdut familiars, que ha vist atrocitats terribles, que els seus propis fills s'hagin convertit en nens soldat que han violat les seves pròpies germanes o que han matat el seu pare... i, malgrat tot, volen tirar endavant perquè la vida té més força que la mort.

L'SJR ha fet 30 anys i no ha perdut vigència...

30 anys després hi continua havent una necessitat urgent. Jo em pregunto: com és possible que tenint aquesta

«Per a l'SJR hi ha tres paraules fonamentals, des que el va fundar el P. Arrupe fa 30 anys: servir, defensar i acompanyar»

capacitat de connexió global, no estiguem interconnectats per la justícia, pel bé dels qui pateixen...? Com a cristians, se'ns convida a adonar-nos que la distància física no és una distància real. El patiment d'aquell refugiat o d'aquell desplaçat és a la nostra porta, no per culpabilitzar-nos, sinó per dir-nos que portem una vida molt còmoda que no viu la immensa majoria de la població. Hem de compadir-nos d'aquestes persones, la qual cosa significa «patir amb», és a dir, canviar la nostra manera de viure, dedicar temps a sintonitzar amb aquelles realitats que potser ens incomoden però que ens fan més humans.

Ens hem tornat insensibles al patiment aliè?

És cert que una hiperexposició a imatges de pobresa, de violència, de refugiats... ens insensibilitza. En tornar d'Àfrica m'adonava que a Europa tenim una imatge molt determinada d'Àfrica que té a veure amb la violència, amb la guerra, amb la pobresa, amb la fam... i ens imaginem que tot Àfrica és així, però Àfrica és molt més. Són societats vitals, molt comunitàries, comparteixen i s'ajuden molt més que nosaltres.

Troba a faltar el que ha viscut a Libèria?

Quan vaig tornar de Libèria, vaig estudiar el primer cicle de Teologia a Barcelona i quan vaig parlar amb el provincial per veure què faria després dels estudis, vam veure que els dos anys de Libèria havien estat molt importants i que, probablement, tornaria a treballar amb els refugiats. Per això ara estic estudiant als Estats Units el segon cicle de Teologia per respondre una pregunta: quina espiritualitat per al temps d'exili?, com acompanyar el temps de guerra o postguerra? Una altra direcció interessant és: quina imatge de Déu es revela en el temps d'exili? Es tracta de veure com aquestes dues aproximacions poden oferir una imatge renovada de com acompanyar els refugiats i poder honorar aquella terra sagrada que és el patiment de l'altre. Un refugiat no és només una persona que no té les necessitats bàsiques cobertes, sinó que és algú que pot identificar-se amb Maria, Josep i Jesús, que es van exiliar a Egipte forçosament. El Jesús que contemplem i que seguim ha davallat tant, que s'ha identificat amb els refugiats, com a família refugiada.

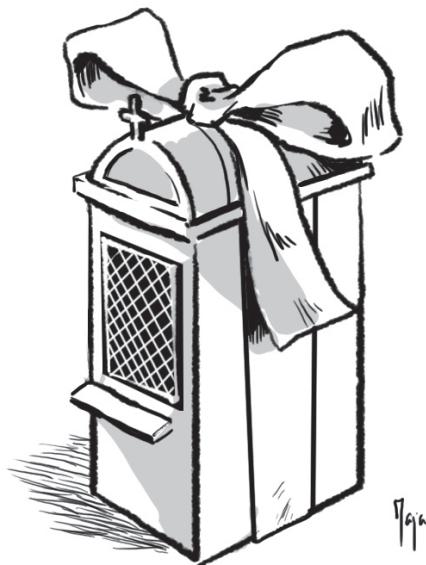
Punt de vista

Àngel Belzunegui

Professor de Sociologia de la URV

Laïcitat i llibertat religiosa

Els sociòlegs tenim la mania, per dir-ho de manera col·loquial, de qüestionar allò que es presenta com a evident, com una cosa acceptada àmpliament com una veritat que no es pot rebatre. De fet, aquesta és l'essència del coneixement sociològic, preguntar-nos pel que tenim per inqüestionable. Avui dia se suposa que els estats laics i secularitzats són els més idonis per garantir la llibertat i la pluralitat religiosa. Sota aquesta premissa, per a uns quants inqüestionable, es reclama que la religió es resumeixi a una experiència personal al marge de la *res publica*. Amb tot, en el debat sobre laïcitat s'omet el fet que en l'actualitat hi ha estats confessionals que són, *de facto*, els que garanteixen més no només la llibertat religiosa, sinó la llibertat dels seus ciutadans, la democràcia. I que, al contrari, estats que es presenten ells mateixos com a laics, no respecten ni l'exercici obert de les religions ni, tan sols, les llibertats individuals. Això és, una religió majoritària i dominant a l'escenari social no garanteix per ella mateixa l'obertura i la pluralitat religiosa, ni tampoc aconseguir les llibertats democràtiques individuals i col·lectives tan anhelades. Però forçar l'existència d'un estat laic tampoc no garanteix que es compleixin amb els preceptes de la llibertat individual. D'això, n'hi ha exemples en la història dels països: la llibertat religiosa als Estats Units es va construir per l'empenta de les

sectes cristianes rebutjades i perseguides a l'Europa que va sorgir del tractat de Westfàlia. Aquesta llibertat religiosa va quedar reflectida en la seva Constitució, una carta que dona cabuda a la creença religiosa com a motor de la garantia de la llibertat. L'Estat turc kemalista va abraçar de forma radical la laïcitat i, amb tot, ningú no diria que destaca per respectar la llibertat de credo i la llibertat dels seus ciutadans. Aquests són dos exemples de la incongruència de pensar en un estat laic com l'únic garant de la llibertat. De fet, la construcció europea després de la Segona Guerra Mundial va ser protagonitzada per partits democratacristians en els ideals dels quals ressaltava el protagonisme de la democràcia social i de la justícia social. Sostinc que la laïcitat, que en ella mateixa té un valor personal, com a moviment, però, està mancada d'una anàlisi històrica i social del paper que han jugat les religions en el futur de la construcció de models socials tolerants i oberts. La religió, en sentit general, és un fenomen complex que està connectat amb altres processos socials, culturals i econòmics. Max Weber ja ho va identificar en la seva tesi sobre l'aparició del capitalisme i de l'ètica protestant. Avui sabem que hi ha altres vies religioses que connecten igualment amb l'aparició i emergència del capitalisme, com s'ha posat de manifest en un país com l'Índia, gresol de religions. Però el que és interessant és accentuar el fet que la confessionalitat d'un estat no

ha de ser cap impediment perquè els ciutadans que hi viuen tinguin unes quotes de llibertat envejables, a més de nivells de protecció elevats davant de l'adversitat. Com, per exemple, Dinamarca. És cert que, a l'altre extrem, hi podem trobar estats confessionals que subjuguin els seus habitants i que persegueixen qualsevol altra forma de religiositat que no sigui la imperant. I també estats laics que no es caracteritzen precisament per la seva llibertat a tots els nivells. En conclusió, aquest estat de la qüestió no ens pot obligar a acceptar la laïcitat com a única ideologia garant de les llibertats, perquè senzillament no és cert en termes de desenvolupament històric.

el jugador. Els polítics solen afavorir aquests jocs: són una font d'ingressos estatals. Internet i els telèfons mòbils també posen a l'abast aquesta mena de jocs. Val a dir que, en els darrers trenta anys, hi ha hagut una promoció notable de jocs d'atzar: màquines escurabutxaques, jocs de cartes, bingo, loteria diària o setmanal, centres de joc, casinos...

Un estudi estableix un decàleg per a la diagnòsi de la ludopatia; n'hi ha prou que se n'acompleixin cinc per tal que el diagnòstic sigui positiu. 1. *Preocupació*. El subjecte té pensaments freqüents sobre experiències relacionades amb el joc; poden ser presents, passades o producte de la fantasia. 2. *Tolerància*. Com en el cas de la tolerància a les drogues, el subjecte vol apostes més grans o més freqüents per experimentar la mateixa emoció. 3. *Abstinència*. Inquietud i irritabilitat associada als intents de deixar o reduir el joc. 4. *Evasió*. El subjecte juga per millorar el seu estat anímic o evadir-se dels problemes. 5. *Revenja*. El subjecte intenta recuperar les pèrdues del joc amb més joc.

Els símptomes restants són: 6. *Mentides*. El subjecte intenta ocultar les quantitats destinades al joc, menteix a la família, als amics o al terapeuta. 7. *Pèrdua del control*. La persona ha intentat reduir el joc sense èxit. 8. *Actes il·legals*. La persona ha violat la llei per obtenir diners per al joc o recuperar-ne les pèrdues. 9. *Arriscar relacions significatives*. La persona continua jugant, malgrat que això suposi arriscar o perdre una relació, el treball o una altra oportunitat significativa. 10. *Recursos a aliens*. La persona recorre a la família, als amics o a tercers per obtenir assistència financera com a conseqüència del joc. Què es pot fer davant d'aquest panorama? Recórrer al metge-psiquítric, a la teràpia psicològica, i a la integració en grups d'autoajuda (de vegades radicats a les parròquies). Cal subratllar que és important recórrer a Déu, l'únic que, en realitat, guareix i allibera. En Déu radica la llibertat de l'home.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Ludopatia, flagell creixent

Els bisbes d'Argentina, el mes de desembre passat, van publicar un document sobre el perill dels jocs d'atzar. Una addicció que pot arribar a ser una xacra social i que, com totes les dependències, afecta, en primer lloc, la família. Els prelats argentins adverteixen dels perills d'aquest flagell. Afirmen que, durant el 2011, ressaltaran el valor de la vida humana i de la seva dignitat inviolable. Escriuen: «Allò que agredeix o limita la vida personal i social és un obstacle en el camí de la plenitud a la qual estem cridats.» Lamenten com l'addicció al joc és una calamitat que s'abat sobre les famílies. Un fenomen que augmenta cada vegada més.

La ludopatia és un impuls irreprimible de jugar, malgrat ser conscient de les seves conseqüències i del desig de no jugar. El que s'anomena una dedicació compulsiva als jocs d'atzar és la base de la malaltia del joc (ludopatia). Recordo haver vist una persona, en un hotel, que es passava llargues estones jugant a la màquina escurabutxaques; em van explicar el cas d'un clergue que havia caigut en aquesta dissort; hi ha qui roba diners a la família o al lloc de treball per poder jugar. Tal vegada, els jocs d'atzar creixen en els temps de crisi econòmica. Són molts els diners que s'hi gasten. Algú els recull. No

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà

(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Terra Santa - una altra vegada

El 1981, a Ain-Karem, vaig coincidir amb un grup de valencians. Gaudíem de l'hospitalitat del P. Cueto, un bon frare, amb cinc infarts a sobre. Enyorava la seva Argentina, però el satisfia acollir pelegrins. Un dels nostres era metge i potser això li tranquil·litzava la precària salut. S'alegraven que nosaltres assaboríssim les magranes sensuales que esclataven de maduresa. Al marge de les parres que ens oferien els gotims, de vegades de cinc quilos, com ens deia fra Ovidio. Era la Terra Promesa. Un dels mals d'alguns cristians és que s'aglutinen en invents, fundacions o moviments no miscibles, emparats en la seguretat que els seus estatuts han estat reconeguts per l'autoritat jeràrquica. Fins aquí, gairebé conforme. El que és dolent és que la majoria d'aquests grups i grupets es volen sentir superiors als altres o exclusius conductes per arribar a Déu. Tot això ve de lluny, sant Pau ja ho advertia als de Corint. A Terra Santa, l'exclusivisme és difícil. S'hi celebra la missa a l'hora que es pot, o a la que assignen. Ningú no tanca la porta amb la pretensió que la missa sigui «la seva missa». El racó més amagat de la basílica del Sant Sepulcre, la capella dels croats, no és exclusiu de ningú.

Els bisbes, almenys els que jo he tractat allà, són un encant. Qui es pot atrevir a exercir cap autoritarisme, als paisatges encara tenyits de la presència del Senyor? El que importa és descobrir-hi l'empremta del Mestre i no dubten a preguntar i acceptar amb humilitat i agraïment les indicacions que els pot proporcionar el fidel més senzill. Ho vaig experimentar especialment un dia, al costat del Guijón, obrint el pas a un bisbe argentí, que tenia molt poc temps i volia empassar-se de cop els panorames que Jesús va contemplar tantes vegades. El camí era estret i els protocols desapareixien, els promontoris de l'esquerra, la font que va veure la unció de Salomó, l'elevació suau de Sió, el temple a la dreta, era el que importava. Ni honors especials, ni privilegis. En un altre moment, va ser un bisbe antic d'Alep. Em va explicar satisfet que va socórrer el papa Pau VI quan va relliscar en una escala que conduïa a l'estança d'un malalt al qual anava a visitar. Ell, un rector senzill de Jerusalem, li va allargar la mà i el va salvar d'un cop perillós. El prelat somreia quan em va ensenyar una fotocòpia d'aquest moment captat per un periodista, mentre m'obsequiava amb una imatge senzilla de la Mare de Déu. Podria explicar comportaments semblants, tot i tractar-se de peninsulars.

Torno als valencians del principi. Estaven reunits sentint una lliçó bíblica. El professor comentava el passatge d'Elies al Sinai. Em van acceptar com si fóssim amics de tota la vida. Vaig preguntar a qui tenia al costat, per què es va gastar diners en aquest viatge, quan allò mateix ho podia sentir a la seva ciutat. Em va contestar que era viatjant i que difícilment allà podia concentrar-se, aïllar-se de la feina professional i aprofundir en la Paraula de Déu. A Terra Santa li era molt més fàcil aprofundir, sense distreure's. Vaig pensar en tot això, quan en aquest viatge recent, la Ronit, la guia, no es va limitar a dir-nos: «En aquesta pedra va passar això, en aquell racó aquesta altra cosa.» Ens mostrava el lloc i, amb serenitat, ens transmetia amb la seva veu, el llenguatge mut del monument. Les pedres aleshores parlaven i l'oient reflexionava. A Terra Santa cal anar-hi no a veure-hi moltes coses, sinó a aprendre'n molt. I si hom no es creu pelegrí, a convertir-se. Si només viatger religiós, a entendre més bé.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Càrregues difícils de suportar

En aquesta pàgina he parlat moltes vegades del dolor de les mares i dels pares amb les preocupacions que els reporten els seus fills. Un dels casos més punyents sempre m'ha semblat el de les mares que pateixen les conseqüències de la drogoaddicció dels seus fills. Sovint desapareixen de la seva vida i quan tornen és per trencar la pau familiar. Es fa difícil calibrar quin dolor és pitjor, si el de tenir-los a prop, fent malbé la família, o lluny, sense saber on són i què fan, sempre esperant o tement una trucada telefònica des d'un hospital, una comissaria o qui sap què. A vegades m'espanta el poder que té una addicció que passa per sobre de tantes pèrdues. «Saps alguna cosa de la meua filla?», em pregunta gairebé cada dia la mare d'una noia que ha patit ja massa pèrdues a conseqüència de la droga: un fill que li van retirar, una cama que se li va gangrenar en una de les seves sobredosis, el treball, la salut, la família... L'altre dia algú em va dir que l'havia vist molt de matí «buscant», en un lloc on acostumen a trobar-se per aconseguir com sigui alguna dosi. La mare em va demanar que l'acompanyés a provar sort i anar l'endemà per aquells indrets per cercar la seva filla. La veritat és que jo sabia que era com buscar una agulla en un paller, però ho vam fer, si més no perquè la dona necessitava fer alguna cosa per la seva filla. Vam començar el nostre periple amb una barreja de por i d'esperança. Jo no sabia ben bé què em doldria més, si tornar sense haver-la trobat, amb la consegüent angoixa de la mare, o trobar-la, com jo l'havia trobat altres vegades en un estat que encara la faria patir més. Vam recórrer dues o tres vegades els racons que jo coneixia, però no la vam trobar. Aquell dia tot estava net i en calma.

Vam tornar una estona en silenci. La mare el va trencar i em va dir: «Si un dia m'avisen que és morta, no m'ho podré perdonar si no he fet tot el possible per ajudar-la. I sé que sempre pensaré que no he fet el que ella necessitava. Però no sé què és.»

Era difícil donar-li una resposta satisfactòria i vaig optar per agafar-li la mà i que sentís la meua companyia i comprensió.

Al migdia, a les notícies de la televisió vaig sentir unes paraules d'un pare —un actor famós— que acabava de perdre la seva filla. Havia estat un accident provocat a la carretera per un conductor suïcida que conduïa en sentit contrari. Em vaig emocionar en veure la capacitat de perdó que l'ésser humà pot arribar a tenir: «A l'home que ha truncat la vida de la meua filla li desitjo que es recuperi aviat i ànims i força per suportar la càrrega que portarà tota la seva vida.»

Zoom

Eduard Brufau

El 2 de febrer passat l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català (APPEC), a la qual pertany aquest setmanari, va celebrar la Nit de les Revistes. Durant l'acte, que va tenir lloc al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, es van lliurar els XII Premis d'aquesta entitat. Alguns dels guardonats van ser la revista *Serra d'Or*, editada per Publicacions de l'Abadia de Montserrat, i la dibuixant Roser Capdevila, autora de *Les tres bessones*.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Nens robats

Un tema esgarriós ha saltat a les pantalles de televisió en reportatges com *Torneu-me el fill* (TV3, Sense ficció, Montse Armengou i Ricard Belis) i *Be-bés robados en España* (La Cuatro, Reporteros, Clara Sánchez-Castro Bonfill). El primer barreja informacions periodístiques amb la recreació cinematogràfica d'històries, que li resten valor testimonial; el segon es redueix a la investigació i adquireix un to més directe. Amb els seus matisos, els dos programes resulten convincents i interpel·ladors. Presenten investigacions que estan en curs en alguns jutjats. Les denúncies han anat en augment.

Els nens robats apunten a bebès que, acabats de néixer, van ser arrabassats a la seva mare amb mentides («ha nascut mort»...) i, en la majoria de casos, venuts per a l'adopció mitjançant grans quantitats de diners. Aquestes dones es van veure desbordades pels esdeveniments. La seva preparació escassa, la fragilitat en les situacions viscudes, la necessitat d'amagar embarassos... les van deixar desarmades davant d'un entramat sòlid que sabia com actuar. La seva vida va quedar marcada per sempre per una angoixa indescriptible. Han caigut en un forat negre que les precipita cap a l'abisme del dubte permanent. Els nens robats, a la vegada, quan ho han descobert, se'ls ha ensorrat el món, adverteixen la seva vida com una mentida i lluiten, tot i les dificultats gairebé invencibles, per trobar les seves arrels.

S'han esgrimit raons polítiques, religioses i econòmiques per explicar aquests fets. Probablement, hi haurà molta dosi de veritat en tot això, però es corre el risc de la simplificació. El franquisme, per exemple, va resultar ser un escenari adient per a aquestes pràctiques, perquè la repressió, el silenci, la manca de democràcia... enfonsaven en la impunitat aquests fets. Però, reduir-ho al franquisme seria, pel cap baix, ingenu, com atribuir-ho exclusivament a institucions religioses. Perquè es poguessin produir fets com aquests, hi havia d'haver una connivència de molts protagonistes: els pares compradors, els metges de les clíniques, el personal d'infermeria, les institucions religioses o laïques on es produïen els parts, els mediadors que s'enriquien amb la venda, els serveis de tramitació, els funcionaris que falsificaven les actes de naixement... Un sistema podrit els tentacles del qual abasten espais impensables.

L'ona expansiva d'aquesta tragèdia humana és demolidora. Més enllà dels que busquen els seus pares o els seus fills, les ferides dels quals són difícils de cicatritzar, moltes altres persones perdran, amb motiu o sense, la confiança bàsica en la vida. El dubte, la mentida i l'engany... desemboquen en el vertigen i en el buit.

La justícia podrà resoldre els casos més fàcils i haurà de fer tot el possible per atendre els demandants, però, malauradament, hi ha persones que hauran de viure amb l'interrogant fins al final.

Per què no som capaços d'obrir els ulls quan passen els esdeveniments i triguem tants anys perquè aflorin els problemes? Helen escriu al bloc *Sense ficció* de TV3: «Ara anem a altres països a adoptar nens, sobretot a la Xina. No sabem qui són les mares d'aquests nens, paguem l'orfenat, fem papers i tornem amb la nena, tan petita, tan bufona. A veure si d'aquí a 25 anys, veurem un documental sobre els infants robats de la seva mare a la Xina i venuts a famílies catalanes.»

La cobdícia, transversal en el temps i en l'espai, busca objectius nous. Les clíniques avortistes s'enriqueixen amb noves tragèdies.

Ajuda'ns a salvar una vida!

- Centres d'acolliment de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

TELÈFONS DE LA VIDA
932 047 111 i 932 805 683

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA
BONAPLATA, 42, 1º, TEL. 932 047 111 08034 BARCELONA

COL-LABORA FENT-TE'N SOCI

☐ **SÍ A LA VIDA, DESITJO REBRE EL BUTLLETÍ INFORMATIU PRO-VIDA**

Nom

Adreça

Població

Província

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA- BONAPLATA, 42, 1R, TEL. 204 71 11 08034 BARCELONA

Des del monestir

Camí de perfecció-camí de llibertat

Com ja vaig escriure fa uns mesos, tota la família carmelitana-teresiana ens estem preparant per a la celebració del V Centenari del naixement de santa Teresa de Jesús amb la lectura atenta i reposada de les seves obres. El curs passat es va tractar del Llibre de la Vida i l'actual del Camí de Perfecció. Ja havia llegit altres vegades, com és obvi, el Camí de Perfecció, que pot semblar, en una primera lectura, especialment en els capítols de preparació a la pregària, una mena de codi detallista per tal de disposar-nos-hi. Fins i tot pot donar una impressió de massa exigent. Teresa de Jesús hi analitza les que ella anomena *virtudes grandes* que demana a les seves filles, i que es poden aplicar a tothom: «*Amor unas con otras, desasimiento de todo lo criado y verdadera humildad*», que són tres dimensions d'una mateixa realitat i constitueixen l'home nou.

Ara, però, volia compartir el fet que aquesta darrera lectura m'ha ajudat a comprendre més i millor que tots els consells de Teresa són amb la intenció de preservar la llibertat de l'orant, que constitueixen una mena de podadora que vol deixar l'arbre ben net de tota malura perquè doni el millor fruit, i així es pot establir una equació entre Camí de Perfecció i Camí de Llibertat. Teresa ens diu al cap. 19,4: «*Y así no os espantéis, hermanas, de lo mucho que he puesto en este libro para que procuréis esta libertad*.» Tractant de la primera de les «*virtudes grandes*», l'amor fratern, llegim als cap. 6-7 que no es tracta d'un amor inconsistent i superficial, sinó estable, desinteressat, gratuït, «*amor sin poco ni mucho de interés propio*», i així és un amor redemptor: «*Oh, precioso amor, que va imitando al capitán del amor, Jesús, nuestro bien*.» Teresa ens posa el llistó

altíssim, ja que ens demana l'amor més gran, ni més ni menys el que pren per model el de Jesucrist. Pel que fa al *deseiximent*, Teresa diu agudament que no n'hi ha prou a deseixir-nos de tot cara enfora, ja que «*dejamos el ladrón dentro de casa*», és a dir, «*quedamos nosotras mismas*». Per això el deseiximent o llibertat davant de tot; però aquesta aparent negació no és pas una renúncia, sinó exigència i preu de l'amor vertader pel que s'ha optat, desfent tots els nusos de l'esclavitud, és l'opció totalitària pel Crist.

Finalment la *humilitat*, que defineix com a «*andar en verdad*», és arrel també de llibertat. En els capítols 12-13 analitza minuciosament el fons més pregon de la persona i ens parla dels moviments interiors d'afirmació egoïsta que ens esclavitzen. La humilitat és confessió existencial de la veritat.

Anna M. Sales
Carmel de Terrassa

La sal de la terra

Estructura actual de l'Església i evangelització: ajut o llast?

Avui dia es critica molt l'Església. Em pregunto per què? D'antuvi té aspectes positius. Si la critiques vol dir que la institució t'interessa, perquè, si no, et seria indiferent. D'altra banda les crítiques s'han d'analitzar, per si tenen una mica de raó i poden ajudar a provocar canvis per millorar. També hi ha aspectes negatius de calúmnies que provoquen desprestigi i que a més poden causar escàndol a persones de bona voluntat. S'han de contestar les calúmnies? Crec que convé explicar la veritat de les coses. Mai ningú no ha dit que l'Església sigui perfecta. Si ho fos, jo mateix no hi podria pertànyer, ja que no

sóc perfecte. L'Església està constituïda per homes i dones «mortals», amb les nostres qualitats i els nostres defectes. I això inclou des del Papa fins als laics. Per tant, errar és humà, com també reconèixer les errades, aprendre'n i rectificar. Passejant per Roma es poden veure les grans estructures que l'Església encara manté, i que recorden l'immens poder que va tenir la jerarquia en èpoques anteriors, des que l'emperador Constantí va declarar oficial la religió catòlica. El patrimoni és molt gran i de valor incalculable, com també molt car de mantenir. Però jo em pregunto: és necessari seguir amb aquest llast històric, que no ajuda a

l'evangelització del segle XXI, ja que està tot ell rodejat de records de poder, gens evangèlics? És necessari que vagin amb vestits «pomposos» molts bisbes i cardenals que es passegen per Roma? Calen aquests vestits, record de temps d'Església poder, en les celebracions litúrgiques? Sempre m'he preguntat: si Jesús vingués avui, l'hi agradarien?, s'hi sentiria a gust? Tots comprenem la dificultat d'implementar canvis «estructurals», prego perquè algun dia algunes persones tinguin el coratge de tornar a les arrels dels Evangelis, a Jesús, que avui es predica, però amb unes vestidures que més aviat amaguen el missatge.

Joan Viñas
Rector de la Universitat de Lleida

Mirada al món

La dimissió de Mubàrak

Aquestes darreres setmanes s'han viscut a Israel dies d'expectació, de dubte, d'incertesa i de por. El motiu han estat les revolucions de Tunísia i d'Egipte, amb el perill que s'estenguessin a altres països del món àrab. Sabem que el món àrab, i concretament el Pròxim Orient, és com una caixa de ressonància: tot ressona, tot té una repercussió profunda, tot està exposat al perill que passi el mateix que passa a l'altre extrem de la caixa. Israel ha llençat un primer crit a occident perquè l'ajudin en aquest moment difícil, que pot ser decisiu per al seu futur i per a la seva història. Amèrica sembla que se n'estigui anant del Pròxim Orient: se'n va anar de l'Iran el 1979 amb la revolució islàmica de Khomeini; ha perdut tot pes específic al Líban, a Turquia i a Egipte. Amèrica no ha comprès mai el Pròxim Orient i el Pròxim Orient mai no ha estimat Amèrica. Hi ha articles als diaris locals que parlen de la possibilitat que Amèrica deixi fins i tot Israel. Si aquest fos el cas, el petit estat jueu tindria els dies comptats. Esperem de tot cor que no. Tothom parla d'una nova era a Egipte i a Tunísia, d'una època acabada que deixa pas a una altra. Els anys 50 van ocasionar la crisi de les monarquies àrabs; ara estem davant de la crisi de les dictadures àrabs. Quin en serà el resultat? Noves democràcies? Pocs ho pensen. Noves repúbliques islàmiques?

Molts ho temen. Si a Egipte surt un nou govern islàmic i radical, Israel ho tindrà molt negre. El Líban, a l'altra banda de la seva geografia, li ofereix el mateix perill amb Hezbollah. I a més, hi haurà, multiplicada, l'amenaça de Gaza. Aleshores, què farà Israel en aquest remolí d'un futur possible i hostil per tot arreu? Se'n sortirà? Hosni Mubàrak, finalment, ha dimitit, com exigia el poble. Ha vist ell mateix la dura realitat en què es trobava el seu poble i ell mateix? Ha estat forçat per l'exèrcit? L'han aconsellat els seus ministres? El fet important és la seva dimissió i el final d'una època que ha durat massa. La voluntat de canvi polític és més que justificada i se sent profundament en tot el país. Després de 30 anys d'un govern monolític i autocràtic es vol absolutament un canvi i una nova política. L'ambient festiu és ara palès a tot el país. La gent sent l'eufòria del seu triomf i de la seva perseverança. Es creu lliure i democràtica. Però ara ve la pregunta que tots es fan: què passarà en realitat en l'Egipte post-Mubàrak? Sabrà tenir aquest país un sentit de moderació i un mínim d'ordre i de direcció per tal que la transició vers la democràcia es faci en pau i en els límits de la justícia? Israel veu amb molta preocupació el moment present. Veu amb neguit i temor el que ha passat

aquestes darreres setmanes al país veí: s'ha volat el gasoducte del Sinaí que proveeix de gas natural a Israel. La fuga de gairebé tots els presoners del país ha provocat mil actes de vandalisme i ha sembrat de terror i de perill barris sencers del Caire i d'Alexandria. El vicepresident del país ha tingut ja dos atemptats; hi ha hagut saquejos al Museu Egipci del Caire; les universitats i les escoles han quedat tancades i han mort més de 300 persones, amb milers de ferits i de gent que no té res per menjar ni per viure. Davant de tot això, el perill que suposa la falta d'un lideratge clar i efectiu en la transició és motiu de serioses reflexions i diverses, molt oposades, prediccions, perquè el perill d'Egipte, ara per ara, és el fonamentalisme islàmic, el fanatisme religiós i la força que van adquirir els Germans Musulmans. Si ells aconseguissin avui el poder, Egipte cauria en el caos més paorós. Però si el poble és capaç de mantenir l'ordre, d'anunciar i organitzar eleccions lliures i democràtiques, Egipte podrà ser un país fort i respectat. La seva economia, amb menys corrupció i més transparència, es podrà millorar en bé de tota la població. I per a Israel no representarà un malson com ho ha estat aquestes setmanes.

Joan Vernet
Salesià des de Jerusalem

Educar els fills

Les comparacions són odioses. No cauré en la temptació que els pares d'«abans» educaven més bé els fills. Només veig que els fills educats són cada vegada més rars: una espècie en extinció, diria jo.

Heu vist com maltracten verbalment els seus pares des de petits? Si no se'ls frena, de grans «prometen», és clar que sí. Com fer-ho? Des de l'estimació, és clar.

Caldrà ensenyar a estimar, a respectar, a conviure i a gaudir en família amb responsabilitats compartides. Que les responsabilitats no han de ser una llosa i, al contrari, l'opció per la fugida por esdevenir un veritable calvari personal i intransferible.

VISI BERNAL LÓPEZ
Barcelona

Per fi s'ha pronunciat

En una entrevista concedida al diari *El Mundo*, el president del PP, Mariano Rajoy, es compromet, si arriben a governar, a derogar l'actual Llei de l'avortament i a retirar l'Educació per a la Ciutadania, entre altres mesures. L'anunci té una gran importància pel que suposa de projecte polític que aspira a presentar-se davant dels ciutadans amb una sèrie de principis coherents i reconeixibles per tothom.

Des del punt de vista de la popularitat i el maneig del que anomenen la correcció política, es tracta d'un programa valent, perquè es podria pensar a la llum de les enquestes que el que preocupa els espanyols és únicament l'economia, i per tant que només d'això haurien de parlar-nos els nostres polítics. Però no, perquè també la crisi ve provocada per la profunda crisi moral que patim i que ha estat provocada al seu torn per l'afèbliment de la consciència moral en bona part.

En principi, doncs, es tracta d'una bona notícia, per fi!

JOSEFINA GALÁN
Màlaga

Agraïment

Vivim unes jornades històriques per la ingent multitud que en aquests dissabtes de gener i febrer han visitat la Sagrada Família. Finalment, el geni de Gaudí com a arquitecte i la seva profunditat com a teòleg apareixen per donar una esplèndida catequesi, que és el que Gaudí desitjava.

Vull, de tot cor, agrair al Patronat i a tots els que hi han col·laborat perquè aquesta grandiosa obra arribés a tot el poble, i més en aquests moments difícils per a tota la societat. Gràcies.

CONCHITA F. ESCRIVÀ
Tarragona

Una altra irresponsabilitat

La política d'educació sexual del

El nom

Els antics asseguraven que el nom donat a una persona li conferia unes característiques peculiars i pròpies. Esborrar un nom equivalia, en certa manera, a eliminar una persona i guardaven altres preceptes en aquest sentit. Al ritme de la frivolitat prevalent al nostre temps, ara en ocasions es donen als nadons noms exòtics perquè als pares els «sona» bé, sense tenir en compte el que aquest so significa en el seu lloc d'origen.

Amb la immigració actual, així com amb motiu de viatges, molts pares descobreixen sorpresos el veritable sentit del nom que van posar al seu fill. Cadascú és lliure de donar el nom que prefereixi, però la prudència aconsella mantenir-se en els costums tradicionals de cada cultura per evitar «patinades» innecessàries. Ja conec alguna que en arribar a la majoria d'edat ha decidit canviar-se el nom per integrar-se més en el seu entorn i no donar signes esperpèntics d'originalitat.

LINA DEVAL ROS
Sant Cugat del Vallès

Govern acumula fracassos. Ara, un estudi revela que un terç de les joves espanyoles ha recorregut a la pastilla de l'endemà. D'aquestes, un 42% ho ha fet en més d'una ocasió i —el que resulta més preocupant— la meitat no coneix els efectes de la seva ingesta. Dades que parlen per elles mateixes sobre la irresponsabilitat d'un Govern que, en lloc d'educar, ha preferit posar a l'abast de totes un fàrmac amb greus riscos per la salut.

JOSÉ MORALES MARTÍN
Palafrugell

Ecumenisme

Del 18 al 25 de gener vam celebrar, com cada any, la Setmana de Pregària per a la Unitat dels Cristians. D'una banda, es constata que els seguidors de Crist no estem units, sinó de vegades profundament dividits, però, de l'altra, volem i preguem per la unitat d'aquestes Esglésies separades.

El tema de l'ecumenisme és un procés lent però sòlid i fructífer, segons veus competents autoritzades. Cal un esforç per donar testimoni de Crist sota un sol Pastor: el Papa de Roma, en un diàleg respectuós i serè, a la recerca del que ens uneix i no del que ens separa.

Recentment, la Conferència Episcopal Espanyola i l'Església Espanyola Reformada Episcopal han fet una declaració comuna que representa un pas endavant. I així, a poc a poc, cal pregar, així com treballar a tots nivells.

AMÈLIA MORERA
Igualada

El cinema mut de Charlot

Charles Chaplin, popularment conegut com a Charlot, en la seva darrera pel·lícula sense paraules, titulada *Temps moderns*, efectuava una cruel sàtira contra el neocapitalisme que deshumanitzava els treballadors. Cada obrer tenia el mateix valor que una eina. Avui, el treballador és una anella d'una cadena de producció.

Els patrons empresarials protes-

taven del cinema mut de Charles Chaplin i al·legaven que, malgrat que era cinema mut, deia massa.

A nosaltres, de petits, al local del cinema parroquial, les pantomimes de Charlot ens feien riure molt. Per acabar, diré que expliquen que una vegada Charlot es va presentar, com si fos un altre, a un concurs d'imitadors d'ell mateix. El jurat, que no el va saber reconèixer, li va atorgar el tercer premi...!

Mn. PERE CAMPÀS BONAY
Vic

El «tamboret d'en Pau» té temps per a tot

Un temps per riure, un temps per plorar, un temps per pregar, un temps per estimar i un temps per regalar joguines als nens i nenes de Sant Josep de la Muntanya.

Un altre any, i ja en fa disset, moltes són les parelles acollides pel matrimoni format per Pau, diaca permanent, i la seva dona Vicenta per a la preparació del seu casament a la parròquia de Sant Francesc de Sales, a Barcelona. Aquestes parelles aporten, amb les seves joguines, il·lusió i amor als més de seixanta nens i nenes de Sant Josep de la Muntanya.

Si dónes amor, trobaràs amor.

«Tot allò que feu a un dels meus germans més petits a mi m'ho feu», diu Jesús.

PAU i VICENTA
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les *vint línies* mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Celibat

És veritat que un grup molt important de teòlegs han demanat la supressió del celibat? No creu que hi hauria molts més sacerdots si poguessin ser homes casats?

Efectivament, un grup important de teòlegs centreeuropeus han sol·licitat no la supressió del celibat sinó la revisió del seu caràcter obligatori a l'Església llatina. No és una cosa nova, és una petició recurrent que apareix una vegada i una altra. En diferents respostes que he donat en aquesta columna sempre he insistit que el celibat no es tracta d'una qüestió dogmàtica i que des del punt de la doctrina de la fe res no obsta a la possible existència de preveres casats a l'Església llatina, com hi ha a l'ortodòxia. També he destacat que el celibat és molt conforme amb l'estil de la vida de Jesús i ha demostrat el seu gran valor en una tradició provada. L'Església, jo crec que amb molt bon criteri, ha decidit que es mantingui per ara. Fa poc, el cardenal Piacenza ha recordat, durant una conferència celebrada a la ciutat d'Ars, que l'encíclica de Pau VI sobre el celibat sacerdotal assenyala que Crist «va romandre tota la vida en estat de virginitat, que significa una dedicació total al servei de Déu i dels homes» i ha subratllat que el celibat sacerdotal té una validesa perenne.

Per això, va dir el prefecte del Clergat, «la llei vigent del sacre celibat ha d'acompanyar el ministeri eclesial» per ser compatible «amb l'elecció exclusiva, perenne i total» del sacerdot cap a «l'únic i summe amor de Crist i de la consagració al culte de Déu i al servei de l'Església». Aquestes consideracions del Magisteri ens conviden a veure el celibat, no com un problema, sinó com un do immens per al sacerdot i per a les comunitats cristianes. Sincerament penso que, actualment, la supressió del caràcter obligatori del celibat a l'Església llatina constituiria més aviat un empobriment que una riquesa. Pensar que l'escassetat de vocacions al sacerdoci ministerial en molts llocs prové del celibat és una ingenuïtat. Aquesta mateixa crisi la pateixen confessions cristianes que tenen pastors casats. El problema és molt més profund i greu. És un problema de fe, de vida de fe i de la forta secularització que patim i que ha penetrat, com indicava Mons. Asenjo, en el mateix interior de les comunitats cristianes.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Tot per la pau

Montserrat Canet Casanovas

Malgrat que han transcorregut setanta-vuit anys des de la seva publicació (22 de juliol del 1933), oferim als nostres lectors aquest text, escrit en el seu dia per Montserrat Canet Casanovas, llavors una nena de 12 anys i publicat al suplement infantil de Las Noticias, per la seva vigència sorprenent.

Pau! És la paraula que hauria de ressonar a tots els àmbits de la terra. Pau! És l'expressió dolça que hauria de ser la divisa de les famílies, dels pobles, de les nacions. Pau! És l'exclamació que hauria d'habitar a tot cor humà.

Per què tants desitjos de pau? —es preguntaran alguns—, perquè també hi ha desitjos de guerra, i cal combatre-la, cal aniquilar-la, això sense fer mal a ningú, perquè combatre, aniquilar la guerra, no significa armar-se de furor bèl·lic i fer guerra contra la guerra. Per destruir la guerra no cal posseir armes de foc, ni invents químics, cal propagar la pau per mitjà de la premsa, les conferències, etc.

Corren rumors que s'apropa una guerra. Als diaris s'han llegit en aquests dies les ofensives del Japó i la declaració de guerra del Paraguai. Apressem-nos a desviar aquests invents, preguem i treballem alhora.

Perquè la pau regni al món s'ha de començar per fer que regni a l'interior de les famílies, que tots els seus membres estiguin ben units; a les escoles, correspon als professors la tasca de desterrar aquests odís i rancúnies infantils, que més tard puguin esdevenir entusiasmes bèl·lics; a les nacions, els governants tenen la missió que la pau sigui la sobirana del país, i així en el món sencer regnaria la pau, l'ideal de moltíssimes persones, que tenen traces de no poder realitzar-se.

Jesucrist ens dona un exemple sublim de com les seves doctrines ens ensenyen que visquem com a bons germans, que no hi hagi odís entre els habitants de nacions diferents, que malgrat que les races «siguin diferents», les ànimes dels individus es comprenguin i persegueixin la mateixa finalitat, però molts es mostren freds i estranys als consells del Diví Mestre i en un petit conflicte troben motius per fer grans guerres, que destrueixen tot el que troben al seu pas i deixen el mal pitjor que abans.

També cal la instrucció. Els analfabets, els que amb prou feines saben escriure, que no han pogut llegir mai aquests llibres que ens mostren els mals immensos que causa la guerra, i la necessitat de desterrar-la, són principalment els que segueixen a

determinades persones que els indueixen al mal i imprimeixen fàcilment a les seves ànimes sense instrucció ni educació el segell de l'odi, la rancúnia, la set de venjança, de matar, d'arrasar-ho tot sense motius.

Aquesta munió d'ignorants es deixen arrossegar per alguns caps inhumans i caminen vers la guerra, i sembla que la tenen ja a les seves mans i estan disposats per fer-la esclatar.

Quan veig el mar agitat, els llampecs i els trons, la pluja i la pedra, se'm presenta a la vista aquest monstre negre i espantós que anomenem guerra; un fantasma que em fa més por que els que es llegeixen als contes d'aventures i de genis màgics perquè aquells són producte de la imaginació i de la fantasia, i aquest, aquest drac

que tira bombes, gasos i torpedes per la boca és de veritat, i ja ha començat a sembrar pel món les llavors del seu furor i inhumanitat.

M'estimo més parlar de la pau; cal parlar, però, de la guerra per mostrar els grans perjudicis dels quals és causant.

La pau és bella, és dolça, el cel blau, sense núvols, els camps d'or a punt de sembrar, el sol esplèndid i la mar tranquil·la donen una idea de pau i augmenten els desitjos de propagar-la.

No és cap fantasma, és una figura bonica, caritativa, humil, bona amb tothom, plena de virtuts i que anhela la tranquil·litat del món. Si n'és de bonica, la pau! De la consciència tranquil·la, que no els remordiments de la consciència després d'haver comès una acció dolenta.

La pau comporta grans beneficis, amb ella guanyaria la humanitat moltíssim; la indústria, el comerç, l'agricultura, les arts, les ciències, tot floriria i començarien una «era» d'alegria i de bellesa.

La guerra només serveix per fer mal, és causa de grans desgràcies, de moltes llàgrimes, de patiments morals i materials immensos, i és el contrari del que desitja Déu per a aquest món, creat per gaudir de felicitat eterna.

Acabo destacant les excel·lències de la pau, i menyspreant les vileses de la guerra.

La pau és un àngel de bondat. La guerra, un monstre infernal.

Ara que som joves procurem inculcar en els cors de la joventut els ànims de pau perquè noves generacions que han de desfilar siguin pacifistes i no facin ni desitgin la guerra.

Col·laborem per la pau, ensenyem als petits la necessitat que regni a la terra i confiem que acabarà per estendre's a tota la humanitat.

Visca la pau!

Un capellà entomòleg

Ferran Blasi

Recordo ara un capellà rural, que era un savi entomòleg i va reunir una valuosa col·lecció d'insectes, que tenia —i té encara— un gran valor científic. Era igualment un bon catequista i un pedagog experimentat. Donava bé les seves classes, tant de filosofia o de cultura religiosa, com de ciències naturals, llatí o català.

Era un amant de la natura i fruïa mirant el cel: el cel atmosfèric, on hi sabia llegir el temps de què s'ocupa la meteorologia, i hi descobria, a més, els signes dels temps; i enllà, el cel sideri, amb els astres, les constel·lacions i les

galàxies que ens orienten i que en la seva grandiositat ens assenyalen l'altre cel, l'empiri, ensems llunyà i proper, i alhora transcendent i present.

I seguia el pas de les estacions i les llavors que en el seu moment trenquen l'embocall i esclaten en la vida que es manifesta i creix, i la vegetació que decora els prats, els camps i les muntanyes, amb les plantes (herbes, arbustos i arbres) i els animals que s'hi mouen: les bèsties grosses i les bestioles, les minúscules, i les microscòpiques. I les aus poderoses que dominen el cel i els moixons i ocellets que hi dibuixen la trajectòria del seu vol.

I l'home que, encantat, ho contem-

pla i que en tot hi veu, en l'ordre i en la bellesa del món, Aquell que, de manera admirable, ho ha fet.

Posat a escollir, entre les meravelles de la natura, amb vista a fer un estudi sistemàtic i profund, aquell rector de poble trià uns éssers generalment diminuts, els insectes, i es convertí en un entomòleg: no necessitaria així grans espais i la col·lecció la podria portar amb si i la deixaria un dia en un centre escolar.

També Mendel, el monjo agustinià, en el recés del seu convent de Txèquia, i al jardí, treballant amb les petites mosques del vinagre, descobrí les lleis que regeixen l'herència biològica, les

que porten el seu nom i es troben a la base del modern desenvolupament de la genètica.

I una màxima, expressada en llatí, acompanyaria sempre la vida i la feina d'aquell mossèn, que l'ajudava a animar la seva catequesi constant amb alegria i convicció: «*Deus, in magnis, magnus; Deus, in minimis maximus*», és a dir, que «Déu, entre les coses grans, és gran, i Déu, entre les coses més petites, és màxim». Això, doncs, val davant de les coses que s'han de mirar amb ullera de llarga vista —com un telescopi— i també quan cal utilitzar una lupa, i si es pot un microscopi.

Paraula i vida

Un gran testimoni d'amor a l'Església

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

S'escau aquest any el bicentenari del naixement del carmelita català pare Francesc Palau i Quer, nascut a Aitona l'any 1811, fundador de dues congregacions religioses molt presents a la nostra diòcesi i actualment també en altres països: les Carmelites Missioneres Teresianes i les Carmelites Missioneres. El pare Palau ingressà al Seminari de Lleida als 17 anys, on va romandre durant quatre anys. Santa Teresa de Jesús i sant Joan de la Creu el varen fascinar i per aquest motiu es va fer carmelita descalç. Malgrat el trasbalsament provocat per les disposicions civils sobre l'exclaustració de l'any 1835, el pare Palau fou tota la vida un veritable carmelita, i va unir la vocació contemplativa amb l'apostolat, especialment amb la dedicació a la formació cristiana i a l'ajuda als malalts.

En la vida del pare Palau i Quer hi ha un aspecte molt admirable: fou un gran servidor de l'Església. El papa Joan Pau II, en l'homilia de la beatificació del pare Palau, el dia 24 d'abril de 1988, a Sant Pere del Vaticà, va posar en relleu aquest riquíssim contingut de la vida i l'obra del nou beat. El Papa digué que Francesc Palau va fer de la seva vida sacerdotal una ofrena generosa a l'Església. Durant les seves llargues hores de pregària —tant a Aito-

na, com al lloc d'Eivissa conegut com Es Vedrà— va estar sempre concentrat en el misteri de l'Església. El beat pare Palau ens ha deixat uns escrits sobre l'Església que en opinió de molts representen una visió que s'avança —cent anys abans— a la rica doctrina que sobre l'Església ens ha donat el Concili Vaticà II. Ell es dedicà al servei de l'Església amb entusiasme perquè la sentia com una mare tendra i amorosa, i l'estimava com una esposa pura i santa. En aquest sentit, el pare Palau és per a nosaltres, encara avui, un gran testimoni d'amor a l'Església. Certament, l'Església és la nostra Mare en l'esperit, perquè ens ha engendrat a la vida de fills i filles de Déu, i ella alimenta aquesta vida amb la Paraula de Déu, amb l'Eucaristia i amb els altres sagraments. Tots hem d'estimar la nostra santa Mare Església, com estimem la nostra mare que ens ha donat la vida corporal. «La meva missió —escrivia el pare Palau— és anunciar al poble que tu, Església, ets infinitament bonica i amable i predicar que t'estimo.» I ell era molt conscient que en l'amor a l'Església es realitza el gran manament cristià de l'amor a Déu i de l'amor als germans. En moments com els que estem vivint d'indiferència religiosa, de privatització de la religió, de poc

interès pels valors i continguts religiosos, tenim tots el perill de perdre el temps, d'adormir-nos, de rebaixar l'esperit missioner i evangelitzador. En definitiva, d'allunyar-nos de l'esperit i del carisma del pare Palau que tant han enriquit l'Església. Francesc Palau i Quer fou sens dubte un contemplatiu, un home de pregària, un ermità —tant a la coneguda com la *Cova del pare Palau*, a Aitona, com al lloc d'Es Vedrà, a Eivissa—, però al mateix temps fou un home d'acció, en diverses iniciatives apostòliques, entre les quals cal destacar la famosa *Escola de la Virtut*, una catequesi d'adults, que ell impartia amb una massiva assistència, o a la parròquia de Sant Agustí de Barcelona, perquè li demanà el bisbe Costa i Borràs. La toponímia barcelonina ha recuperat el nom dels *Penitents* amb què fou batejat el centre assistencial creat pel pare Palau al peu del Tibidabo, a la que llavors era la barriada de la Santa Creu de Vallcarca.

Per a les religioses de les dues congregacions fundades per ell i per a tots, el bicentenari del pare Palau i l'any jubilar que varem inaugurar a la catedral el passat 29 de desembre és una invitació a imitar-lo sobretot en el seu amor a la santa Mare Església.

Als quatre vents

Els nous màrtirs

En les passades dates nadalenques i en els començaments d'aquest any 2011, en països tan allunyats els uns dels altres com l'Iraq, Nigèria, Egipte i les Filipines, s'han produït gravíssims atacs contra les comunitats cristianes, a vegades a les esglésies mateixes i durant la missa, i en altres ocasions atacant casa seva.

No es pot parlar pròpiament de guerres de religió, sinó d'accions terroristes en què grups radicals tracten d'eliminar el cristianisme de les seves terres. Tant si es tracta d'Al-Qaeda com de formacions fonamentalistes inspirades en les seves accions, la veritat és que ja fa temps que han iniciat accions per enviar a l'exili les minories no musulmanes. Volen que el concepte de país àrab i país musulmà siguin idèntics, de manera que necessiten expulsar catòlics, cristians coptes i protestants d'aquestes nacions. Davant d'aquesta realitat, Benet XVI ha

deplorat aquests atacs i ha demanat als governs un esforç perquè es respecti la vida i la llibertat religiosa de totes les persones. Els cristians compartim amb els musulmans la creença en un Déu únic i tenim molts valors comuns, començant per la importància de la pregària, el dejuni, els pelegrinatges i tantes pràctiques religioses presidides pel do de la pau entre tots. Sabem distingir entre els veritables musulmans i aquells que utilitzen les seves creences per atacar persones d'altres religions. Ho sabem perquè, lamentablement, també en la història del cristianisme hi ha hagut persecucions per motius religiosos. Per això no inculpem ningú, excepte els autors mateixos dels actes terroristes, i alhora els perdonem de cor.

La història del martiri cristià és tan antiga com la mateixa Església. Sant Pere, el primer Papa, va ser

executat a Roma, i amb ell sant Pau i molts dels primers cristians. A Tarragona hem recordat recentment el martiri de sant Fructuós i els seus diàques, l'any 259 de la nostra era, i la vista de l'amfiteatre ens recorda constantment aquesta història. Des de llavors fins ara han estat innumbrables els màrtirs de la fe, però això no ens ha de portar al conformisme de no defensar els nostres drets. Hem d'apel·lar als governs perquè garanteixin la vida de totes les persones, sigui quina en sigui la religió, i la dels seus llocs de culte. Al mateix temps preguem perquè s'acabin les lluites que, sota pretext religiós, són simples assassinats que clamen la justícia divina. Davant d'aquests atacs, ni la venjança ni la incomprensió no seran mai la resposta. Ha de ser l'amor que neix del cor de Crist que ens crida a construir junts un món de pau i d'amor.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primate

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAI I) TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 3)

FEBRER

20. DIUMENGE

VII de durant l'any (F), *Blanc*. Lectures: Levític 19,1-2.17-18 / Salm 102 / 1 Corintis 3,16-23 / Mateu 5,38-48
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nemesi i Potami, mr.; Eleuteri, b.; beat Maurici Proeta, rel.; Santes, Amada, rel.

21. DILLUNS

Fèria, *Verd*. Lectures: Siràcida 1,1-10 / Salm 92 / Marc 9,14-29. O bé: *Sant Pere Damià* (ML), *Blanc*.
ALTRES CELEBRACIONS: *Misteriosa Llum de Manresa*. Sants, Claudi, mr.; Dositeu, monjo.

22. DIMARTS

La Càtedra de Sant Pere (F), *Blanc*. Lectures: 1 Pere 5,1-4 / Salm 22 / Mateu 16,13-19
ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Margarida de Cortona, penitent; Elionor, reina.

23. DIMECRES

Sant Policarp (MO), *Vermell*. Lectu-

res: Siràcida 4,12-22 / Salm 118 / Marc 9,38-40
ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Marta d'Astorga, vg. i mr.; beata Rafaela de Ibarra.

24. DIJOUS

Fèria, *Verd*. Lectures: Siràcida 5,1-10 / Salm 1 / Marc 9,41.50
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Modest, b.; Sergi, monjo i mr.; Edilbert, laic; Santes, Primitiva, vg.; beata Josepa Naval i Girbés, vg.

25. DIVENDRES

Fèria, *Verd*. Lectures: Siràcida 6,5-17 / Salm 118 / Marc 10,1-12
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cesari; Valeri, erm.; beat Sebastià d'Aparicio, rel.

26. DISSABTE

Fèria, *Verd*. Lectures: Siràcida 17,1-13 / Salm 102 / Marc 10,13-16. Girona i Sant Feliu de Llobregat: **Santa Paula Montal** (MO), *Blanc*.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nèstor, mr.; Alexandre, b.; Porfiri, b.;

Comentari de la Paraula

Joan Minguella Solà
Metge

Jesús demana superar la Llei

Les antítesis es presenten amb propostes que poden semblar exagerades, però no són pas un precepte, sinó una invitació. L'antiga llei del talió (Ex 21,24) ja volia limitar la venjança personal, retornant el mateix que s'havia rebut («ull per ull»), convidava a practicar una estricta llei d'equivalència, però l'ensenyament de Jesús va més enllà d'aquest equilibri estricte. Cal reconèixer que algunes paraules de Jesús, que ens proposa aquest text, són un xic desconcertants, una mena de provocació: «Si algú et pega a una galta, para-li l'altra.» Aquestes afirmacions, però, són imatges dites amb la intenció que quedi ben gravat el missatge: no s'ha de respondre el mal amb el mal, altrament no es trencaria mai l'espiral de violència; cal vèncer el mal amb el bé. També és sorprenent l'altra antítesi: «Estimeu els vostres enemics, pregueu pels qui us persegueixen», que potser se'ns voldria dir també, expressant-ho d'una altra manera, que estimar els enemics seria pregar per ells perquè canviïn. Sembla plantejar-se una visió de futur, en què Jesús prepararia els deixebles pel que els espera; els enemics se'ls trobaran per tot arreu, i els mostra un adequat comportament per afrontar-s'hi. Tot fill mirava d'imitar el seu pare, amb la idea d'arribar a ser com ell, i Jesús diu que si volem ser fills del Pare del cel, cal que imitem el seu amor indiscriminat cap a tothom. Jesús, per aconseguir-ho, ens proposa un nou camí a seguir, el de l'amor sense límits ni condicions que, fins i tot, fa arribar als enemics. La justícia volguda per Déu, és la de desarmar el mal amb una actitud sense odi i per una voluntat de pau. És l'actitud de Déu, que el deixeble ha de buscar: «Sigueu perfectes com el vostre Pare celestial és perfecte.»

Lectures bíbliques

Diumenge VII de durant l'any

Lectura primera

Lv 19,1-2.17-18

Estima els altres com a tu mateix

Lectura del llibre del Levític:

El Senyor digué a Moisès: «Digues a tota la comunitat dels israelites: sigueu sants, perquè jo, el Senyor, el vostre Déu, sóc sant.

»No tinguis malícia als teus germans dins el teu cor. Reprèn els altres, si cal; així no et faràs responsable del seu pecat. No et vengis ni guardis rancúnia contra ningú del teu poble. Estima els altres com a tu mateix. Jo sóc el Senyor.»

Salm responsorial

102

Beneeix el Senyor, ànima meva,
del fons del cor beneeix el seu sant nom.
Beneeix el Senyor, ànima meva,
no t'oblidis dels seus favors.

R. El Senyor és compassiu i benigne.

Ell et perdona les culpes
i et guareix de tota malaltia;
rescata de la mort la teva vida
i et sacia d'amor entranyable. **R.**

El Senyor és compassiu i benigne,
lent per al càstig, ric en l'amor.
No ens castiga els pecats com mereixíem,
no ens paga com deuria les nostres culpes. **R.**

Llença les nostres culpes lluny de nosaltres
com l'Orient és lluny de l'Occident.
Com un pare s'apiada dels fills,
el Senyor s'apiada dels fidels. **R.**

Glòria Monés

Lectura segona

1Co 3,16-23

*Tot és vostre, però vosaltres sou de Crist,
i Crist és de Déu*

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, ¿no sabeu que sou un temple de Déu i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres? Si algú profana el temple de Déu, Déu li'n demanarà compte, perquè el temple de Déu és sagrat, i aquest temple sou vosaltres. Que ningú no s'enganyi ell mateix. Si

entre vosaltres algú es té per savi segons la saviesa del món present, que es faci ignorant, per poder arribar a ser savi de veritat. Perquè, davant de Déu, la saviesa d'aquest món és ignorància. L'Escriptura diu: «Fa caure els savis en els seus propis paranyos.» I també: «El Senyor sap què valen els pensaments dels savis: no s'aguanten més que el fum.» Per tant, que ningú no es gloriï de ser seguidor de cap home. Tot és vostre: Pau, Apol·ló, Quefes, el món, la vida, la mort, el present, el futur. Tot és vostre, però vosaltres sou de Crist, i Crist és de Déu.

Al·leluia

1 Jn 2,5

*Els qui fan cas de la paraula de Jesucrist
han arribat de debò a estimar Déu perfectament*

Evangelí

Mt 5,38-48

Estima els enemics

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu:

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Ja sabeu que, als antics, els van dir: "Ull per ull, dent per dent." Doncs jo us dic: No us hi torneu, contra els qui us fan mal. Si algú et pega a la galta dreta, para-li també l'altra.

»Si algú et vol posar un plet per quedar-se el teu vestit, dóna-li també el mantell. Si algú t'obliga a portar una càrrega un quart d'hora de camí, porta-li mitja hora. Dóna a tothom qui et demani, no et desentenguis del qui et vol manllevar.

»Ja sabeu que van dir: "Estima els altres", però no els enemics. Doncs jo us dic: Estimeu els enemics, pregueu per aquells que us persegueixen. Així sereu fills del vostre Pare del cel: ell fa sortir el sol sobre bons i dolents, i fa ploure sobre justos i injustos. Perquè si estimeu només els qui us estimen, quina recompensa mereixeu? Els publicans, no fan també el mateix? I si només saludeu els germans, què feu d'extraordinari? Els pagans, no fan també el mateix? Sigueu bons del tot, com ho és el vostre Pare celestial.»

El sermó de la muntanya i la Quaresma

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Preparació de la preparació?

Des de l'època medieval fins al Calendari litúrgic actual, a la litúrgia romana hi havia tres diumenges previs a la Quaresma, que tenien la missió d'introduir l'Església gradualment en el temps de la preparació de la Pasqua... Eren els diumenges de Septuagèsima, Sexagèsima i Quinquagèsima. Se sobreentenia la paraula «dies», com en el cas de Quadragèsima. El càlcul del dia 70, 60 i 50 era ple d'al·legories, sempre però en relació amb la celebració pasqual. Els ornaments eren ja de color morat, i la supressió de l'al·leluia es feia des del diumenge de Septuagèsima. L'ambient litúrgic era, per tant, gairebé quaresmal, però sense la disciplina del dejuni.

En el moment de la reforma litúrgica del Concili Vaticà II es va considerar que aquests diumenges podien fer minvar la identitat dels quaranta dies clàssics de la preparació pasqual, i es van suprimir del calendari. Així, la Quaresma és preparada pels dies que van entre el dimecres de cendra i el primer diumenge, encara que en els textos litúrgics aquests dies pertanyen ja a l'àrea de les celebracions quaresmals.

Una de les raons adduïdes per eliminar els tres diumenges esmentats era, a primera vista, de plena lògica: si la Quaresma és, per definició, la preparació de la Pasqua, per què mantenir

una preparació de la preparació? Una bona raó, a primera vista. Tanmateix, no és tan singular això d'entrar a poc a poc en un determinat àmbit d'acció. No parlem, tal vegada, de pre-campanya electoral i després de campanya electoral, fins a les eleccions?

L'oportunitat d'enguany

La celebració de la Pasqua en la data més tardana possible fa, aquest any, que hi hagi fins a nou diumenges de temps ordinari abans de la Quaresma. Ara bé, també enguany se segueix el cicle A del Leccionari, en el qual el sermó de la muntanya de l'evangelí de Mateu ocupa cinc diumenges, del cinquè fins al novè. Aquesta coincidència ofereix una oportunitat poc freqüent de fer, abans de la Quaresma, una mena de «posada a punt» dels fidels per entrar de ple a l'exercitació quaresmal. El sermó de la muntanya és el gran ensenyament de Jesús als seus deixebles, perquè sàpi-guen cercar i viure una justícia/santedat que va més enllà d'allò que «es va dir als antics», i

que correspon a la manera de fer dels fills de Déu. No és gens estrany, per això, que el sermó de la muntanya sigui un text que hom troba sovint en les fèries de Quaresma, començant pel Dimecres de Cendra.

La lectura dominical del sermó de la muntanya és, per tant, una magnífica preparació de la intensa dedicació a la Paraula de Déu i a la conversió que ha d'ésser cada any, per cada cristià, la Quaresma.

Acollir la Paraula

La història dels sants ens parla dels qui canviaren la vida precisament perquè van escoltar, a l'església, la lectura evangèlica. Sant Antoni abat és un exemple il·lustre d'aquesta fidelitat a la Paraula escoltada en la litúrgia. És una referència que ens hauria de fer pensar sobre la manera com escoltem les lectures de la missa. No sempre sembla que estiguem convençuts que és més important escoltar la Paraula que l'homilia, que té la missió d'ajudar a actualitzar la Paraula, però no pas de suplantar-la. Aplicant això a la lectura dels diumenges que estem celebrant, la nostra actitud espiritual hauria d'emmirallar-se a la descrita a sant Mateu: «Els deixebles se li atansaren (a Jesús)...» És cert, l'assemblea és, en cada lloc, el grup dels deixebles que s'apropa a Jesús per escoltar la seva Paraula, i creure-la!

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Beat Sebastià d'Aparicio

- ✓ Nascut l'any 1502 a A Gudiña, Galícia
- ✓ Carreter que va obrir diverses vies comercials a Mèxic
- ✓ Frare franciscà autor de nombrosos miracles
- ✓ Va morir l'any 1600
- ✓ Beatificat el 1789 per Pius VI

Aquest beat gallec de família pobra des de ben petit va fer de pastor. D'adolescent, per guanyar-se més bé la vida, se'n va anar a Salamanca, on va servir en diverses cases com a criat. El beat Sebastià d'Aparicio, però, va trobar l'ambient de la ciutat, enriquida per l'or que venia d'Amèrica, massa ostentós, i se'n va tornar al seu poble natal per continuar fent de pastor. Passat un temps es va embarcar cap a Amèrica, concretament a Mèxic, i es va establir a Puebla, acabada de fundar. Aquest era un lloc de pas obligat de la ruta que unia la ciutat de Mèxic amb l'important port de Veracruz, de manera que el nostre beat va optar per fer-se carreter i va obrir un taller de construcció de carros. Ell mateix els construïa, però quan calia també feia de traginer portant passatgers i mercaderia i fins i tot va obrir noves rutes comercials. Va tenir prou habilitat per guanyar-se el respecte tant dels indis com dels colons espanyols, i amb els diners que treia del negoci en feia donatius als pobres. Al llarg de la seva vida es va casar dues vegades, però sempre van ser matrimonis que es van mantenir expressament cèlibes. En totes dues ocasions el beat Sebastià d'Aparicio va enviudar, i als 72 anys es va desprendre de tots els béns i es va fer franciscà. Es va guanyar l'admiració dels seus contemporanis per l'austeritat en què vivia i pels nombrosos miracles que va fer.

Club[★]amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

PELEGRINATGE DIOCESÀ A ROMA PER ASSISTIR A LA BEATIFICACIÓ DE

Joan Pau II

Presidit per l'Emm. i Rvdm. Sr. Cardenal Lluís Martínez Sistach,
Arquebisbe Metropolità de Barcelona
Organitza: Club+Amics (Amics de Catalunya Cristiana)

Del dissabte 30 d'abril al dilluns 2 de maig de 2011
o bé de dissabte 30 d'abril al diumenge 1 de maig a la tarda

Roma t'està esperant...

Per a preus i més informació **934 092 770**

[CatCristRecursos]

SUPLEMENT DE FORMACIÓ CATEQUÈTICA, BÍBLICA I LITÚRGICA

Actualitat

La Bíblia per menys de 10 euros

El 30 de març es presenta una nova edició popular i il·lustrada per Perico Pastor

Carme Munté
Barcelona

En quin acte podríem trobar aplegades personalitats aparentment tan dispars com el cardenal Lluís Martínez Sistach, la periodista Pilar Rahola, el poeta Joan Margarit, l'il·lustrador Perico Pastor o fins i tot un jugador del primer equip de futbol del Barça?

Doncs a tots ells els trobarem aplegats en un acte extraordinari en què es presentarà una nova edició de la Bíblia en un format més popular i en què es posarà en relleu que conèixer el text sagrat dels cristians no és ja un requisit *sine qua non* per als creients sinó per a totes les persones que volen bussejar en els nostres orígens culturals.

Fruit de la inquietud de posar la Bíblia a l'abast de tothom, ha pres forma un projecte que ja és una realitat i en el qual han participat les tres entitats que des del principi van promoure la traducció catalana de la Bíblia interconfessional: l'Associació Bíblica de Catalunya, les Societats Bíbliques Unides i l'Editorial Claret.

Però, per tal de donar-li més envergadura, en aquest nou projecte també hi han participat el Centre de Pastoral Litúrgica, l'editorial Publicacions de l'Abadia de Montserrat i l'editorial i cadena de botigues Happy Books-La Formiga d'Or.

Aquesta nova edició popular de la Bíblia costarà només 9,95 euros i tindrà un tiratge de 30.000 exemplars. El text de la traducció és el mateix que el de la Bíblia Catalana Interconfessional però, a diferència del que passa amb altres edicions, es trobarà a un preu extraordinàriament assequible i arreu de les llibreries de Catalunya de forma ben visible i atractiva.

Una altra de les novetats d'aquesta edició és que el text s'ha distribuït només a una columna per tal que el format sigui més semblant a d'altres llibres i per tal que el lector que no és habitual a la Bíblia s'hi senti més còmode. El paper és una mica més gruixut que el paper tipus Bíblia.

Perico Pastor, que ja va il·lustrar la Bíblia «de luxe» editada per Enciclopèdia Catalana, és també l'autor del disseny de la coberta d'aquesta edició popular així com de les il·lustracions que hi trobem a l'interior. El diàleg entre fe i agnosticisme, entre fe i cultura, novament es donen la mà en aquest nou

Coberta dissenyada per Perico Pastor per a la nova Bíblia.

projecte que pretén marcar un abans i un després en les relacions entre el pensament laic i el pensament cristià a casa nostra.

Si l'edició de la nova Bíblia té com a pretensió precisament ser un producte popular, també ho serà la seva presentació en societat. El dia 30 de març, a les 19 h, el Petit Palau de la Música acollirà un esdeveniment únic, de gran ressò mediàtic i obert a tothom, tenint en compte que la capacitat del lloc és per a unes 600 persones.

Josep Cuní, Salvador Giner, Pilar Rahola, Núria Solé, Justo Molinero, Joan Margarit, Joan Rigol, Perico Pastor, Màrius Serra, Mariona Carulla i Rafael Argullol donaran de forma molt breu raons per llegir la Bíblia. En l'acte també intervindran el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, o Enric Capó, pastor evangèlic. Precisament el filòsof Rafael Argullol és, juntament amb els biblistes Armand Puig i Agustí Borrell, autor d'una breu introducció a la nova edició de la Bíblia.

«Hem de tornar a la lectura de la Bíblia per moltes raons», afirma Rafael Argullol en la introducció, «per entendre, en la seva complexitat, el nostre art i la nostra literatura. Per gaudir d'una fabulosa experiència estètica. Per retornar als nostres orígens culturals i espirituals. I, sobretot, per cercar de comprendre alguna cosa del que som enmig de l'oceà de preguntes que és l'existència.»

AGUSTÍ BORRELL, SECRETARI DE L'ASSOCIACIÓ BÍBLICA DE CATALUNYA

«La Bíblia dóna resposta a les persones que cerquen»

Com s'ha gestat la nova edició de la Bíblia popular?

Fa anys que veiem el que és una evidència: el coneixement de la Bíblia ha disminuït en el nostre entorn, com també ho ha fet tot el que té a veure amb la religió i amb la tradició cristiana. La Bíblia és un llibre que ha tingut una transcendència grandíssima en la història de la nostra cultura i la nostra civilització, però ara no en som prou conscients. En segon lloc, també hem vist que en els darrers temps han sorgit veus del món intel·lectual, cultural, universitari, dels mitjans de comunicació, lamentant d'alguna manera aquesta pèrdua de relació del nostre país amb la Bíblia. Són gent que moltes vegades no està vinculada a l'Església o que ni tan sols són creients. Això ens va fer pensar que valia la pena fer alguna acció perquè la Bíblia tornés a estar a l'abast de la gent i per suscitar-ne un nou interès.

Perico Pastor, novament, ha il·lustrat la Bíblia posant al text antic una imatge contemporània. És una manera de comunicar que la Bíblia mai no passa de moda?

Perico Pastor és d'alguna manera el cas típic de la persona que es defineix com a agnòstica, que va tenir un contacte amb la Bíblia de petit i que ara, a partir d'aquest projecte, no només ha tornat a tenir-hi contacte sinó que s'hi ha entusiasmat. Ha copsat la força que té la Bíblia fins i tot més enllà dels aspectes creients. En la Bíblia trobem expressats els grans interrogants de l'existència humana i les grans inquietuds de persones d'ahir, avui i sempre. Aquest contacte amb la Bíblia per part de persones que no parteixen de la fe cristiana també ens mostra que té una riquesa extraordinària i que potser aquest contacte és precisament el camí per tornar a fer-se preguntes.

L'acte de presentació aplegarà gent molt diversa que donarà raons per llegir la Bíblia. S'emmarca això en una època en què ser cristià ha deixat de ser un fet «vergonyant»?

Hem vist com, arran de la visita del Papa a la Sagrada Família i del seu ressò mediàtic, han anat sortint veus capaces d'entrar en diàleg amb el pensament cristià i amb el pensament del mateix Benet XVI. Hi pots estar d'acord o no, però el fet és que el missatge cristià i la forma com el presenta el papa Ratzinger tenen una solidesa i tenen un interès. És, doncs, una bona oportunitat per reprendre el diàleg entre el pensament laic i el pensament cristià, un fenomen que aquí s'ha donat molt poc. Hi ha signes que això està canviant perquè la gent no té ara motius per a una oposició tan gran com els que podia tenir quan es va acabar un règim que identificava massa política amb cristianisme. Així mateix, ens trobem en un temps de crisi econòmica i de valors, veiem moltes persones que no troben sentit a la seva vida enmig d'una societat que ha posat la seva confiança en el progrés material, tecnològic i econòmic, però que ara han vist que això no dóna resposta a les veritables inquietuds humanes. Hi ha molta gent que es troba en recerca espiritual. Des del punt de vista del cristianisme, la Bíblia té la capacitat de donar resposta a aquestes inquietuds i a l'anhel de recerca. Si podem posar la Bíblia en mans de moltes més persones, segur que hi haurà gent que s'identificarà amb el missatge de la Bíblia i hi trobarà allò que està buscant però que no sap on trobar.

Amb bon humor...

El suplement CatCristRecursos està pensat com a eina perquè pares, catequistes i professors puguin treballar la Religió amb els més joves. Desitgem contribuir d'aquesta manera al desenvolupament espiritual i maduratiu d'infants, adolescents i joves.

«L'analfabetisme religiós és una pèrdua identitària important de la nostra societat»

Pere Micaló, director del Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió a Catalunya (SIERC)

Rosa María Jané Chueca

Fins al 25 de febrer està oberta la preinscripció escolar als centres docents i les diferents delegacions diocesanes d'Ensenyament animen els pares a escollir l'assignatura de Religió per als seus fills. L'Església recorda que aquesta matèria és un dret dels pares i que oferir l'assignatura de Religió és una obligació dels centres. És un fet que cada vegada hi ha menys alumnes que trien aquesta assignatura per al seu currículum escolar. En aquesta entrevista el director del SIERC i delegat d'Ensenyament de Girona, reflexiona sobre aquests aspectes.

Quin percentatge d'alumnes trien l'assignatura de Religió?

Segons les dades obtingudes pel SIERC, podem afirmar que en el curs 2009-2010 hi va haver 360.424 alumnes que ells o els seus pares van optar per l'ensenyament de la religió confessional catòlica, en les etapes des d'Educació Infantil a Batxillerat, en els centres públics i les escoles vinculades a la Fundació Escola Cristiana de Catalunya. Això suposa un 34,71% de l'alumnat de Catalunya.

Per què minva el nombre d'estudiants que cursen l'assignatura?

Poden ser diverses les raons. Penso que la més important és el desconeixement i la laïcització de la nostra societat. L'escola és el mirall de la societat, també en aquest aspecte. Mirat des d'aquest punt de vista, la religió de poc serveix per al farciment del currículum.

De totes maneres no cal plantejar-ho com un fet aïllat, és el mateix que ens passa a les parròquies, a la catequesi i en altres manifestacions eclesials.

La nostra societat cada vegada és més pluri-religiosa i això també es tradueix en l'alumnat, com afecta aquesta qüestió a l'assignatura de Religió?

Cert, la nostra societat és pluri-religiosa. Mentre l'alumnat a Catalunya creix en nombres absoluts, l'opció per la classe de religió confessional baixa. De totes maneres, això no ha de ser mai argument perquè els nois i noies que es formen no hagin de tenir uns coneixements del fet religiós, de la cultura de la nostra societat, de les tradicions... Saber continguts culturals religiosos ens humanitza i ens ajuda instrumentalment a assolir altres matèries: història, art, geografia, filosofia... Costa d'entendre la nostra societat si no es té una sòlida formació religiosa.

Per què cal escollir Religió? Quins són els arguments per no obviar ni oblidar aquesta assignatura?

Les raons per les quals les famílies l'escullen són molt diverses. Potser les podríem resumir en aquestes idees: aprofundir conceptes de la fe cristiana i conèixer la fenomenologia de la nostra religió i altres religions; conèixer els fonaments de la nostra cultura i les nostres tradicions, interpretar obres d'art i fenòmens històrics.

De totes maneres, penso que hem d'anar més a fons i plantejar-nos per què les famílies del 65% de l'alumnat de Catalunya no els inscriuen a classe de Religió. És una reflexió que des de l'Església també ens hem de fer. Potser a partir d'escoltar les seves raons podríem canviar alguna cosa i fer un millor servei a la societat.

S'hauria de pensar en replantejar la manera com s'imparteix l'assignatura?

Tot acte didàctic cal replantejar-lo sempre. En els cursos de formació sempre dic que l'avaluació, si no ens porta a la millora, no serveix per a res i que la millor manera d'evolucionar és reflexionant sobre la pràctica.

De totes maneres, penso que el més important és que la mateixa Església reflexioni i vagi trobant el seu espai en la societat laïcitzada i acceleradament canviant. Cal que reflexionem, d'Església endins, també sobre la identitat de la religió a l'escola pública.

Què implica l'analfabetisme religiós?

En la nostra societat, de tradició cristiana, l'analfabetisme religiós no l'hem d'interpretar com una pèrdua per a l'Església, sinó que cal donar-li

«Saber continguts culturals religiosos ens humanitza i ens ajuda instrumentalment a assolir altres matèries»

una transcendència més gran: és una pèrdua identitària important de la nostra societat. La religiositat és una dimensió essencial de l'home i la cultura religiosa ajuda en l'educació integral de la persona. No ens dona el pa, però ajuda a viure. Per tant, no és tant la mateixa Església qui surt perdent, sinó la societat en general i cada persona en particular.

Personalment, tant em preocupa el 35% d'alumnat que assisteix a classe de Religió, com el 65% que, en el temps d'escolarització, no hauran rebut aquests coneixements.

Apunta't a la classe de Religió catòlica perquè...

- La religió et descobreix qui ets de veritat
- Et guia per sortir a l'encontre de les necessitats dels altres per contribuir al bé comú
- Ens orienta per considerar l'entorn com una cosa meravellosa, digna d'ésser admirada, és obra de Déu!
- La religió et demostra que és possible trobar alegria compartint amb qui està necessitat
- Estimar Déu i el proïsme és el programa gravat a l'interior

Comissió Episcopal d'Ensenyament i Catequesi (CEE)

Els professors de Religió i els alumnes que la trien estan «estigmatitzats»?

No. La situació laboral dels mestres i professors, sobretot gràcies a les accions sindicals, ha millorat notablement en els darrers deu anys. Pel que fa als alumnes, no és una qüestió d'estigmatització, en tot cas és una qüestió d'organització escolar i de dificultat d'elecció per part de l'alumne: mentre uns fan religió els altres fan altres activitats alternatives.

Tots els centres ofereixen l'assignatura com caldria?

La religió és d'oferta obligatòria per part dels centres i optativa per part de les famílies. Són pocs els centres que compleixen la normativa, però sí que en alguns casos s'hi barregen qüestions ideològiques en els òrgans directius que, fins i tot, arriben a vulnerar la legislació vigent.

Com es conjumina l'aconfessionalitat de l'escola i el dret a educar els fills segons les pròpies conviccions?

El tema no és fàcil. Legalment queda molt clar tant a pel que fa a acords internacionals com de drets humans. Entenem per aconfessionalitat que no hi ha cap confessió religiosa per damunt de cap altra. La qüestió és si les conviccions religioses dels pares en la majoria dels casos responen a una religiositat viscuda dins una confessió religiosa o no. És aquí on cal reflexionar. Ningú no qüestiona que cal conèixer continguts sobre la religió, el que es qüestiona és la confessionalitat d'aquesta religió en un centre públic. De totes maneres, en aquest moment, socialment aquest debat s'ha apagat molt. Potser el més preocupant ara és la indiferència vers el fet religiós. Aquesta podria ser també una causa de la davallada de l'alumnat. D'aquí que em preocupi el 65% d'alumnat que no ve a classe de Religió: aquests no reben cap mena de coneixement cultural religiós, en la majoria dels centres. En molt pocs centres s'imparteix l'assignatura d'Història i Cultura de les Religions (ESO).

Hi ha prou professors de Religió i amb la preparació necessària?

En aquest moment tenim, en la majoria de les diòcesis, un nombre suficient de mestres i professors per cobrir la demanda. No obstant això, sí que tenim mestres i professors que completen la seva titulació bàsica amb estudis teològics i pedagògics per ser més competents en la seva docència.

Tenim clar que l'assignatura de Religió no és catequesi?

Si m'ho pregunta a mi li diré que sí. Penso que, en general, a l'escola no es fa catequesi, entesa com a vivència profunda de la fe, sinó que s'imparteixen uns continguts culturals, emmarcats en la realitat de cada centre, que responen al fet religiós, al cicle litúrgic, a la història de l'Església, a la Bíblia, sagraments, simbologia... Tots aquells continguts que ens ajudaran per interpretar la nostra societat i per integrar-los a altres àrees del coneixement.

La vellesa en la Bíblia

Begonya Palau
Biblista

Els textos bíblics mostren objectivament la vellesa com una etapa necessària per seguir el curs de la nostra història personal i col·lectiva. La mort física forma part de la condició humana, i no podem defugir-la infantívolament. Fer-ho seria, encara més per als cristians, un signe d'imprudència i un trist testimoniatge de la nostra fe, ja que creiem fermament que hem estat alliberats de la mort pels mèrits de la mort i resurrecció de Crist. Sant Pau ho diu clarament als cristians de Corint: «Si l'esperança que tenim posada en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots els homes» (1Co 15,19).

Per això, tot i que és natural una certa por al desconegut, els cristians no podem sentir angonya per la mort, i els nostres ancians no poden viure amb tristesa ni melancolia els anys que Déu els concedeix. En lloc d'això, la Bíblia ens presenta l'ancianitat des d'una visió positiva i activa.

Un dels aspectes més bonics d'aquesta etapa està en la saviesa. Així ho exposa el salmista: «Ensenya'ns a comptar els nostres dies per adquirir la saviesa de cor» (Sl 90,12). Una saviesa que no neix dels coneixements intel·lectuals ni tampoc del sol pas dels anys, sinó d'un cor obert a contemplar les meravelles que Déu fa en la

«La Bíblia ens
presenta l'ancianitat
des d'una visió
positiva i activa»

història. És clar que Déu pot concedir aquesta saviesa a un jove, com és el cas de Daniel, però habitualment aquesta experiència la veiem simbolitzada pels cabells blancs, signe d'una llarga vida dedicada a la meditació i a la pregària: «Els cabells blancs són una noble corona: els qui viuen honradament l'aconsegueixen» (Pr 16,31). I és que l'experiència acumulada predisposa a fer una reflexió madura i a descobrir el sentit més pregon de la vida humana.

Però en la Bíblia no es demana solament que els ancians visquin amb dignitat l'etapa dels seus cabells blancs, sinó que se'ls fa responsables de la comunicació del pensament que hagin cultivat. No es tracta d'explicar historietes supèrflues, sinó de transmetre la contemplació de l'amor de Déu, que els anys ajuden a fer més serena, més objectiva, més desapassionada d'interessos egoistes. Per això a l'ancià se li demana que sàpiga parlar, que tota la seva vida sigui un consell per als més joves. Així ho recull, per exemple, el llibre de Job: «Pregunta-ho als antics, fes cas del saber dels seus pares, que nosaltres, nats d'ahir, no tenim experiència» (Jb 8,8-9).

D'aquesta manera, la comunicació de vida entre ancians i joves desenvolupa una tradició, en el nostre cas,

és la vivència de la fe. Els ancians ens expliquen les obres de Déu, i aquestes es transmeten de generació en generació com un preciós ressò de fe: «Déu nostre, nosaltres ho hem sentit, els nostres pares ens han contat la teva gesta, acomplerta en els seus dies, obra de la teva mà en temps antics» (Sl 44,2).

Així, l'ancià, igual que el jove, té la responsabilitat de donar fe d'allò que creu i d'allò que desitja. No es tracta de tenir més o menys capacitats físiques o intel·lectuals, com si l'home valgués solament pel que pot fer. Cadascú, des del lloc que Déu li dóna, ha de manifestar en la seva vida, en la seva parla, en els seus gestos, que Déu ha creat l'home com un ésser d'amor, i l'amor és vàlid i real des de tota condició humana, tant en la donació absoluta d'un mateix com en l'abandonament en mans dels altres.

Allò que realment importa és la confiança en el Senyor i la seguretat que Ell actua allà on vol i com vol. De la unió d'Abraham i Sara, ja molt vells, neix el fill de la promesa, Isaac. Del ventre estèril i vell d'Elisabet neix el precursor, Joan Baptista. La potència de l'amor de Déu traspasa fronteres. L'única cosa que se'ns demana és restar sempre oberts a la seva iniciativa d'amor etern.

La pregunta...

D'ANDREU CAPMANY / MALLORCA

Preguem quan anem a missa?

Respon:

Josep Urdeix

Delegat de Litúrgia de l'arquebisbat de Barcelona

Hi ha coses que gairebé no es diuen mai perquè ja es donen per sabudes. Per això amb prou feines se'n parla. No seria estrany que aquesta situació, que es deu donar en els casos més diversos, també ens la trobem en les nostres celebracions litúrgiques pel que fa a com les hem de viure com un moment àlgid de pregària, de la nostra pregària personal. Dit d'una altra manera i concretant-ho en la missa, es podria formular així: «Quan anem a missa el diumenge, resem durant la missa? És possible resar durant la missa? Com hem de resar durant la missa?»

Val a dir que aquestes preguntes tan senzilles són ben difícils de respondre.

Potser perquè, tot i ser molts els aspectes o elements de la missa dels quals se n'ha anat parlant de manera continuada, del fet que la celebració de la missa hagi d'anar acompanyada de l'oració personal de cadascun dels que hi participen no n'hem parlat gaire. És com si ja ho donéssim per descomptat. Doncs ara no l'hi donem, i provem de dir-ne alguna cosa.

Amb tot, abans de respondre a aquesta qüestió, cal tenir present que, atès el caràcter comunitari de la litúrgia, és normal que s'hagi insistit a donar cohesió a tot allò que estrenyia visiblement els vincles dels participants: el cant de tota l'assemblea, els diàlegs dels fidels amb el sacerdot, la unitat en els gestos i posicions corporals de tots els presents, etc. Hem assegurat tot

allò que es veu i és constatable. I així s'havia de fer i s'ha fet. Però, i allò que no es veu? Allò que pren vida o resta somort en el més íntim del cor, allà on només Déu i (quan volem) nosaltres sabem què s'hi juga?

Com l'hem tractat aquest aspecte que posa l'accent en la nostra actitud més personal i que més sentit acaba donant a la nostra participació en la litúrgia? Davant d'aquesta realitat «invisible», que ara podem singularitzar talment aquell caliu d'oració que ens fa estar, al llarg de la missa, com «el qui viu a recer de l'Altíssim i es troba acollit a l'ombra del totpoderós» (cf. Sl 90), què en podem dir, ni que sigui breument?

Primer. Cal tenir ben present que aquest gruix d'oració personal, que és fruit de la conjunció de la pregària íntima de cadascun dels allà presents, també crea comunió entre ells, com en crea la fe que els ha reunit al voltant de l'altar. Si falta aquesta pregària personal, aquesta realitat tan espiritual, tan cristiana (tan humana, també) de sentir-se i de posar-se en mans de Déu, es troba a faltar, en aquella assemblea, un dels vincles que li donen unitat i comunió.

Segon. Quan arribem a l'església, i abans no comenci la missa, és bo que ens aturem uns moments per posar-nos, de manera explícita, en presència de Déu.

Sempre som en presència de Déu. Però en aquell moment n'hem de prendre més consciència, hem de tenir clar que ens trobem en una situació en la qual Déu té la primacia absoluta i que és d'ell i de la seva paraula que depenem del tot. Dit altrament, ens posem en presència de Déu, i ho fem amb actitud d'adoració, disposats a dedicar a Déu, i a ningú ni a res més, tot el temps sagrat de la missa, sabent que quan farem el senyal de la creu damunt nostre, en començar la missa, a partir d'aleshores tot ho farem «en el nom del Pare, i del Fill i de l'Esperit Sant».

Tercer. Ni caldria dir-ho, però hem d'escoltar les lectures de l'Escriptura, conscients que el diàleg que aleshores l'Església estableix amb Déu també l'estableix cadascun de nosaltres. I què és aquest diàleg, si el fem, tal com cal, escoltant la Paraula viva de Déu i responent-hi, sinó un veritable diàleg d'oració?

Quart. Quan tota l'assemblea s'uneix amb fe per pregar (l'oració dels fidels) per les necessitats de l'Església i del món, és quan hem d'aprendre a no reduir les nostres súpliques a Déu al nostre àmbit personal, sinó a obrir els horitzons de la nostra pregària a tots els homes que Déu ha creat i redimit.

Cinquè. Potser ens pot costar, però quan el sacerdot eleva a Déu la pregària eucarística, què podem fer sinó unir-nos, en silenci, a cada una de les paraules amb què ell ofereix al Pare el sacrifici de Crist i de l'Església, perquè, pregant en comunió amb la pregària sacerdotal, també nosaltres el puguem oferir?

Aquests cinc punts són només uns exemples bàsics. A partir d'aquí els mestres de pregària, i la nostra insistència a pregar amb sinceritat i constància, ens faran anar endavant, perquè la pregària litúrgica i la pregària personal s'acompanyin l'una a l'altra, per glòria de Déu i per al bé dels qui eleven vers Déu les seva pregària amb «cor sincer i les mans sense culpa» (cf. Sl 23,4).

**ENVIA'NS LES TEVES PREGUNTES
CATEQUÈTIQUES, BÍBLIQUES I LITÚRGIQUES A**
Catalunya Cristiana
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 / fax 934 092 775
redaccio@catalunyacristiana.cat

BUSCA I RELACIONA...

Unint els textos de les dues columnes trobaràs el sermó de la muntanya pronunciat per Jesús, en el qual presenta les actituds bàsiques que condueixen a la felicitat veritable. L'evangelista Mateu (5,1-12) et donarà les pistes necessàries...

Feliços els pobres en l'esperit

Feliços els qui estan tristos

Feliços els humils

Feliços els qui tenen fam i set de justícia

Feliços els misericordiosos

Feliços els nets de cor

Feliços els que construeixen la pau

Feliços els perseguits per fer la voluntat de Déu

Feliços quan us injuriïn i us persegueixin per causa meva

per fer la voluntat de Déu

perquè d'ells és el Regne dels cels

perquè veuran Déu

perquè serà gran la vostra recompensa als cels

perquè seran anomenats fills de Déu

perquè Déu els consolarà

perquè Déu els saciarà

perquè Déu en tindrà misericòrdia

perquè heretaran la terra

BENAURANCES BÍBLIQUES

Les benaurances omplen la Bíblia... et convidem a recórrer l'Antic Testament i el Nou per descobrir-les. Quan les trobis, les pots copiar en una cartolina i fer un dibuix que correspongui a cadascuna d'elles.

Salms: 1,1; 2,12; 32,1; 34,9; 84,13

Proverbis: 16,20

Eclesiàstic: 34,15

Isaïes: 30,18

Jeremies: 17,7

Lluc: 1,45; 6,20-22; 7,23; 10,23; 11,27-28; 12,37-38.43; 14,14-15; 23,29

Romans: 4,7-; 14,22

Apocalipsi: 1,3; 14,13; 16,15; 19,9; 20,6; 22,7.14

BENAURATS AVUI

Pensa en el sermó de la muntanya i escriu al costat de cada benaurança qui són avui els benaurats, segons els ensenyaments de Jesús. Als diaris en surten molts... tot i que per descobrir-los hauràs de fer-ho amb la mirada de Jesús!

EL PAÍS DE JESÚS

Has estat mai al país de Jesús? Aquí et mostrem tres fotos de Terra Santa, a veure si reconeixes algun d'aquests llocs...

Transfiguració de Jesús

Història

Dibuixeu o escriviu com continua la història.

Dibuixeu o escriviu com acaba la història.

Art

Quina imatge correspon al Nou Testament, i a quin episodi?

1

2

3

Catecisme

Jesús és el Senyor

- 13. Jesús ens anuncia la Bona Nova, l'Evangeli.
- 18. Jesús passa pel món fent el bé.
- 25. Avui, nosaltres som l'Església.

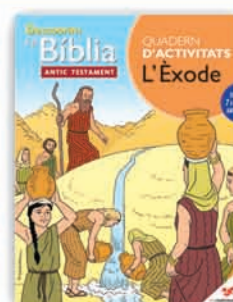
Les claus del cel

Abans de la transfiguració Pere proclama: "Tu ets els Messies, el Fill de Déu". Jesús li diu que ell serà responsable de l'Església, i encara afegeix: "Et donaré les claus del Regne del cel". Si volem trobar en un retaule, en una pintura, en una escultura, etc. on hi hagi el conjunt dels apòstols quin d'ells és sant Pere, només caldrà buscar qui porta unes claus a la mà. Són el seu símbol.

Coneixements

Descobriu la novetat:
Quadern d'activitats
L'Èxode

Es ven en llibreries

BCNmultimedia
L'alternativa intel·ligent

Formar-se i créixer en comunitat

Vida Creixent és un moviment cristià de gent gran d'àmbit internacional, que amb la mínima organització demana la participació de tothom. Tots som necessaris per mantenir els nostres grups, ampliar-los si és possible i obrir-ne de nous. Tres són els pilars dels quals s'alimenta i que, a la vegada, són els fruits característics: l'amistat, l'espiritualitat i l'apostolat entès com a testimoniatge i servei. Volem millorar la vida dels seus membres i de l'entorn social en què ens movem, enfortint la fe i la formació a través dels temaris i del diàleg en els grups, per estimar i servir els germans i la societat. Col·laborem amb l'Església diocesana i amb la societat a través de les comunitats parroquials i de les diferents organitzacions socials.

Vida Creixent es caracteritza per una metodologia pròpia. El mètode es fonamenta en la intercomunicació mútua i personal: en el diàleg obert i constructiu entre tots els components del grup. Aquest mètode té com a objectiu crear una petita comunitat cristiana en la qual els seus membres aprenguin a conèixer les riqueses de la fe i del baptisme i a viure-les amb tota plenitud. És a dir, que per mitjà de l'intercanvi d'idees i de coneixements —que vol dir participar en el diàleg—, s'arribi a una formació cristiana fonamentada en la responsabilitat personal.

Vida Creixent vol ajudar els seus membres a viure un envelliment actiu, a descobrir els nous espais de la societat i de l'Església on poder actuar i les noves formes en les quals cadascú es pot desenvolupar d'acord amb l'edat, la salut, la seva preparació i coneixements. Acol·lidir la Paraula de Déu i per mitjà de la revisió personal arribar a la conversió

i decidir els compromisos que aquesta conversió demana.

Hem de fer el possible per ser servidors de l'Evangeli en el món actual. Amb senzillesa i amb convenciment. Ser servidors significa seguir Jesús, conèixer-lo cada vegada més i cercar la qualitat de vida amb austeritat i amb il·lusió. Perquè la nostra presència en la societat ha de ser transformadora, sent fidels a l'Evangeli. D'aquesta manera serem testimonis sincers i esperançats, ajudant els que viuen al nostre costat a copsar l'Evangeli en la realitat viscuda cada dia. Ens hem d'obrir a la Paraula i saber portar l'alegria i la pau de Jesús a tot el nostre entorn. I saber fer entendre que la joia del cristià inclou el dolor i el sofriment. Déu no premia ni castiga, ens estima i acompanya donant sentit a la nostra vida. Viure l'Evangeli sempre desemboca a la llum i a l'esperança.

Ser cristià és un compromís amb Jesús, és donar un criteri i un contingut a la nostra vida. És escoltar i respondre a la crida de l'Evangeli, seguir el camí de vida que proposa, estimant Déu i els ger-

«Vida Creixent vol ajudar els seus membres a viure un envelliment actiu, a descobrir els nous espais de la societat i de l'Església»

mans, aprenent a no separar-ho, hem d'estimar Déu estimant els germans, siguin creients o no. Treballar per la pau sent pacífics i pacificadors. Treballar per la justícia social sent solidaris perquè no hi hagi les desigualtats entre els que tenen de tot i els que no tenen res, per donar una vida digna a tots els necessitats del món. Treballar per la sostenibilitat del planeta, que és obra de Déu i és la nostra llar i la dels nostres

descendents. El món no s'acaba amb nosaltres. Hem de compartir els dons que hem rebut gratuïtament. Veure el got mig ple i no mig buit. Sempre hi ha a qui ajudar, actituds i comportaments a millorar. No hem de perdre mai la voluntat i la necessitat d'estimar, que és el motor de la vida cristiana. Hem de millorar la nostra credibilitat, tenim aquest deure davant Jesús i també davant la societat, i ho hem de fer sent coherents entre el que creiem i el que fem. Vivint les benaurances. Volem fer un acte de fe en l'esperança, la fe ens marca el camí i l'esperança ens hi fa caminar.

Estem en una etapa de la vida que comporta unes limitacions físiques, fem menys coses i més a poc a poc. Però a la vegada tenim més temps i tota una experiència que ens permet ser més reflexius per valorar les coses importants de la vida. Ser cristians és el més important i formar part del moviment de Vida Creixent ens permet millorar la nostra formació i créixer com a persones formant part d'un grup, que és una petita comunitat on portar a terme els objectius d'amistat, d'espiritualitat i d'apostolat. Sempre amb fe, esperança i amor.

Hem d'estar contents i joiosos pel do de la fe que ens fa creure, estimar i confiar en un Déu que és Amor i que ens ha donat el seu Fill com a exemple de la plenitud a la qual podem arribar. Jesús ens diu: «El qui m'estima és aquell que té els meus manaments i els compleix; el meu Pare l'estimarà i jo també l'estimaré i m'hi farà conèixer clarament.»

Aquesta promesa ens ha de donar la fortalesa, el coratge i la voluntat per continuar la nostra vida i el nostre testimoni com a cristians.

Sergi Òliba
President de
Vida Creixent

La Paraula de Déu en la nostra vida

Josep Font
Cofundador de
Novahumanitas

Déu ens parla de moltes maneres: a través de la naturalesa, dels germans, de la Bíblia, dels esdeveniments, en la interioritat. Té molts àngels, moltes mediacions per fer-nos sentir la seva veu. Hi ha una mediació molt preuada i que sempre podem tenir a la mà. És la Bíblia.

Una de les acusacions que s'han fet a la pregària és el perill de subjectivisme: fer-se cadascú, cada subjecte, un Déu i un món espiritual «a la seva manera», sense estar d'acord amb la realitat.

Pregar amb la Bíblia salva d'aquest perill perquè hi ha una alteritat autèntica. La Bíblia està escrita per un altre, per uns altres. Uns altres que, com jo, formen part d'aquesta gran família de creients que traspasa tota la història i tota la geografia. En aquest llibre, en el llibre, expressen la seva fe, que és també la nostra fe, perquè està inspirada pel mateix Esperit. Per això puc sentir com a meves les seves paraules de pregària i puc pregar amb elles. I per això,

la Bíblia és, per a mi, Paraula de Déu. El Concili Vaticà II en la *Dei Verbum*, ens diu que «en els llibres sagrats el Pare que és al cel es gira amb amor als seus fills i els parla». «Paraula de Déu» diem en acabar les lectures de la Missa.

A vegades es fa difícil entendre «les divines escriptures» perquè són «humanes», perquè estan escrites per homes d'una mentalitat molt diferent a la nostra i ens expliquen, sovint, experiències interiors difícils de descriure. Per això és convenient una bona iniciació bíblica. Avui tenim molts mitjans. Hi ha llibres, cursos. Les notes i comentaris que hi ha en algunes biblies són també un mitjà excel·lent.

Però el més important per escoltar la Paraula de Déu és voler-la escoltar de veritat. Així ho han fet molts sants els quals, de vegades, tenien ben poca iniciació bíblica. L'important és obrir-nos a l'Esperit Sant, disposar el nostre cor amb tota netedat i senzillesa i portar a la pregària les nostres experiències de cada dia, en les quals Déu també ens parla com va parlar als nostres avantpassats: saber posar en relació profunda els textos de la Bíblia amb les nostres experiències concretes. Déu, que s'ha

revelat sempre en l'experiència, ens farà sentir la seva Paraula il·luminadora i fortificadora.

La Paraula de Déu vol ser llum i força per a la meua vida concreta. Cal, per això, portar tota la meua vida concreta a la pregària i contrastar-la, il·luminar-la amb la Paraula de Déu. No puc deixar el meu treball i les meves preocupacions i problemes concrets de cada dia fora de la pregària, sinó que cal que tots els racons de la meua vida siguin il·luminats i salvats.

Cal posar la meua circumstància concreta davant de Déu, agafar un text bíblic que em parli d'una circumstància semblant i escoltar l'Esperit. Les pàgines de la Bíblia són com unes partitures musicals, fruit d'unes experiències de fe impulsades per l'Esperit. Nosaltres, solament sent molt fidels a l'Esperit en la lectura de les nostres experiències connectades amb les de la Bíblia, podem despertar aquelles notes musicals i tenir l'experiència de la mateixa música. Al fons, l'Esperit és l'autor d'aquella música i solament l'Esperit la pot fer sentir. L'Esperit que estava en els qui la van escriure i en els qui la llegim avui.

Les paraules de la Bíblia són com la

pluja que cau al camp o com aquell aliment que vaig rumiant i fent meu a poc a poc. I d'aquesta pluja, d'aquest rumiar, neixen la llum i la força, la lloança i l'ofrena. L'adoració, l'amor, la conversió de cada dia. Així, a poc a poc, a través de les paraules de la Bíblia el Senyor, que és la Paraula, va vivint cada dia més plenament en nosaltres.

ENVIA'NS ELS TEUS RECURSOS

Si voleu compartir les experiències de la vostra parròquia, grup o moviment en el camp catequètic, bíblic o litúrgic podeu fer-nos arribar les vostres propostes a:

CATALUNYA CRISTIANA
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona
Tel. 934 092 810
Fax 934 092 775
redaccio@catalunyacristiana.cat

L'aventura de la Bíblia

L'editorial San Pablo presenta un CD-ROM interactiu i infantil creat per conèixer els episodis més fascinants i importants de l'Antic Testament: la creació, els manaments, l'arca de Noè i l'episodi de Daniel i els lleons. A través de Lukas, el protagonista d'aquest CD-ROM i de la història animada, els infants descobriran un missatge i els valors universals que presenta el text sagrat. El CD-ROM conté 4 històries bíbliques i cada història inclou: vídeos, karaoke, jocs i dibuixos imprimibles per pintar. Està pensat especialment per a infants de 3 a 9 anys, en un context familiar i acompanyats per pares i educadors.

Constanza Moya (text i llibret) i John Jairo Marcelo Rincón (il·lustració, animació i disseny), *Lukas, una aventura bíblica*. Editorial San Pablo, 2010.

Missatge universal

Les religioses vedrunes que formen el grup Ain Karem ens ofereixen una nova proposta musical titulada *A todos los pueblos*. Es tracta de quinze cançons que ens conviden a introduir-nos en el missatge evangèlic, adreçat a tots els pobles de la terra. Com explica Ain Karem, «per a tots els pobles és la seva Paraula. Paraula que arriba a cada persona en la seva situació concreta... allà on es troba... en qualsevol racó d'Àfrica, Àsia, Amèrica, Oceania i Europa... sense límits, sense fronteres, sense exclusions...». Cada cançó anuncia la Bona Nova de Jesús en un llenguatge que arriba molt fàcilment als joves.

Ain Karem, *A todos los pueblos*. Edita Fonoruz, 2010.

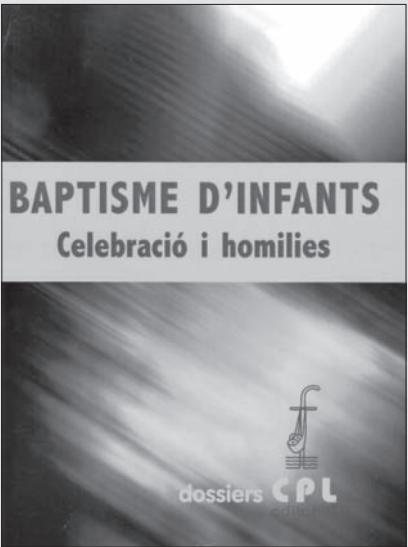
Aprofundiment litúrgic

Fins al Concili Vaticà II, la concelebració eucarística ha estat poc freqüent a l'Església llatina. *Sacrosanctum concilium* ha establert la seva pràctica, que uns quants textos i l'ús han acabat per fer ordinària. Perquè la concelebració manifesti la unitat del sacerdoti ministerial, s'han de respectar algunes condicions, tenint sempre en compte que l'essencial és l'Eucaristia celebrada, actualització del sacrifici de la creu i del conjunt del misteri pasqual. Fàcils abusos poden afeblir la relació personal del sacerdot amb Crist i dessacralitzar una pràctica la veritat i la bellesa de la qual reclamen una moderació més d'acord amb una justa hermenèutica del Concili.

Guillaume Derville, *La concelebración eucarística. Del símbolo a la realidad*. Editorial Palabra, Col·lecció Libros Palabra, 2010, 130 pàg.

Vivència humana i cristiana

La celebració del baptisme d'infants és un moment especialment valuós en la vivència tant humana com cristiana de les famílies. Un moment de joia i d'acció de gràcies pel naixement d'un fill, i un moment de reafirmació cristiana per als qui viuen intensament la fe, o de possible apropament per als qui es troben allunyats. En qualsevol cas, es tracta d'una ocasió important, que caldrà celebrar amb tota la riquesa i intensitat possibles. Aquest llibre ofereix una presentació completa i ordenada del ritu del baptisme d'infants, a més d'un conjunt de vint homilies.

AA.DD., *Baptisme d'infants. Celebració i homilies*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Dossiers CPL, 2010, 152 pàg.

CatalunyaCristiana

Podeu optar per l'edició digital: 65€ l'any
Doneu-vos d'alta a www.catalunyacristiana.cat

Subscriviu-vos-hi
per 120 € l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana
durant un any (52 números)

☐ Edició en català
☐ Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP Tel. NIF

Forma de pagament

☐ Únic pagament de 120€ per any
☐ Xec nominatiu que adjunto
☐ Dos pagaments semestral de 60€
☐ Domiciliació bancària (ompli ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat Oficina DC Compte Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

PARAULA DE VIDA (I)

Escola d'Animació Bíblica de Barcelona (EAB)

Benet XVI, en la seva exhortació apostòlica *Verbum Domini*, ens convida a mantenir un tracte assidu amb la Paraula de Déu. Per això,

insisteix a recuperar la centralitat de la Paraula en la vida cristiana. Per atansar-nos a la Paraula us oferim una fitxa per treballar en grup o individualment, i que consta d'uns punts molt senzills, però no per això menys substanciosos.

La Paraula parla de Paraula

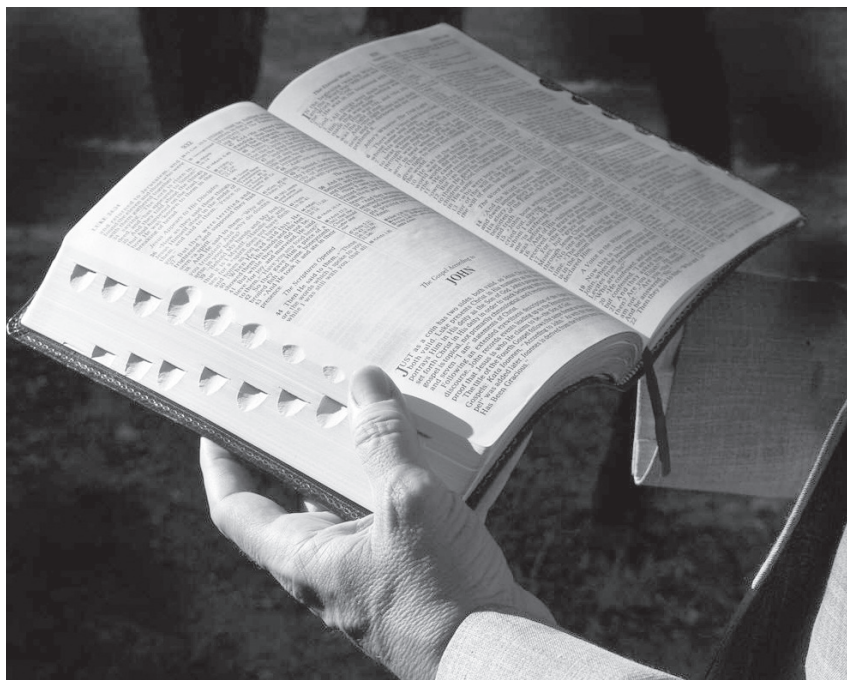
A) PER COMENÇAR

Verbum Domini. La Paraula del Senyor (Benet XVI)

«El Senyor pronuncia la seva paraula perquè la rebin aquells que han estat creats precisament “per mitjà” del mateix Verb. “Ha vingut a casa seva” (Jn 1,11): la Paraula no ens és originàriament aliena, i la creació ha estat volguda en una relació de familiaritat amb la vida divina. El pròleg del quart evangeli ens situa també davant del rebuig de la Paraula divina per part dels “seus” que “no l’han acollit”» (núm. 50).

B) ESCOLTA DE LA PARAULA

- «Escolta Israel: el Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb totes les forces. Grava en el teu cor les paraules dels manaments que avui et dono. Inculca-les als teus fills; parla'n a casa i tot fent camí, quan te'n vagis al llit i quan et llevis. Lliga-te-les a la mà com un distintiu, porta-les com una marca entre els ulls. Escriu-les als muntants de la porta de casa teva i dels portals de la ciutat.» (Dt 6,4-9)
- «La teva paraula fa llum als meus passos, és la claror que m'il·lumina el camí» (Sl 119,105).
- «Quan m'arribava la teva paraula, jo la devorava: ella ha estat el goig i l'alegria

Preguntes per a la vida

- A la pel·lícula de la meua vida, la Paraula de Déu és protagonista o secundària?
- Sento que la Paraula de Déu em parla, em crida, m'increpa, em molesta...?
- Davant de la Paraula de Déu: monòleg?, escolta?, diàleg?

del meu cor. Jo porto el teu nom, Senyor, Déu de l'univers» (Jr 15,16).

- «El diable li digué: “Si ets Fill de Déu, digues a aquesta pedra que es torni pa”. Però Jesús li va respondre: “L'Escriptura diu: L'home no viu només de pa”» (Lc 4,3-4).
- «Ell els respongué: La meua mare i els meus germans són els qui escolten la paraula de Déu i la compleixen» (Lc 8,21). «Aleshores Jesús els digué: Feixucs d'enteniment i de cor per a creure tot el que havien anunciat els profetes! ¿No calia que el Messies patís tot això abans d'entrar a la seva glòria? Llavors, començant pels llibres de Moisès i continuant pels de tots els profetes, els va explicar tots els passatges de les Escriptures que es refereixen a ell» (Lc 24,25-27).
- «Se'n tornava a casa seva. Assegut dalt del seu carruatge, estava llegint el profeta Isaïes. (...) Felip hi anà corrents i va sentir l'eunuc que llegia el profeta Isaïes. Llavors li preguntà: ¿Ho entens, això que llegeixes? Ell li contestà: I com puc entendre-ho, si ningú no m'hi ajuda? L'eunuc demanà a Felip que s'assegués amb ell dalt del seu carruatge. (...) Aleshores Felip prengué la paraula i, començant per aquest text de l'Escriptura, li va anunciar la bona nova de Jesús» (Ac 8,28.30-31.35).
- «Tu persevera en el que has après i has acceptat fermament, recordant qui t'ho ha ensenyat. (...) Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i útil per a ensenyar, refutar, corregir i educar en el bé, perquè el qui és home de Déu arribi a la maduresa i estigui sempre a punt per a tota obra bona» (2 Tm 3,14.16-17).

Desaprendre paraules per aprendre la Paraula

A) PER COMENÇAR

La interpretació de la Bíblia a l'Església (Pontificia Comissió Bíblica)

«La lectura fonamentalista parteix del principi que, sent la Bíblia paraula de Déu inspirada i exempta d'error, ha de ser llegida i interpretada literalment en tots els seus detalls. (...) S'oposa a l'ús del mètode historicocrític, així com de qualsevol altre mètode científic per a la interpretació de l'Escriptura. (...) Rebutja admetre que la paraula de Déu inspirada s'ha expressat en llenguatge humà, i que ha estat escrita, sota la inspiració divina, per autors humans, amb capacitats i possibilitats limitades. Per això, tendeix a tractar el text bíblic com si hagués estat dictat paraula per paraula per l'Esperit (...) L'aproximació fonamentalista és perillosa, perquè sedueix les persones que busquen respostes bíbliques als seus problemes vitals. Les pot enganyar, oferint-los interpretacions pietoses però il·lusòries, en lloc de dir-los que la Bíblia no conté neces-

sàriament una resposta immediata a cadascun dels seus problemes.»

B) ESCOLTA DE LA PARAULA

- «Arribats a l'indret que Déu li havia indicat, Abraham hi va aixecar un altar i va apilar-hi la llenya. Després va lligar el seu fill Isaac i el posà a l'altar, damunt la llenya. Llavors Abraham allargà la mà i agafà el ganivet per degollar el seu fill. Però l'àngel del Senyor el va cridar des del cel: Abraham, Abraham! Ell li va respondre: Aquí em

tens. L'àngel li va dir: No aixequis la mà contra el noi, no li facis res. Ara sé que reverencies Déu, tu que no li has refusat el teu fill únic. Abraham va alçar els ulls i veié un moltó agafat per les banyes a uns matolls. Hi va anar, el va prendre i l'oferí en holocaust en comptes del seu fill» (Gn 22,9-13).

- «Però el poble d'Israel no et voldrà escoltar, perquè no em vol escoltar a mi: tots són gent de front dur i de cor empedreït» (Ez 3,7).
- «Aneu a aprendre què vol dir allò de: El que jo vull és amor, i no sacrificis.

No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors». (Mt 9,13)

- «Mentre feien camí, Jesús va entrar en un poble, i l'acollí una dona que es deia Marta. Una germana d'ella, que es deia Maria, es va asseure als peus del Senyor i escoltava la seva paraula. Marta, que estava molt atafegada per poder-lo obsequiar, s'hi va atansar i digué: Senyor, ¿no et fa res que la meua germana m'hagi deixat tota sola a fer la feina? Digues-li que em vingui a ajudar. El Senyor li va respondre: Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. Maria ha escollit la millor part, i no li serà pas presa.» (Lc 10,38-42).
- «Quan va arribar la diada de Pentecosta es trobaven reunits tots junts (...) Doncs com és que cada un de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna?» (Ac 2,1.8).
- «Llavors vaig sentir el nombre dels qui havien estat marcats: eren cent quaranta-quatre mil de totes les tribus d'Israel» (Ap 7,4).

Preguntes per a la vida

- Prejudicis heretats, lectura pietosa, recerca de seguretats... hi ha res d'això en la meua lectura de la Paraula?
- Em conformo amb el que és evident o m'animo a buscar alguna cosa més en la meua escolta de la Paraula?
- La meua relació amb la Paraula em du a contemplar la vida i els altres amb la mirada d'amor de Déu?

Tarragona

La festa va culminar amb una solemne celebració eucarística.

Els arquebisbes Vives i Pujol durant la processó votiva.

De la ciutat de Valls, estel

Culminació de les Festes Decennals de la Candela

Joan Boronat
Valls

La ciutat de Valls, que tanta devoció i fervor dispensa a la seva patrona la Mare de Déu de la Candela, acaba de celebrar, amb gran resplendor, engalanada per extraordinàries lluminàries al carrer i amb la llum de la fe, simbolitzada en les candel·les, les festes Decennals del 2011.

Aquesta vegada, les solemnitats que al voltant de la Verge es viuen a Valls, cada deu anys (els acabats en 1), s'han vist realçades amb la celebració de l'Any Jubilar pel centenari de la coronació canònica de la Mare de Déu de la Candela. La cloenda de tot plegat va ser el diumenge dia 6 d'aquest mes de febrer, darrer dia de la novena, amb l'emoitiu retorn de la imatge al cambril de l'església arxiprestal de Sant Joan.

Valls ha viscut intesament les solemnitats religioses i ha participat, com mai, en tots els espectacles, actes festius, lúdics i culturals que han convertit la capital de l'Alt Camp en lloc de pelegrinatge, punt de trobada i de festa. És per això que, sense temor, es pot afirmar que Valls s'ha entregat en cos i ànima a les Festes Decennals de

la Candela.

Tal com diu Mn. Josep Bofarull, rector de Sant Joan Baptista i president de la Comissió d'Actes Religiosos de les Decennals, «el record col·lectiu estarà afaïçonat pel Jubileu de gràcia i d'amor de Déu que la intercessió de santa Maria ha vessat sobre nosaltres durant tots aquests dotze mesos».

Els fruits espirituals de la reflexió i la pregària de la novena es recullen a través de «la presència de la Mare de Déu, que haurà tocat el nostre esperit i el farà més confiat en Déu, més fidel a la fe en Jesucrist, més actiu en l'Església, més compromès a testimoniar l'evangelí, més fratern i solidari envers els desvalguts i empobrits», manifesta Mn. Josep Bofarull, en fer una ràpida valoració, tot just apagada la llàntia de l'Any Jubilar.

Actes culminants

La jornada del 2 de febrer va ser la diada central de les Festes Decennals de la Mare de Déu de la Candela i l'església arxiprestal de Sant Joan, on no cabia ni una agulla, va acollir a les 11 del matí l'ofici solemne que va estar presidit per Mons. Jaume Pujol,

arquebisbe metropolità de Tarragona i primat. Van concelebrar l'arquebisbe Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell; Mons. Francesc Pardo, bisbe de Girona, i Mons. Joan Piris, bisbe de Lleida, a més d'una seixantena de preveres. Cal ressaltar que la presència dels quatre prelats no era casual, sinó que constituïa un record als bisbes que van assistir, ara fa cent anys, a la coronació canònica de la Mare de Déu de la Candela.

Entre el miler de fidels, cal destacar l'assistència de la presidenta del Parlament de Catalunya, Núria de Gispert, del delegat del govern de la Generalitat a Tarragona, Joaquim Nin, i de la corporació municipal vallenca en ple, encapçalada pel seu alcalde, Josep Batet.

En l'homília l'arquebisbe Jaume es va centrar en les figures de Simeó i Anna, els vellets que es van estremir davant la presència de l'Infant Jesús. «Simeó va intuir que aquell infant tindria un futur no gens comú i alhora es va adonar que els canvis que portaria aquell nadó en fer-se gran comportarien una oposició; per això avisa Maria del dolor que l'espera.»

L'eucaristia, d'allò més reeixida, va acabar amb la solemne benedicció

apostòlica impartida per Mons. Jaume Pujol i l'aixecament de sengles pilars de cinc per part de les dues colles castelleres vallenques, davant de la Mare de Déu, una ofrena que dibuixà rostres d'emoiti entre molts dels presents.

A la sortida, a la plaça del Blat, davant l'edifici de l'Ajuntament va tenir lloc l'actuació de tot el seguici popular, amb les autoritats civils i eclesiàstiques a dalt del balcó, a les quals es va afegir el conseller d'Interior de la Generalitat de Catalunya, Felip Puig.

A les sis de la tarda va sortir la processó votiva en la qual unes 3.000 persones van acompanyar la venerada imatge de la Mare de Déu de la Candela, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, amb els altres bisbes i el rector, a més del president de la Generalitat, Artur Mas, i la seva esposa. Cinquanta-quatre entitats amb les seves senyeres i estendards es van integrar al seguici processional i va ser a la plaça del Pati on l'Àliga de la ciutat va ballar davant la Mare de Déu, transportada en una carrossa magníficament guarnida amb flors blanques.

Del tot emotiu va ser l'acte de retorn de la imatge de la Mare de Déu de la Candela al cambril de la seva capella, el diumenge 6 de febrer a dos quarts de vuit de la tarda, amb predicació i cloenda de l'Any Jubilar, per part de l'arquebisbe Jaume Pujol, mentre Valls cantava: «Perquè vós sou la nostra mare / vós sou el nostre anhel / portadora de la Llum que ens il·lumina / de la ciutat

Pautes de reflexió en la I Trobada de Confraries de Setmana Santa

J. B. / Tarragona

El dia 22 de gener va tenir lloc la I Trobada Diocesana de Confraries (congregacions, germandats...) de Setmana Santa de l'arxidiòcesi de Tarragona, a la Casa dels Concilis, seu de l'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa de la ciutat de Tarragona.

Aquesta reunió d'àmbit diocesà, amb tota probabilitat, donarà pas a altres convocatòries per tal de completar i ampliar les pautes de reflexió exposades. La trobada va comptar amb més d'un centenar de membres de juntes de la majoria de les més de 60 associacions, d'aquesta mena, que hi ha a l'arquebisbat.

El delegat episcopal per a les Associacions de Setmana Santa de l'arxidiòcesi de Tarragona, Mons. Miquel Barbarà, va exposar alguns punts molt senzills

que han de tenir presents totes les confraries. Entre la quinzena de pautes donades, destaca el necessari discerniment entre associacions i comunitats i la necessitat de tenir estatuts propis que cal adaptar si aquests estan desfasats. També s'incideix en la necessitat de comptar amb un consiliari.

Uns altres punts posen en relleu la importància del sentit de pertinença a l'Església, per part de les confraries i, com a signe de comunió eclesial, el treball de col·laboració amb el Pla Pastoral diocesà.

Així mateix es posa l'accent en el perfil idoni del confrare, el qual ha de correspondre al de persona pietosa, de pregària i de pràctica religiosa, a més de desenvolupar, fer créixer i facilitar la dimensió social del cristià. Per tant, es demana també la formació dels membres, «en l'autèntic sentit de la Setmana San-

ta i, sobretot, el Triduum Pasqual», per damunt d'altres connotacions que li són atribuïdes. L'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, que també va assistir a la trobada, va explicar el Pla Pastoral diocesà aprovat recentment, i va convidar aquestes associacions a im-

plicar-se en l'aplicació del pla esmentat. En acabar la reunió s'hi va fer present la delegada diocesana de Joventut, Marisa Jiménez, per informar sobre la Setmana Mundial de la Joventut (JMJ) i per convidar els presents a prestar-hi la seva col·laboració.

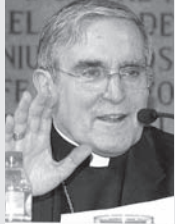
LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

alKilando
by FINCAS GANDIA

DIPUTACIÓ 189
08011 - BARCELONA

www.alkilando.com
93 451 50 00

Barcelona

LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH:

«El tema central de la visita del Papa a Barcelona ha estat el de Déu, portar els homes d'avui a l'accés a Déu (...) Déu és amic dels homes i ens invita a ser els seus amics»

SALVADOR PIÉ:

«La imatge de l'Església cridada a ser icona de la bellesa és característica de Benet XVI, però no com a categoria purament estètica, sinó com a capacitat de viure en la veritat i fer el bé»

ANTONI BOSCH:

«Els llenguatges de la bellesa i de l'amor, que són els llenguatges en els quals esdevenim més plenament i veritablement humans, no volen saber de temps ni de presses, sinó de total gratuïtat»

ARMAND PUIG:

«La Sagrada Família no és una obra espectacular, per ser mirada com si es tractés d'un espectacle, sinó una obra espiritual, per ser contemplada en profunditat i des de dins»

La fascinació del Papa per la bellesa i la caritat

La Facultat de Teologia de Catalunya celebra una jornada acadèmica sobre «Els missatges de la visita apostòlica de Benet XVI a Barcelona»

Samuel Gutiérrez

Fotos: Agustí Codinach
Barcelona

Gairebé quatre mesos després de la històrica visita del Papa a Barcelona, encara ressonen amb força a l'arxidiòcesi els gestos i les paraules que Benet XVI va deixar-nos com a llegat. Carregats de profunditat i sentit del misteri, amarats tots i cadascun d'ells de bellesa i de caritat, els actes que va presidir el Sant Pare a la Ciutat Comtal han deixat ja un record inesborrable en el cor de molta gent. Amb l'objectiu de reviuere l'esdeveniment eclesial més important de l'última dècada a Barcelona, el 10 de febrer passat el Seminari Conciliar va acollir una jornada acadèmica sobre els missatges d'aquesta visita històrica. Presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, la sessió acadèmica va comptar amb les intervencions de Salvador Pié, que va parlar sobre *L'Església, misteri de bellesa i d'amor als més pobres*; d'Antoni Bosch-Veciana, que va pronunciar la ponència *Del llenguatge de la bellesa al llenguatge de l'amor*, i d'Armand Puig, que es va referir a *La Sagrada Escriptura i la litúrgia, columnes del creure i del celebrar*. Cadascú des de la seva especialitat, i segellats amb la intervenció final del cardenal, van aportar noves a llums a un gran esdeveniment eclesial cridat a donar molts fruits...

Salvador Pié, professor de la FTC i president de la Fundació Blanquerna, va iniciar la jornada amb el comentari dels dos símbols que van marcar la visita i els missatges del Sant Pare a Barcelona: la bellesa i la caritat. Dels seus discursos, va destacar especialment el que va fer a l'aeroport del Prat, on va sintetitzar en unes poques línies tot el gruix de la seva presència a Catalunya: «Són com dos símbols de la Barcelona d'avui [la Sagrada Família i l'Obra Benèfica Social Nen Déu], de la fecunditat de la fe, que va marcar també les entranyes d'aquest poble i que, a través de la caritat, distintiu de la condició cristiana, i de la bellesa del misteri de Déu, contribueix a crear una societat més digna de l'home.» Pié va parlar de Benet XVI com d'un nou model de Papa, com una tercera via o manera d'exercir la màxima responsabilitat de l'Església: «Es tracta d'un Papa seduït per la bellesa, i que alhora

presenta l'Església com a icona de la bellesa divina, però no com a categoria purament estètica, sinó com a capacitat de viure en la veritat i fer el bé. Això és tota una novetat de Benet XVI.»

En una línia semblant, tot i que des d'una perspectiva més filosòfica, es va expressar Antoni Bosch-Veciana, professor de la FTC, de la FFC i de l'Iscreb. «La veritat, com la bellesa, transformen —va afirmar—. Quan la bellesa només és exterior o aparent, tan sols agrada o desagradar: res més. La bellesa de la veritat porta dins seu la tensió entre l'exterior i l'interior que crida a refer les nostres lectures sobre l'home, sobre la naturalesa i sobre Déu.» Juntament amb el llenguatge de la bellesa, tan present en els discursos de Benet XVI a Catalunya, tota la visita va estar amada del llenguatge de l'amor. «No és que al matí —va afegir Bosch-Veciana—, a la Sagrada Família, només hi hagués el llenguatge de la fe, i a la tarda, a l'Obra Benèfica Social del Nen Déu, només hi hagués el llenguatge de l'amor. No. Durant tot el matí i tota la tarda els llenguatges eren de bellesa i d'amor, entrellaçats.» Precisament el ponent va destacar que és en la conjunció d'aquests dos llenguatges «on el cristianisme mostra tot el seu potencial». I va acabar dient: «El llenguatge de la bellesa que no es dissocia del llenguatge de l'amor demanen temps (...). Els llenguatges de la bellesa i de l'amor, que són els llenguatges en els quals esdevenim

més plenament i veritablement humans, no volen saber de temps ni de presses, sinó de total gratuïtat.»

Sintonia entre creure i celebrar

Com no podia ser d'una altra manera, el degà de la FTC, Armand Puig, va obrir la seva ponència sobre la relació entre Sagrada Escriptura i Litúrgia amb la prosa poètica que tant el caracteritza: «Benet XVI va entrar a la Sagrada Família per la porta major i va obrir-ne els majestuosos batents de bronze, obra del gran escultor Subirachs, i immediatament després, gràcies a la càmera zenital el món va entrar darrere d'ell a la grandiosa nau de la basílica. En aquell moment extraordinari la força de la fe i de l'amor van parlar al cor de moltes persones: la nova Jerusalem, radiant com una núvia, va brillar davant l'Espòs, Jesucrist, al banquet del qual tothom era convidat.» I afegia: «Per un moment, la frontera entre fe i increença es va esborrar. Era impossible sostreure's a l'impacte de la bellesa sublim d'una nau que no solcava la mar sinó que s'enfilava cap a l'altura. La basílica havia entrat a la memòria viva de la història humana, a la memòria de milions de persones que, gràcies al senyal televisiu, mai no oblidarien aquell instant.»

Davant d'una assemblea fascinada per la força d'unes imatges que apunten directament al misteri, Puig va

recordar que el dia 7 de novembre es va establir «una sintonia forta entre el creure i el celebrar, entre la confessió de fe i la lloança a Déu, entre el llibre de l'Escriptura i el llibre de la litúrgia». «La Sagrada Família —va continuar dient— no és una obra espectacular, per ser mirada com si es tractés d'un espectacle, sinó una obra espiritual, per ser contemplada en profunditat i des de dintre. Tant és així, que el qui la contempla amb els ulls, acabarà tancant-los i passarà de la imatge exterior a la imatge interior, de l'admiració a l'estupor, al meravellament intens. La bellesa de la forma mena indefectiblement a la bellesa de Déu, el creador de la llum.» El degà de la FTC va recordar finalment que «la Sagrada Família té una missió històrica que el Papa, d'una certa manera, li ha confiat: ser senyera alçada de l'Evangelí enmig de la ciutat secular i donar-li l'ànima que necessita, l'ànima del creure i del celebrar».

Com a colofó a la sessió acadèmica del 10 de febrer passat el cardenal Lluís Martínez Sistach es va referir a *La relació entre Déu i l'home com a centre del missatge papal*. «El tema central de la visita del Papa a Barcelona ha estat el de Déu, portar els homes d'avui a l'accés a Déu —va dir—. Dedicar aquesta majestuosa i bellíssima basílica de la Sagrada Família a Déu enmig de la ciutat cosmopolita de Barcelona és d'alguna manera oferir una presència de Déu i de l'Església no amagada, sinó ben visible d'arreu de la ciutat. Avui és molt necessari facilitar espais reservats al diàleg entre Déu i els homes, per al culte litúrgic i per a la lloança de Déu.» Després de repassar alguns dels punts essencials del missatge del Papa, sobretot des de la perspectiva més teològica i pastoral, el cardenal va convidar tothom a posar en pràctica «amb il·lusió i esperança, el que el Papa ens ha dit», i que «és també una bona manera de treballar en la nova evangelització de la nostra societat tan necessària i urgent avui».

«Tots som cridats a mostrar al món la fecunditat de la fe cristiana —va acabar proclamant l'arquebisbe de Barcelona—, en la qual s'agermanen veritat i bellesa, i que com va dir el Sant Pare, contribueix a crear una societat més digna de l'home. La bellesa, la santedat i l'amor de Déu porten l'home a viure en el món amb esperança.»

Barcelona

Tupper Místic: l'evangelí a domicili

Nova proposta pastoral de reiniciació cristiana per a adults allunyats de la pràctica de la fe

Samuel Gutiérrez

Barcelona

Són dos quarts de deu de la nit d'un dijous de gener. Una desena de persones hem estat convocades en un pis senyorial del carrer Bruc per assistir a una de les sessions mensuals del Tupper Místic. Alguns no sabem ben bé què ens trobarem i, per tant, l'expectativa és gran. Aquesta proposta d'evangelització nascuda sota el guiatge de Xavier Morlans vol ser un nou format de presentació dels fonaments de la fe cristiana en un ambient proper i càlid, semblant al de les famoses trobades de Tupper Ware, on diverses persones es reuneixen en una casa particular per rebre informació pràctica sobre els productes de la casa comercial. El producte, en aquest cas, es diu Jesús de Natzaret, amb «denominació d'origen», i l'objectiu de la trobada és crear una bona disposició per establir amb ell una estreta relació d'amistat. «Conscients que la base de la fe cristiana és fruit d'un encontre personal amb Jesucrist —explica Morlans— amb aquesta iniciativa considerem la possibilitat de propiciar aquest encontre amb un to de proposta oberta i respectuosa, que no pressuposa la fe de ningú, en un ambient allunyat de connotacions eclesiàstiques davant de les quals hi ha forts prejudicis.»

A les portes del pis particular on hem estat citats, ens rep amb un somriure en Tomàs Padrós, responsable durant aquest curs 2010-2011 de moderar les sessions del Tupper Místic. La majoria dels assistents són adults per sota dels 45 anys, amb una forta inquietud espiritual, però que, per les circumstàncies que siguin, s'han allunyat més o menys de l'Església i de la pràctica dels sagraments. En una sala gran de la casa, disposats en forma de cercle, ens asseiem còmodament i comencen les presentacions. Molt breument, cadascú traça a grans trets la història de la seva vida i els motius que l'han portat fins allà. Com a comú denominador, un desig profund, no sempre clarament identificat, d'omplir de sentit una vida que, per moments, sembla volatilitzar-se. El Tomàs també hi diu la seva, al mateix temps que recorda l'únic objectiu de la trobada: «La idea és presentar Jesús com un amic, una persona viva, amb la qual ens podem relacionar.»

La sessió s'inicia amb el repartiment d'un kit simbòlic d'interiorització, amb espelmes i altres complements, perquè cadascú pugui continuar, si així ho desitja, la pregària a casa seva. Tot seguit, per continuar, s'ofereix un testimoni eloqüent i real de conversió, basat en la pregària, que és aquella aventura interior que tots els assistents són convidats a realitzar a partir d'ara. Abans, però, es dedica un temps per a la relaxació, amb música suau i suggeridora, que ens convida a centrar-nos en la respiració i a deixar lloc a la intimitat més profunda. S'invoca l'Esperit Sant i es llegeix molt pausadament l'evangelí de la samaritana.

Segons explica Padrós, l'esquema de la trobada sempre serà el mateix: «Així cadascú viu el seu procés i arriba fins on pot o vol. No hi ha cap compromís d'assistència, que és completament lliure. No es tracta tampoc d'un curs amb continguts seqüencials, per la qual cosa un s'hi pot afegir en qualsevol moment del curs o perdre's alguna sessió, sense cap incidència.» I afegeix: «La presentació

Tomàs Padrós

«En un moment que em sentia sensible a la qüestió de Déu, però amb un desconeixement enorme, em vaig atansar a una reunió de Tornar a Creure, que casualment vaig veure anunciada en un número de *Catalunya Cristiana*. Malgrat el meu escepticisme inicial, em vaig trobar amb una proposta sorprenentment sòlida i respectuosa. Va suposar descobrir la fe com alguna cosa més que un catàleg d'orientacions ètiques i Jesús, no com un personatge històric més o menys exemplar, sinó com una persona viva.»

de Jesús com a persona viva, concreta, allunyada de tota abstracció, entronca de forma natural amb neguits i desigs de persones reals.»

La lectura de l'Evangelí de la samaritana, ben reposada, dóna lloc a preguntes que apunten a la línia de flotació de cadascun dels assistents: de què tinc set?, on intento saciar la meua set?, hi ha aigua que em pot saciar?... Es convida a no intentar racionalitzar gaire i deixar que les respostes brollin espontànies des de dins del cor. S'obre així una porta a Jesús, l'amic que ve a saciar la nostra set: «Jesús, dóna'm d'aquesta aigua...»

En aquest entorn familiar, on sovint també Jesús havia trobat acollida durant la seva vida pública, la gent pot expressar-se amb naturalitat, sense por de ser jutjat ni observat amb raresa. No es tracta, però, de fer cap debat, ni tan sols de compartir necessàriament les experiències viscudes. «La nostra base és la Paraula feta pregària vivencial, a través de la qual anem al fons del que és Jesús —apunta Tomàs Padrós—. Volem recuperar la frescor de

l'Evangelí, la gràcia dels orígens, i per això resulta molt favorable aquest entorn de petit comitè.»

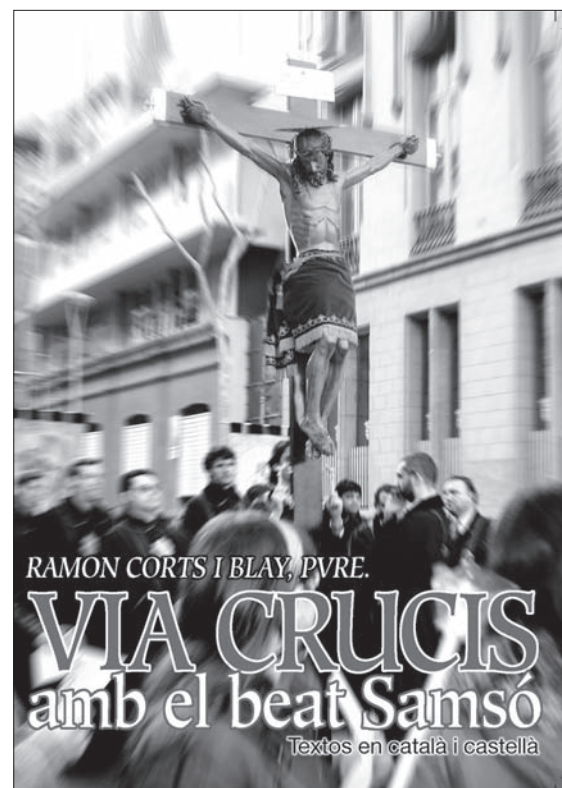
En aquest punt de la trobada, els nervis entre els assistents ja han passat i es pot percebre una gran serenitat a les mirades. «He sentit molta pau —afirma convençut un dels assistents—, la música m'ha ajudat molt a relaxar-me, aparcar els problemes quotidians i endinsar-me en la fondària de l'Evangelí. Crec que tornaré!»

Les trobades del Tupper Místic, que tenen lloc cada mes a diversos pisos de Barcelona, volen ser una primera aproximació vivencial a la persona de Jesús. Després d'un primer any introductori, s'ofereix la possibilitat d'aprofundir-hi alternant sessions de pregària i de catequesi de periodicitat quinzenal. Més informació a: tornaracreure@gmail.com

NOU VIA CRUCIS

L'Editorial Balmes publica per a aquesta Quaresma i Divendres Sant el *Via Crucis amb el beat Samsó*, escrit amb motiu de l'Any Sant Sacerdotal i de la beatificació del doctor Josep Samsó per mossèn R. Corts i Blay.

Es tracta d'un Via Crucis compost en català i en castellà i que permet la intervenció de diversos lectors, per a les parròquies, però que serveix igualment per a la meditació personal, i també que pot fer-se si es vol així seguir els passos de la vida del beat Samsó. Conté reproduccions inèdites d'un Via Crucis de Joan Llimona pintat el 1925.

Barcelona

Jornada de Pastoral de la Salut a Sant Rafael

Cal saber mostrar a la joventut l'alegria de donar

Carmen García
Barcelona

El dia 22 de gener l'Hospital Sant Rafael de Barcelona va acollir la tradicional trobada organitzada per la Delegació diocesana de Pastoral de la Salut. El metge i sacerdot Lluís Ramis va presentar l'acte i va destacar que hem de descobrir als joves l'alegria de donar solidaritzant-se amb els qui pateixen, i contribuir a formar una societat més humana.

Amb el lema «Redefinir l'educació des d'altres perspectives», Jordi Cussó, president de l'Associació Valors, va intervenir qüestionant els missatges que la societat actual transmet, especialment als joves, i com els adults hem d'educar amb el nostre exemple de vida.

Tot seguit va ressaltar tres aspectes fonamentals per a la formació integral de les persones, que no poden ser exclosos de l'educació. En primer lloc es va referir a la fragilitat, constitutiva de tot el que existeix: «Som limitats, molt fràgils. Ens necessitem els uns als altres. Aquesta és la primera lliçó que hem d'aprendre de la vida», va explicar. En segon lloc va destacar la idea de la mort: «Som mortals, la vida implica la mort. Per formar persones sòlides i autònomes hem de mostrar-los els límits: que ningú no ho pot tot, ni ho sap tot. Privar-los d'aquest aspecte essencial de l'ésser humà és prendre'ls la seva trobada amb la realitat.»

En tercer lloc va incloure l'aspecte social, que va relacionar amb l'existència: «Existeixo, llavors puc fer moltes coses. L'existència me l'han donada, i sense les atencions dels altres no hauria pogut viure.» Va ressaltar que el que més es valora avui dia és el poder, el que jo tinc i el que tu no tens. I que el més valuós ho tenim tots: la vida. I va continuar: «Oblidar això ens fa ser ingrats. Agrair és donar-se als altres. L'íngnat s'instal·la en els seus drets, l'agraït en els deures: què puc fer jo pels altres si m'han estat donades tantes coses?»

El ponent va continuar explicant

Agustí Codinach

Al Cottolengo del P. Alegre es viu la misericòrdia cap als més vulnerables.

que la societat actual s'instal·la en la frivolitat i transmet valors superficials i canviants. I va afegir: «Una societat tan frívola no entén Jesús. Caminem d'esquenes al futur que és la vellesa i la mort. La nostra mirada es fixa en el passat, en la joventut i en la infància; per tant, els sobrevalorem, els convertim en ídols. Quan creixen deixen de ser-ho i això no és fàcil per a ells.»

També va destacar: «Els joves veuen que no valorem els grans, als que ens ho han donat tot i llavors renuncien a ser adults, a madurar i a donar. D'aquí el fracàs de la joventut.» I va concloure: «No hem aconseguit transmetre que la maduresa és l'etapa més important de la vida. Que la raó de la vida és donar, gaudir donant-nos i això ho fan sobretot els adults. La societat actual ha de resituar bé les diferents etapes de la vida. Hem d'educar per saber viure amb goig la maduresa i la vellesa.»

Una societat amb joves actius

Tot seguit va intervenir M. Milagros Urbiola en representació del Cottolengo del P. Alegre de Barcelona, on s'acull els més pobres. La Institució

atén a Barcelona 166 persones des d'1 any fins a 92. La religiosa va destacar: «La nostra tasca principal és la pregària. Ens lliurem per amor a Déu, que manifestem en l'amor als pobres.»

Responent a una pregunta sobre com transmeten tanta alegria, va explicar: «El que ens sosté és la pregària. Déu posa al nostre cor el que els altres necessiten. Per nosaltres mateixes no podríem fer res.»

Tot seguit va intervenir Jordi, de 35 anys, que en fa 20 que és voluntari, i va declarar: «A mi el Cottolengo m'ha educat. Ha estat una font d'educació fonamental: solidaritat, alegria i sobretot m'ha ajudat a forjar una mirada molt crítica sobre tot el que m'envolta. El que et diuen els mitjans de comunicació no dóna la felicitat. El que fa feliç és ajudar i fer feliços els altres.»

Una societat amb joves jubilats actius

A l'acte també van ser presents els jubilats voluntaris representats per Pere Led, jubilat de 70 anys. Llicenciat en Filosofia, Teologia i Psicologia, exdirector general de Justícia Juvenil de la Generalitat de Catalunya, Pere Led va començar la seva intervenció manifestant que el seu carisma de jubilat és sentir-se útil: «Ser voluntari té dos aspectes: el psicològic, en el sentit que donar i ser solidari et fa sentir jove i útil, i el cristià, que consisteix a practicar la misericòrdia. Practiquem una coherència de pensament i de fet.»

Led ha fundat l'Associació Justícia Juvenil, joves jubilats per a joves amb problemes de salut mental o conductual. S'ocupen de reconduir joves que han comès un primer delictes: «Creiem que un mal pas fet no és el mateix que un mal camí. Als que fan un mal pas, els ajudem a canviar el camí», va comentar. I va concloure la seva intervenció manifestant: «Tenim la ferma convicció cristiana que la solidaritat ens fa feliços. Solidaritat i voluntariat és la manera més bona de sentir-se útil i compassiu.»

JORDI CUSSÓ

«Hem d'educar per saber viure amb goig la maduresa i la vellesa»

MILAGROS URBIOLA

«Ens lliurem per amor a Déu, que manifestem en l'amor als pobres»

PERE LED

«Solidariat i voluntariat és la manera més bona de sentir-se útil i compassiu»

Terrassa

El bisbe agraeix el treball de religiosos i religioses

Redacció / Terrassa

Dimecres 2 de febrer, festa de la Presentació del Senyor, Mons. Saiz Meneses va presidir la missa a les vuit del vespre a la catedral. A la celebració van assistir nombrosos religiosos i religioses de la diòcesi per la Jornada per a la Vida Consagrada. En l'homilia, el prelat va agrair el treball i dedicació dels membres de la vida consagrada al servei de l'Església diocesana i va reflexionar sobre els reptes de la vida consagrada en el context actual, glossant el lema d'enguany: «Els joves consagrats, un repte per al món. Sòlids en la fe.» Davant dels reptes que el món planteja, les persones consagrades, vivint amb radicalitat, transparència i comunió la seva vida, esdevenen com una provocació, com un signe de contradicció per als altres que fa descobrir el sentit de la crida de Déu i l'entrega generosa.

Lleida

Els infants protagonitzen la festa de la Mare de Déu del Blau

El col·lectiu Blaus Lleida vol aplegar totes les nenes que en porten el nom

Jordi Curcó
Lleida

Les nenes de Lleida que es diuen Blau i els infants batejats a la catedral durant l'any passat han estat els singulars protagonistes dels actes celebrats amb motiu de la festa de la Mare de Déu del Blau, que s'escau el 2 de febrer.

El primer acte es va celebrar la tarda del 2 de febrer, organitzat pel col·lectiu Blaus Lleida (Associació Mare de Déu del Blau), que va aplegar un bon nombre de nenes que es diuen Blau, acompanyades pels seus pares i familiars que ofrenaren ciris i branques d'ametller florit als peus de la seva imatge, a l'altar major de la catedral de Lleida. La trobada acabaria tot seguit amb una xocolatada

Aquest col·lectiu, nascut recentment i que ja es disposa a rebre el reconeixement oficial com a entitat, pretén aglutinar totes les nenes que porten a Lleida el nom de Blau a l'entorn d'aquesta original i lleidatana advocació mariana.

Fou el 5 de juny de l'any 2010 quan va organitzar la seva primera activitat per donar-se a conèixer, amb una Trobada de Blaus que va tenir com a escenari la Porta dels Apòstols de la Seu Vella, d'on prové la imatge. Prop d'una seixantena de nenes amb aquest nom s'hi van aplegar. Eren procedents en la seva majoria de Lleida i comarques, però també d'altres indrets de Catalunya. El col·lectiu ha creat una pàgina web amb l'adreça: www.blauslleida.com.

El diumenge 6 de febrer, a les 12

Jordi Curcó

Els infants amb les seus padrins de bateig, pares, familiars i els celebrants, als peus de la Mare de Déu del Blau.

L'origen del nom Blau

La Mare de Déu del Blau es troba entronitzada des de fa set anys al presbiteri de la catedral nova de Lleida. Es tracta d'una singular talla de pedra policromada realitzada per l'escultor Jordi Safont el 1447, per ser col·locada al mainell de la Porta dels Apòstols de la Seu Vella, d'on prové.

El seu nom deu l'origen a una antiga llegenda que explica com els canonges de Lleida van encomanar a un escultor una imatge de la Mare de Déu per ser col·locada al mainell de la Porta dels Apòstols de la Seu Vella. El temps corria de pressa i el mestre, a fi de tenir-la enllestida en el termini fixat, va fer treballar el seu deixeble en l'execució de l'escultura, de manera que aquest va esculpir una formosa cara de la Verge. El mestre, en contemplar-la, no va poder contenir l'enveja i, irritat, va llençar un martell a la cara de la imatge amb el desig de malmetre-la, però aquesta restà ben sencera i en l'indret del front on va rebotar l'eina va aflorar-hi un senyal, com si hagués picat en carn viva. Aquest és el Blau, que encara avui els lleidatans podem contemplar i admirar en la imatge de la Mare de Déu a la catedral nova.

del migdia la Mare de Déu del Blau va tornar a ser homenatjada a la catedral de Lleida. En aquesta ocasió els protagonistes van ser els infants batejats en aquest temple durant l'any passat i altres infants que foren presentats a la Mare de Déu del Blau, acompanyats pels padrins de bateig, els seus pares i altres familiars.

La celebració va voler commemorar la seva festa i la de la Candelera, per això es van beneir les tradicionals candeles i es van renovar les promeses del baptisme.

La missa va ser presidida pel degà del capítol catedral, Mn. Josep M. Ginestà, mentre que Mn. Daniel Turmo, responsable de la pastoral de la catedral, i el diaca permanent Mn. Mateu Hidalgo van tenir cura de la preparació de l'acte. Mn. Turmo va convidar els pares dels infants a emmirallar-se en la Mare de Déu del Blau, que porta el seu fill Jesús als braços, convidant-los a tenir cura dels fills en tots els aspectes i molt especialment en la fe, com a «Església domèstica que sou».

Finalitzada la celebració, els infants i familiars van pujar fins al presbiteri de l'altar major de la catedral per fer una pregària davant la imatge de la Mare de Déu del Blau, i presentar-li els infants sota la seva protecció.

Portes obertes al Museu de Lleida

Coincidint amb aquesta festa tan lleidatana, el Museu de Lleida va celebrar una jornada de portes obertes i va organitzar alhora una visita temàtica amb el títol *La marededéu del Blau, entre la llegenda i la tradició*, a càrrec de la historiadora Esther Balasch, que s'ocupà de presentar les principals obres d'art del Museu relacionades amb la Mare de Déu i molt especialment la Verge del Blau, com a objecte i subjecte de llegendes, històries i tradicions.

Solsona

El bisbe celebra l'eucaristia al Centre Penitenciari dels Lledoners

Redacció / Tàrraga

El diumenge dia 6 de febrer, Mons. Xavier Novell, acompanyat del delegat de Pastoral Penitenciària i d'altres persones, va visitar el Centre Penitenciari dels Lledoners. El bisbe va ser rebut pel director, Hermini González, i d'altres professionals del centre.

La visita va començar a les 11 del matí amb un recorregut, acompanyats del director, per diferents mòduls i instal·lacions del centre. El bisbe Novell va poder saludar els interns i els professionals que hi treballen i va poder també observar les diferents activitats que es realitzen.

Acabada la visita a les instal·lacions, el bisbe va presidir l'eucaristia, que va ser concelebrada per Mn. Jacint Capdevila, capellà del centre. A la celebració, que va ser molt emotiva, hi assistiren un nombrós grup d'interns.

Finalitzada l'eucaristia, Mons. Xavier Novell va saludar tots els interns que hi havien assistit i que així ho van voler, i es va acomiadar del director i dels professionals del centre tot agraïnt-los la seva amable i cordial acollida.

Mons. Novell rep la benedicció de Benet XVI

Redacció / Solsona

El bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell, va viatjar a Roma, del 31 de gener fins al 4 de febrer, per presentar-se personalment al Sant Pare Benet XVI i poder rebre la seva benedicció.

Durant la seva estada a la capital italiana, Mons. Novell es va allotjar al Col·legi Espanyol de Roma. Va aprofitar l'estada per visitar alguns amics italians i saludar Mons. Lluís Ladaria, que el va ordenar bisbe el passat dia 12 de desembre. Mons. Novell va celebrar l'eucaristia el dimarts dia 1 de febrer a la parròquia de Santa Maria de Ianua Coeli (Porta del cel). El dia 3 de febrer va visitar el rector i els capellans de Sant Lluís dels Francescos, residència en la qual havia viscut durant un temps quan estudiava a Roma.

Programació 2011

Club[★]amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Pelegrinatges a Terra Santa

Del 8 al 17 de març
(especial per a gent gran)

Del 22 al 29 d'agost

Del 4 a l'11 de desembre

RUTA DE LA MAGNA CATALONIA

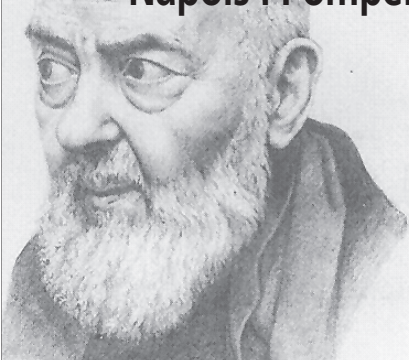
Sicília i Malta

14 al 23 de març

RUTA DEL PARE PIUS

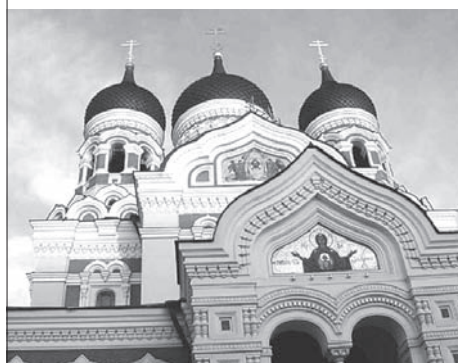
Roma i audiència Papal,
Sant Giovanni Rotondo,
Nàpols i Pompeia

13 al 21 de juny

SANTUARIS DEL BÀLTIC

Estònia, Letònia i Lituània

4 a l'11 de juliol

RUTA DE LA SEDA

Samarkanda i els tresors d'Uzbekistan

18 al 26 d'octubre

Petits Pelegrinatges

Organització tècnica **relitur** viatges GC 1045 D

Fàtima en avió

2 al 8 de maig

Lourdes

**13 al 15
de maig**

**14 al 16
d'octubre**

Ruta de Sant Ignasi

**12 al 18 de
setembre**

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

Tortosa

Presentada a Roma la petició de la coronació canònica de la Mare de Déu de l'Aldea

El 12 de juny podria tenir lloc l'acte de coronació

Víctor Manuel Cardona
L'Aldea

El 26 de gener passat el president i el vicepresident del Patronat de l'Ermита de la Mare de Déu de l'Aldea van presentar a la Congregació per al Culte Diví i Disciplina dels Sagraments tots els tràmits necessaris per poder coronar canònicament en nom i amb l'autoritat del Papa la imatge de la Mare de Déu de l'Aldea i del Nen Jesús que porta a la falda. La primera fase va ser la diocesana. Una vegada presentada la documentació al bisbat de Tortosa i aprovada, el bisbe diocesà, Mons. Xavier Salinas, la va remetre a la Santa Seu i en concret a la Congregació referida sol·licitant poder fer la coronació en nom i amb l'autoritat del Sant Pare.

Aquesta va ser la missió dels tres

Moment de la presentació de la documentació a la Congregació.

de la catedral de Tortosa, Josep Alanyà, i un petit arxiu fotogràfic de la imatge antiga i actual, les romeries, l'entorn i la devoció. El segon tom està format per la petició de la coronació canònica feta pel rector de les dues parròquies que ara té l'Aldea i les 38 adhesions d'institucions religioses i civils de l'Aldea i altres pobles de la comarca. El tercer i darrer tom està format per les 1.476 firmes de particulars que en poc temps s'han recollit i que donen suport a aquesta iniciativa. També es van deixar la *Miscel·lània en el 850è aniversari de la Parròquia de l'Aldea* recentment publicada, *La Parròquia de l'Aldea*, de Mn. Alfonso Monfort, i *Culte a la Immaculada en el Bisbat de Tortosa*, de Mn. Josep Alanyà.

Després de tot aquest procés que ha mogut el poble de l'Aldea, tornant a mostrar el seu amor i devoció a la seva patrona, s'espera la resposta favorable, segons les impressions que van rebre, de la Congregació per poder coronar la santa imatge el proper dia 12 de juny, solemnitat de Pentecosta, festa de la Mare de Déu de l'Aldea.

aldeans que van viatjar fins a Roma. Arribats a la Congregació per al Culte Diví van ser rebuts pel sotssecretari d'aquesta congregació, Mons. Juan Miguel Ferrer, que va acollir el que presentaven: la carta del bisbe demanant la coronació; un primer tom amb l'estudi històric fet pel canonge arxiver

Vots perpetus de Loli Carmona Sesmero

V.M.C. / Tortosa

El dissabte 22 de gener, professava els vots perpetus a la Casa Mare que tenen les germanes de Nostra Senyora de la Consolació a Jesús-Tortosa, M. Dolores Carmona Sesmero, una jove de Villacañas, província de Toledo, que escoltant la crida de Déu ha acollit l'amor de Jesucrist i per Ell s'ha consagrat en la vida religiosa seguint el carisma de santa Maria Rosa Molas.

En una celebració llarga, joiosa, solemne, participada, Loli es consagrava

concelebrada per set sacerdots. A més dels pares, germans i nebots de la que professava hi havia també amics, companys i germanes de la congregació encapçalades per la superiora general i per la provincial d'Espanya Sud on desenvolupa el seu treball la Loli.

El bisbe, joïós de la celebració, va animar la religiosa a viure unida estretament a Jesús, a conèixer sense por la realitat del món actual, a treballar per tots els homes sense falses expectatives ni vanes il·lusions, sinó recolzada en la força de Crist, emparada en el carisma de la congregació, ajudada amb la vida de la comunitat que treballi amb il·lusió i força per a la renovació dels cors de les persones segons el model de Jesucrist.

En el moment d'emetre els vots perpetus, Loli es va dirigir a la superiora general, M. Emilia Sebastià, la qual la va acollir com a membre de ple dret de la congregació de les germanes de Nostra Senyora de la Consolació.

Els cants de la celebració van estar animats pel grup de voluntaris de l'Hospital provincial de Castelló, on les

germanes desenvolupen un treball sanitari i pastoral gairebé des de l'inici de la seva fundació.

Moment emotiu va ser quan al final de la missa va prendre la paraula la mare de la professa. En to serè va agrair a Déu el do del matrimoni i la família, els fills i els néts i especialment la filla que ara professava. Va recordar aquella casa, ja que quan era joveneta venia amb els seus pares a visitar la seva germana, que també és religiosa de la Consolació. I amb aquests sentiments d'agraïment va demanar per la seva filla Loli perseverança, fermesa i valor per viure amb intensitat la vocació que ha rebut i a la qual ha respost amb generositat.

MAGNIFICAT TV és una nova televisió catòlica per internet. Ofereix la missa diària, notícies i un extens banc de programes que es va actualitzant diàriament.

Es fa íntegrament des de Barcelona, i compta també amb un bon grup de voluntariat col·laborador d'altres ciutats d'arreu.

A MAGNIFICAT TV, es poden seguir en directe els principals actes religiosos des del Vaticà, així com els viatges del Sant Pare.

Els seus inicis es remunten al març passat i actualment les seves entrades arriben a nombrosos internautes de més de 50 països.

www.magnificat.tv

definitivament a Déu i al servei de l'Església en la congregació de les germanes de Nostra Senyora de la Consolació en la qual havia començat a caminar com a novícia primer i com a religiosa després, ara fa vuit anys.

Temps que ella, en l'inici de la celebració, va definir com a regal. Do de Déu en el carisma de la seva congregació, en el descobriment de la vocació religiosa i en l'amor que sent de Crist cap a ella i al qual vol servir i estimar en la petjada deixada per la reusenca fundadora, M. Rosa Molas, a la tortosina congregació de la Consolació.

La missa va ser presidida pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, i

Calmada la polèmica veïnal sobre un nou centre de menors a Mataró

La parròquia de la Mare de Déu de Montserrat acollirà una residència per a vint menors en situació de risc social

Samuel Gutiérrez
Mataró

Després de mesos d'intensa polèmica, de manifestacions, pancartes i fins i tot algun brot d'injustificada violència verbal, sembla que la tranquil·litat veïnal ha tornat al barri mataroní del Pla d'en Boet. L'anunci del trasllat del centre de menors Mas Sant Jordi a uns locals de la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat va provocar durant l'estiu el rebuig encès d'una petita, però sorollosa, part del veïnatge, que s'oposava radicalment a un projecte del qual, segons deien, no havien estat degudament informats. Tot i que no hi havia motius reals per a l'alarma social, durant alguns mesos la tensió va ser màxima entre opositors del centre i els membres de la parròquia. La forta pressió d'aquest petit grup veïnal no ha aconseguit, però, aturar finalment un projecte que, segons afirma Mn. Josep Lluís Socias, rector de la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat, serà «positiu per a tothom». Les previsions són que la nova residència, pensada per acollir una vintena d'infants de famílies desestructurades, pugui obrir les seves portes cap al setembre d'aquest any.

La decisió de la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de llogar un ampli espai parroquial en desús a una reconeguda entitat mataronina d'atenció a la infància va ser presa després d'una llarga reflexió i consulta entre els membres de l'entitat eclesial i altres institucions tant de l'arquebisbat de Barcelona com de l'Administració pública. «Seguint l'Evangeli de Jesús —explica Mn. Socias—, l'Església sempre ha estat a favor de les causes dels

La parròquia de la Mare de Déu de Montserrat acollirà un nou centre de menors en risc.

més dèbils i dels més necessitats. Acollir, ni que sigui indirectament, aquests infants és una acció prioritària que s'escua a l'acció caritativa de la comunitat eclesial.» Des de la parròquia són conscients que hi ha un grup de gent, amb moltes pors i dubtes, que creu que la nova residència podria ocasionar conseqüències negatives als veïns contigus i al barri, «però hem valorat més les coses positives que no pas les negatives», continua dient el rector. I afegeix: «La parròquia continuarà atenta al seu deure pastoral per tal de transmetre els valors cristians de l'Evangeli i per realitzar les accions pròpies de la nostra entitat fent el bé a les persones concretes més necessitades i al nostre barri.»

Mostres de suport

Juntament amb les protestes que en els darrers mesos han protagonitzat els opositors al centre de menors, també hi ha hagut darrerament diverses mostres molt significatives de suport a l'obertura d'aquest nou equipament social al barri. Al mateix temps, tant des de la parròquia com des de la institució que gestionarà la residència, el Centre de Formació i Prevenció de Mataró, s'ha fet una crida insistent a obrir «un espai de diàleg entre totes les parts implicades, on debatir i arribar a acords des de la serenitat i el respecte per tots». Precisament una de les raons que han provocat la polèmica, segons afirmen des de la parròquia, ha estat la manca

d'informació i d'elements per poder fer una valoració adient i reposada del que suposarà l'obertura al barri del nou centre de menors. Trenta anys després de la seva creació, el trasllat ara del Centre Residencial d'Acció Educativa (CRAE) Mas Sant Jordi des del barri mataroní de Cerdanyola fins al Pla d'en Boet respon a la voluntat del Centre de Formació i Prevenció d'oferir un millor servei d'acollida a la vintena d'infants i adolescents, entre 4 i 18 anys, en situació de risc social. «Les actuals dependències —asseguren des de l'entitat— no reuneixen les condicions òptimes d'infraestructura per albergar i dur a terme de forma adequada una tasca educativa amb garanties.» «Després de 30 anys de funcionament del CRAE Mas Sant Jordi —continuen dient— ha arribat el moment i la possibilitat de fer un salt qualitatiu i quantitatiu en el projecte educatiu i funcional de la institució Centre de Formació i Prevenció, amb la creació d'un nou CRAE i amb la reconversió del CRAE Mas Sant Jordi, augmentant notablement l'oferta de les places residencials.»

Davant la por i els dubtes d'alguns veïns en relació amb el trasllat del centre al barri del Pla d'en Boet, la millor garantia que pot oferir el Centre de Formació i Prevenció de Mataró és tota la seva experiència acumulada al llarg dels anys en l'atenció a la infància en risc. Durant més de tres dècades, al centre ubicat al barri de Cerdanyola no s'han produït incidents destacables. «Els nens i nens que atenem en aquest centre —indica el seu director, Jaume Clupés— provenen de famílies desestructurades, però no són conflictius i es troben perfectament integrats en la societat.» També es vol deixar molt clar que al centre, que és concertat amb la Direcció General d'atenció a la infància i l'adolescència del Departament d'Acció Social i Ciutadania de la Generalitat de Catalunya, treballen professionals de diversos àmbits les 24 hores del dia. El CRAE Mas Sant Jordi té per funció oferir al menor un recurs alternatiu al medi familiar inexistent, deteriorat o amb greus dificultats per cobrir les seves necessitats bàsiques.

JAUME CLUPÉS, DIRECTOR DEL CRAE MAS SANT JORDI

«Cal fer una crida a la responsabilitat i a la tolerància ciutadana»

Com han rebut l'oposició veïnal davant la pròxima obertura?

En un primer moment la nostra intenció, un cop no hi hagués cap obstacle en relació amb l'atorgament de les respectives llicències, era adreçar-nos a les comunitats de veïns i entitats del barri per tal d'explicar-los el projecte. La nostra ignorància respecte d'aquests tràmits ens ha perjudicat, donat que l'ajuntament va enviar als veïns unes cartes per informar-los que s'havia presentat una sol·licitud de llicència d'obres per obrir un Centre de Menors. Aquest fet ens va agafar per sorpresa. Durant les vacances d'estiu, i tot i la previsió feta, se'ns va fer difícil fer arribar de forma adequada en què consisteix aquest nou projecte. Des del Centre de Formació i Prevenció som cons-

cients que la manca d'informació i desconeixement de la nostra tasca així com del Projecte hagin pogut generar aquest malestar veïnal.

Quines garanties s'ofereixen des del Centre de Formació i Prevenció davant de les crítiques de la gent?

Les garanties que ofereix el Centre de Formació i Prevenció davant la crítica i el malestar actual pel nou trasllat passen pels 30 anys d'experiència en l'àmbit de l'educació i per l'àmplia carrera i experiència dels diferents professionals que treballen a la Institució.

Com explica aquesta manca de sensibilitat social davant la realitat d'uns infants i joves que molt més que altres necessiten el suport de la societat?

Actualment ens trobem davant d'un creixent rebuig dels veïns a pràcticament qualsevol equipament social. Aquest fenomen és internacional i fins i tot té sigles: NIMBY (*not in my backyard*, que significa «no al meu pati del darrere»). Es tracta, segons diversos experts en gestió de la vida pública, d'una creixent tendència de grups veïnals a oposar-se a qualsevol instal·lació o equipament públic en el seu entorn. Cal fer una crida a la responsabilitat i la tolerància ciutadana per facilitar l'obertura d'aquest tipus d'equipaments. El nostre desig és que el desplegament de la recent Llei dels drets i les oportunitats en la Infància i l'adolescència obri el camí i vetlli amb la responsabilitat i la correspondència d'atendre aquests ciutadans (menors) declarats de ple dret.

«L'Illa del Far», una sèrie d'animació que transmet valors sobre el medi ambient

Aquest projecte de l'Editorial Claret consta de tretze episodis de sis minuts cadascun

Miquel Àngel Codina

Barcelona / Dibuixos Pilarín Bayés

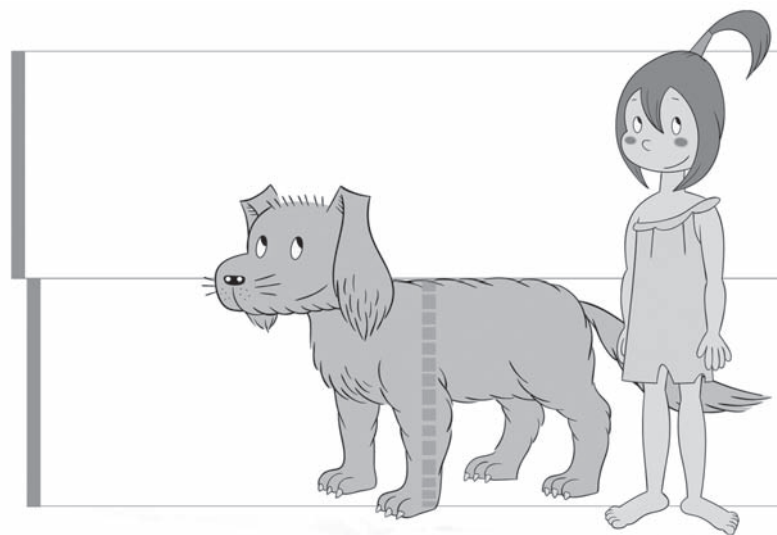
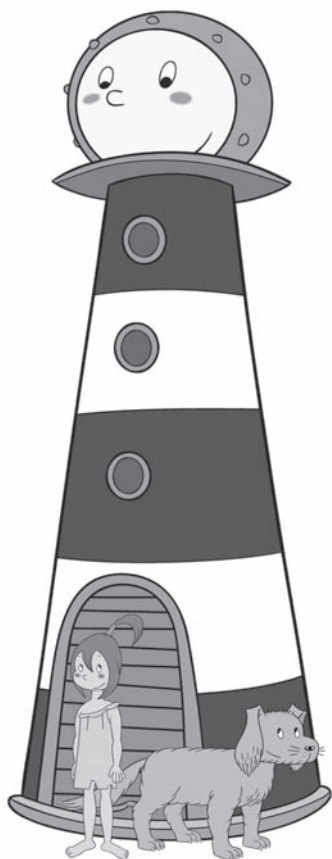
L'Editorial Claret, juntament amb la productora Imira Entertainment i Televisió de Catalunya, produeix una sèrie d'animació per a nens de 3 a 6 anys titulada *L'Illa del Far*. Aquest projecte compta amb la dibuixant Pilarín Bayés pel que fa a la il·lustració. Marga Sala, filla de la cèlebre ninotaire, és la guionista principal d'aquesta sèrie imaginativa i fantàstica que recrea un univers original presentat amb molta sensibilitat.

L'argument d'aquesta sèrie d'animació infantil és el següent: la Dana, una nena de set anys, cansada de l'hivern i de no fer vacances, fa un viatge màgic fins a la meravellós Illa del Far. En Micu, un gos d'atura, i la Dromi, un increïble far robot, seran els companys de la seva nova llar, un paradís natural que se'ls obrirà com una porta d'entrada a fantàstiques aventures i al descobriment de les meravelles de la natura.

Des del moment en què la Dana i en Micu arriben a l'illa i es troben la Dromi viuran una sèrie d'aventures que els posaran en contacte amb tot el que la natura els ofereix: animals sorprenents amb uns costums peculiars, plantes que no havien vist mai, flors gegantines que només creixen un cop cada tres anys... un catàleg infinit de fantasia desbordada però que s'inspira en la realitat. De la mà de la Dana, els infants descobriran tota una realitat que és part del planeta on viuen, però que moltes vegades ignoren que existeix. És la interrelació dels protagonistes amb tot aquest món paradisiac el que conforma l'estructura bàsica dels tretze episodis de *L'Illa del Far*, de sis minuts cadascun, però és la visió desenfadada, salvatge i curiosa de la Dana combinada amb la saviesa pacient i habilitats extraordinàries de la Dromi la que marca el to de les històries.

Sèrie lúdica i pedagògica

Marcel·lí López, director de l'Editorial Claret, explica que «fa molts anys que tenim un departament audiovisual

«És una història iniciàtica sobre l'aprenentatge de la vida per part d'una nena»

Per la seva banda, la Dromi és un far molt divertit que els dona sostre, menjar, protecció i els acompanya en tot moment».

«Es tracta d'una història iniciàtica —subratlla Marcel·lí López— sobre l'aprenentatge de la vida per part d'una nena. Per tant, la Dromi assumeix el rol de guia i mestra en el sentit més profund i pedagògic de la paraula. La Dromi no imposa criteris, sinó que deixa que sigui la mateixa Dana la que arribi a les seves pròpies conclusions. Pot aconsellar, orientar i debatre mil i una situacions amb la nena, però sempre li concedirà el dret a equivocar-se per ella mateixa. De totes maneres, això no treu que si la Dana en fa una de grossa li caigui el pèl!»

«Quan una criatura té set anys es troba en una època de frontera. D'una banda, encara és una nena petita que necessita que algú més gran i responsable en tingui cura, però, d'altra banda, ja ha assolit un nivell d'independència prou important com per moure's sola pel món. La Dana, en aquest sentit, és molt autosuficient i campa al seu aire per l'illa. Pot pujar dalt d'un arbre, endinsar-se en el més pregon de la jungla, escalar algun cim... es comporta tal com ho faria una joveneta de més edat i d'aquesta manera sempre la podem tenir en marxa, capbussada en les mil i una aventures que l'illa li té preparada», argumenta Marcel·lí López.

que ha desenvolupat un gran nombre de projectes audiovisuals: muntatges de diapositives (diatèca) en els anys vuitanta, vídeos i DVD en els noranta i des del 2000 fem vídeos divulgatius per a institucions religioses, col·legis, institucions públiques...».

«Amb aquesta experiència acumulada —explica— ens vam plantejar un pas més i crear animacions per a la mainada. I amb aquest objectiu va néixer, fa més de dos anys, el projecte de fer una sèrie d'animació lúdica, entretinguda i alhora que ensenyés valors.» I afegeix: «Claret sempre ha fet una aposta clara pels mitjans audiovisuals. Creiem que és una gran activitat per apropar-nos més al nostre públic, ja sigui gran o petit. Volem aprofitar les noves tecnologies i apostar-hi per estar en sintonia amb els nous lectors i oferir eines innovadores al nostre sector.»

L'Illa del Far és una sèrie que té com a objectiu fonamental transmetre als in-

fants una consciència mediambiental. «No tan sols ens centrem en els valors ecològics, sinó en un ampli ventall de valors, com ara l'ordre, el respecte envers el que ens envolta (persones, animals, plantes...), l'amistat, l'amor, la diversitat, etc. Volem ressaltar tot allò que ens fa créixer com a persones. Intentem que a cada episodi l'infant, a través dels protagonistes, descobreixi tot això», afirma Marcel·lí López.

Tres grans protagonistes

La Dana, en Micu i la Dromi són els tres protagonistes de la sèrie. El director de l'Editorial Claret comenta que «el fet que el personatge principal sigui una nena de set anys no exclou ningú i tant nens com nenes s'hi poden sentir identificats. En Micu és un gos d'atura, un gos molt català i un company fidel de la Dana que l'ajuda a veure el món amb uns altres ulls, els dels animals.

PILARÍN BAYÉS ÉS L'AUTORA DE LES IL·LUSTRACIONS D'AQUESTA SÈRIE

«Veure els meus dibuixos en moviment és una temptació que no he pogut resistir»

Quins són els motius pels quals s'ha embarcat en el projecte d'una sèrie d'animació infantil?

Fer cinema i veure el meu dibuixos en moviment és una temptació que no he pogut resistir. Vaig acceptar la proposta sense pensar-m'ho dos cops. A més, cal dir que la història és extraordinàriament divertida i interessant.

***L'Illa del Far* té un clar objectiu d'educació mediambiental. Cal promoure l'educació en valors ecològics entre els infants?**

Sí, perquè d'aquesta manera creixeran des de ben petits amb una mentalitat ecològica, tan necessària avui dia en el món que vivim. Una consciència mediambiental que els adults també n'hauríem de prendre bona nota.

La Dana, en Micu i la Dromi són els tres protagonistes principals de la sèrie. Per què heu triat una nena, un gos d'atura i un far robot?

Jo no he participat directament en l'elecció, ja que els protagonistes em vénen donats per l'autora. Això m'agrada molt perquè m'introdueix en un món diferent del meu. En aquest cas, molt fresc i imaginatiu.

El proper 8 d'abril l'Ajuntament de Vic li farà lliurament de la Medalla d'Or de la Ciutat. Què significa per a vostè aquest guardó?

És una cosa que mai no em podia imaginar. M'estic refent encara de la sorpresa i de l'agraïment per la concessió d'aquest reconeixement tan important.

Es presenta el Museu del Pessebre de Catalunya

Instal·lat a Montblanc, conté un fons de 12.800 figures d'arreu del món i 200 diorames

Joan Boronat

Montblanc

Montblanc està cridat a convertir-se en l'epicentre del pessebrisme a Catalunya, tant pel seu fons museístic com per l'activitat que en un futur s'hi desplegarà, pel que fa a l'aprenentatge i difusió d'aquest art tan arrelat a les famílies i entre els col·lectius que l'impulsen al nostre país. El Museu del Pessebre, que es va presentar recentment, en serà l'estendard.

Uns 250 amants del pessebre d'arreu de Catalunya es van fer presents a Montblanc per conèixer de primera mà les instal·lacions que, a mitjà termini, s'han de convertir en el futur Museu del Pessebre de Catalunya, impulsat pel montblanquí Ismael Porta Balanyà. Falta encara l'empenta final per poder inaugurar aquest espai que esdevindrà un referent de primer ordre en aquest reconegut àmbit artístic i creatiu, que compta amb «autèntics arquitectes», tal com va afirmar Joaquim Nin, el nou delegat del Govern català a Tarragona. El representant de la Generalitat va posar l'accent en la tradició pessebrista «com a exponent de les arrels cristianes de Catalunya que hem de preservar».

L'ocasió, que va comptar amb l'assistència del president de la Federació Catalana de Pessebristes, Josep Maria Porta, coincideix enguany amb el 25è aniversari de la creació d'aquesta entitat. Hi va haver una recepció, per part de l'alcalde de Montblanc, Josep Andreu, a la sala de plens de l'Ajuntament. Andreu va dirigir una salutació acollidora als visitants i va remarcar «el reguitzell d'artistes que ha donat Montblanc i la Conca al llarg de la història». Tot seguit, va incidir en la importància de «la preinauguració del Museu del Pessebre», que contribuirà també a situar Montblanc en un altre lloc, dels destacats, «que la vila ja ocupa al nostre país».

Els assistents van quedar bocabadats quan es van situar davant de la portallada del Museu del Pessebre, al carrer Solans de la Vila Ducal. El portal, tancat amb una reixa, al més pur estil dalinià, va sorprendre tothom. A l'interior, la soprano montblanquina Montserrat Garcia els va donar la millor benvinguda, atès que els va delectar amb una de les nades més conegudes. La seva actuació va donar pas a l'acte de presentació.

El seu promotor, Ismael Porta Balanyà, va oferir una visió del projecte museístic que es basteix «i que avui només podem mostrar en la seva planta baixa, a l'espera de completar-lo». Porta va destacar una de les darreres cessions al museu, que no és altra que un total de 40 diorames del mestre Joan Mestres i Baixas, així com també el pessebre que va servir com a teló de fons del lloc dels parlaments, obra de sor Trinitat Oliveras, monja clarissa del monestir de

la Serra de Montblanc, fet amb figures de roba i materials reciclats.

No es va deixar passar per alt el reconeixement a algunes de les «figures» més rellevants del pessebrisme de Catalunya i es va aprofitar l'avinentesa per guardonar, entre altres persones col·laboradores, el mateix Joan Mestres, qualificat de «pessebrista universal», de Sant Joan Despí, i els germans Joan i Martí Castells Badia, la tercera generació de la nissaga dels rellevants escultors catalans.

Present i futur

Per acabar d'instal·lar el Museu del Pessebre, Ismael Porta va informar que cal efectuar els tancaments, instal·lar vidres de seguretat i adquirir vitrines exposidores, entre altres detalls. Per això, va dir, «caldrà poder seguir comptant amb l'ajut de les institucions». Porta va declarar que fins ara s'ha invertit en el projecte la xifra de 662.000 euros, bona part dels quals «han sortit dels recursos particulars de diverses persones que

l'han recolzat comptant, això sí, amb l'ajut de diferents institucions».

El Museu del Pessebre conté un fons de 12.800 figures d'arreu del món, 200 diorames i 3.000 figures de les que s'encarreguen «a mida» a l'escultor. Un cop acabat, aquest espai exposarà tot aquest material pessebrístic que atresora (figures del Calvari, figures dels germans Castells...), mentre que la tercera planta acollirà una escola taller dedicada al pessebrisme integral.

El món dels goigs

<http://assocamicsdelsgoigs.blogspot.com/>

Cap a la plenitud: els segles XVII i XVIII

Nora Vela

La poesia dels goigs des dels seus inicis s'ha identificat com la d'un gènere literari molt narratiu on s'expliquen i lloen des de manifestacions de la Mare de Déu fins a episodis de les vides dels sants o dels misteris de Jesucrist, i que acaben implorant favors davant de les adversitats.

De mica en mica les cobles que glossaven els set goigs de Maria es van anar concretant en els goigs de la Verge del Roser, i els poetes aviat van començar a explicar altres històries més humanes, relacionades amb la vida terrenal dels devots. Així, es va passar de les lloances litúrgiques inicials a narrar aventures meravelloses com les troballes de les imatges marianes de Montserrat (1610), de la Gleva (1625) o del Lledoner (segle XVIII), o les seves aparicions com la Cinta (1670), la Mercè (1688) o la Misericòrdia (segle XVIII). També es difonen les devocions de Maria com a auxiliadora, representada en les advocacions del Port (1688), del Bonsucrés (1701), de Gràcia (1683) o dels Socós (1617). És a dir, que les lletres aviat s'acosten i es relacionen amb episodis de la vida dels fidels que, en definitiva, són els que experimenten el sentiment pietós i, en cantar-les, poden expressar els seus desitjos i les seves aspiracions. Cas diferent serà el dels goigs dels sants que, de bon començament, ja expliquen les seves biografies, sovint

de patiments i martiris terribles, que els mostren com a pelegrins en aquest món de sacrificis per assolir la benaurança final. Les seves vides inspiren patronatges que es poden relacionar amb els llocs on van viure o descansen les seves relíquies, encara que sovint es vinculen també amb episodis dels seus afers. És a dir, que s'adopten els sants com a patrons protectors de llocs i d'oficis, o s'anomenen advocats contra desastres i malalties. Antics són els goigs del popular sant Antoni Abat (segle XVII), patró dels animals, ramaders i traginers; sant Galderic (segle XVII), protector dels pagesos; sant Roc (1659), advocat contra les terribles pestes, o santa Bàrbara (1717), patrona dels minaires i de les tempestes. La popularitat que experimenten els goigs i la seva gran difusió arriba fins a l'extrem d'incorporar també en les seves històries prec

davant de situacions polítiques adverses en què els fidels suppliquen l'auxili diví. Tal és el cas dels *Goigs de la Puríssima Concepció de Maria*, «col·locada en la Real Columna que en lo Born de la ciutat de Barcelona erigí (...) Carlos Tercer (...) dia 20 de juny de 1706», on el rei agraeix el seu favor, o la situació límit reflectida en els «affectuosos clamors en los quals s'implora lo socorro dels sants protectors de la excelentíssima ciutat de Barcelona per lo siti de l'any 1713».

Història i tradicions a Sant Nicolau de Bari

Mercedes Lázaro
Bilbao

No podem pas dir que el País Basc sigui artísticament comparable a Itàlia, el *bel paese*, però no hi manquen esglésies d'interès artístic i cultural, com la de Sant Nicolau de Bari. La seva advocació està relacionada amb les activitats marítimes; per aquest motiu és titular de les parròquies d'Elantxobe, Algorta, Olabeaga i El Arenal.

L'església de Sant Nicolau de Bari d'El Arenal és un element arquitectònic que sobresurt del paisatge bilbaí. Aquesta església celebra les mateixes festes litúrgiques que les altres (Setmana Santa, Nadal...), però es distingeix perquè el dia de Sant Blai —a qui es pot venerar en un retaule del temple de Sant Nicolau de Bari— rep moltíssims fidels que volen beneir el conegut cordó que els guarirà de tots els mals de gola. La tradició diu que sant Blai va guarir un nen que va estar a punt de morir a causa d'una espina de peix que se li havia ficat a la gola i que no el deixava respirar. Des de les vuit del matí fins a les nou de la nit, cada vint minuts, passen fidels i devots de sant Blai per beneir el cordó.

A Bilbao, aquest dia, també hi ha la tradició de beneir aliments, com

per exemple els coneguts caramels de Malvavisco, típics de la ciutat, que es poden comprar a la zona d'El Arenal o les rosquilles blanques, típiques de les festes de Bilbao.

En un altre retaule d'aquesta església hi ha l'estàtua de *La Pietat*, obra de l'escultor Juan Pascual de Mena, del segle XVI-II. Ell va crear el conjunt d'escultures que llueixen a Sant Nicolau de Bari, d'estil entre el rococó i l'academicisme neoclàssic. *La Pietat* es pot considerar una de les imatges més belles de tot Biscaia i també la més important del temple perquè és una de les que susciten més devoció durant la Setmana Santa bilbaína que, per cert, surt en processó d'aquesta església. Dolor contingut i recerca de la compassió divina són les sensacions que transmet aquesta magnífica escultura. El cos del Crist està caracteritzat per un gran rigor anatòmic. El País Basc és un poble fidel al catolicisme. Ja el 1501 l'església de Sant Nicolau de Bari és un exemple del desig dels veïns d'El Arenal de Bilbao per tenir el seu temple on

que avui dia no hi ha cap indici que hi hagi hagut mai cap sepultura.

Malauradament, les obres sufragades per Bengoechea no van ser més que un petit remei perquè el 5 de desembre de 1743 es va posar i beneir la primera pedra per construir un nou temple, ja que el vell havia estat derruït per les males condicions en què es trobava. Tretze anys després d'iniciar-se les obres de construcció, l'11 d'agost del 1756 es va beneir solemnement l'església de Sant Nicolau

de Bari de Bilbao. La guerra carlina va suposar que el temple es convertís en objectiu dels canons dels carlins, que no van aconseguir destruir-lo, però sí danyar-lo seriosament.

Les inundacions del 1983 van ser un altre cop dur per al temple. L'aigua va arribar fins als dos metres d'alçada de la façana. Va entrar dins de l'església, arrossegant i emportant-se tot el que trobava i va causar destrosses en l'edifici i el mobiliari, cosa que va suposar una ràpida intervenció per reparar-la de nou.

poder venerar sant Blai, que protegia els homes del mar, tot i les dificultats per mantenir-la, atès que va ser construïda sobre un terreny sorrenc i, per tant, inestable, que va crear sempre molts problemes de fonamentació a l'edifici. El 1501, el que inicialment era una petita ermita es va convertir en una parròquia que al segle XVII va necessitar una reforma. Un veí de Bilbao, Juan de Bengoechea, es va fer càrrec de les despeses de les obres a canvi de poder ser enterrat dins de l'església, però el cas és

Campanars

delfidalmu@yahoo.es

Delfí Dalmau i Argemir

Sant Mateu de Bages

A una altitud de més de cinc-cents metres, uns dos-cents o tres-cents més enlairat que Manresa, la capital de la seva comarca, el Bages, Sant Mateu és el centre de masies disperses que tenen a la seva parròquia un campanar dels més antics del país i que afortunadament avui tenim ben conservat després de restauracions recents. L'església és el resultat de reformes fetes a principis del segle XIX en estil neoclàssic. Consta d'una nau amb volta de llunetes i un transsepte amb un cimbori al creuer. La llargada de la nau fa 23 metres, prop de sis d'amplada i gairebé nou d'alçada. A la sagristia s'hi guarda una calaixera gòtica; a l'interior del temple, un

sarcòfag gòtic d'un antic rector de finals del segle XIV i a l'exterior s'hi han trobat i són ben visibles unes tombes antropomorfes excavades en la mateixa roca.

El campanar, la joia del temple, és preromànic, del segle X (any 983), de planta quadrada de tres metres i escaig de costat amb una base atalusada feta amb posterioritat al primitiu cloquer. El prisme que el forma, tanmateix, així que ascendeix va reduint gradualment el seu perímetre de manera poc perceptible; això fa que pugui considerar-se com d'un volum troncopiramidal. A mitja alçada hi ha oberta una finestra d'arc de mig punt peraltada amb l'arc amb més llum que la mateixa finestra. Damunt d'aquest cos troncopiramidal se n'hi va aixecar un altre de plenament prismàtic ja en el temps del romànic. En aquest segon cos hi ha dos nivells de finestres: en el primer, geminades i en el segon, amb arc peraltat i força allargassades. Està coronat per una cornisa i una teulada de quatre vessants, obra recent feta en lloc de l'antiga, una volta semiesfèrica preromànica de lloses. Els murs presenten paraments de petits carreus matussers; el seu gruix va disminuint així que ascendim i a la cel·la arriba a tenir un metre. L'arquitecte Joan Ribera és l'autor de les reformes fetes al campanar el 1999. Avui s'hi ha instal·lat una escala metàl·lica de cargol per l'interior, centrada, fins a la part alta on hi ha un últim tram gairebé en posició vertical per superar un ull força estret. Aquest campanar, bàsicament preromànic, es troba adossat al centre del mur del migdia de l'església i fa d'alçada disset metres i mig.

A la teva parròquia, a més del propi full de la parròquia,

DESCOBREIX:

El full diocesà

(al bisbat de Vic: *Full diocesà*; al bisbat d'Urgell: *Full dominical*; al bisbat de Tortosa: *Vida diocesana*; al bisbat de Terrassa: *Full Dominical*; a l'arquebisbat de Tarragona: *Full Parroquial*; al bisbat de Solsona: *Full Diocesà*; al bisbat de Sant Feliu: *Full Dominical*; al bisbat de Lleida: *Vida Parroquial*; al bisbat de Girona: *Full Parroquial*; a l'arquebisbat de Barcelona: *Full dominical*)

i el nostre setmanari Catalunya Cristiana

www.catalunyacristiana.cat

Enraonar sobre el beat Pere Tarrés (23)

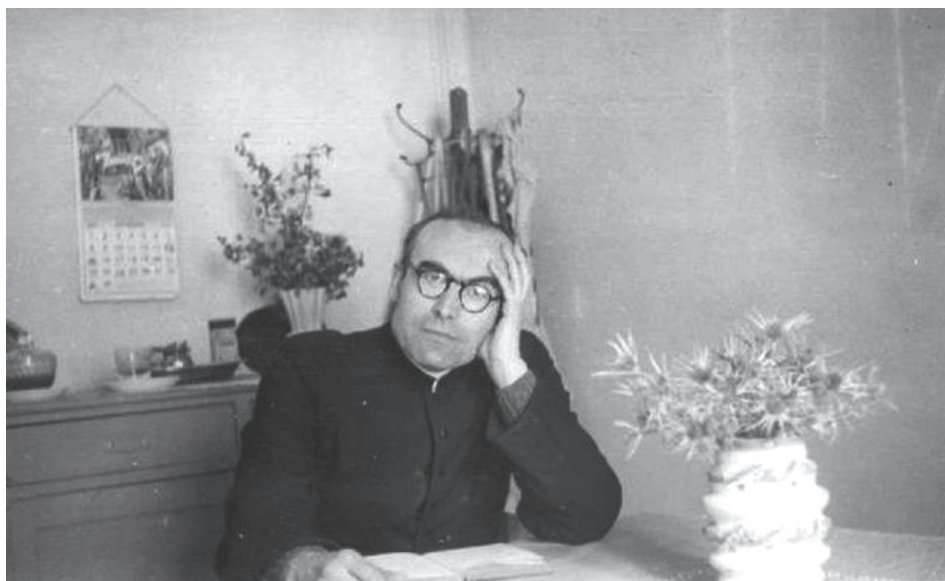
Professor a l'Escola d'Ensenyança Social

Un dia de finals del 1944 la senyora Llatas, viuda d'Agustí, va anar a trobar el Dr. Tarrés i li va demanar, per indicació del bisbe Dr. Gregori Modrego, si volia col·laborar a l'Escola Catòlica d'Ensenyança Social, que era la institució on es preparaven les noies per al servei social amb un bon fonament cristià. Tarrés, que vivia i es preocupava molt pels problemes socials, com ho havia obertament manifestat des de la Federació de Joves Cristians i, últimament, des del Secretariat de Beneficència, li va respondre: «Això és el que havia somniat. És el que jo volia. Quin pla més bonic i ben pensat!»

Aquesta preocupació social la portava molt endins del seu cor com, anys més tard, l'Associació d'Ajuda a Assistents Socials Jubilats-Equip 65 ho va demostrar en l'acte d'homenatge de record dedicat al Dr. Tarrés, que va tenir lloc el 15 de desembre del 2005 a la seu del districte de Sarrià-Sant Gervasi. I com també ho van demostrar, en una taula rodona, les tres entitats continuadores de la seva obra: Càritas diocesana de Barcelona, l'Organisme Benèfic-Assistencial i la Fundació Pere Tarrés, les quals tenen consciència de la vessant social i del llegat que els va deixar.

La qüestió social

Victòria Blanch, una de les alumnes d'aquella Escola d'Ensenyança Social que va tenir el Dr. Tarrés de professor

de Moral Professional, recorda en un escrit que va lliurar a l'Arxiu Tarrés el seu interès per tota la qüestió social i la petjada que va deixar l'antic professor i consiliari. «Les seves classes de Moral Professional—va escriure—eren d'una profunditat extraordinària, inspirades en la doctrina de sant Pau sobre el cos místic de Crist. Ens exhortava a considerar-nos membres els uns dels altres. És així, deia, com la tasca de l'assistent social pot esdevenir eficaç i desinteressada.»

I afegia el següent: «Sabia infondre aquelles virtuts que més sobresortien en ell: l'amor a la puresa, inculcant una devoció fervent a la Mare de Déu, a qui tant estimava, i l'esperit de pobresa i

«Tarrés vivia i es preocupava molt pels problemes socials»

despreniment. Insistia en les qualitats més específiques de l'assistent social: esperit ampli i obert a tots els vents,

Mn. Francesc Raventós

Vicepostulador de la causa de canonització del beat Pere Tarrés

gran objectivitat, equilibri, autocrítica, sentit de responsabilitat, esperit de progrés i constant pietat...»

La dignitat de la feina

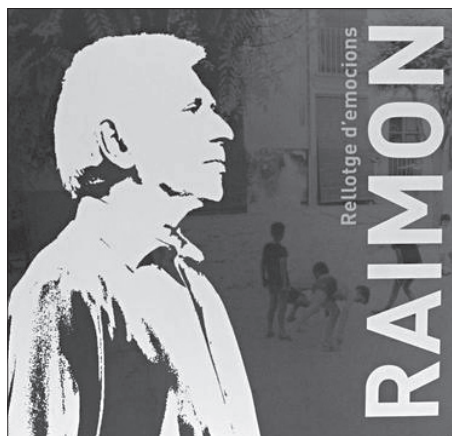
Un dels temes preferits que exposava amb entusiasme era la dignitat de la feina. Deia: «Hi ha quelcom més diví en la terra que col·laborar amb Déu? L'operari més humil, revestit de l'esperit cristià, és un cooperador de Déu.»

Ella, que després d'alumna va ser secretària de la mateixa Escola, recorda: «El Dr. Tarrés estimava l'Escola Catòlica d'Ensenyança Social perquè l'entusiasmava el camp d'acció que té l'assistent social. Sabia el bé que pot fer-se a través d'aquesta professió, que té per objecte la persona humana, amb tot el que comporta la seva problemàtica.»

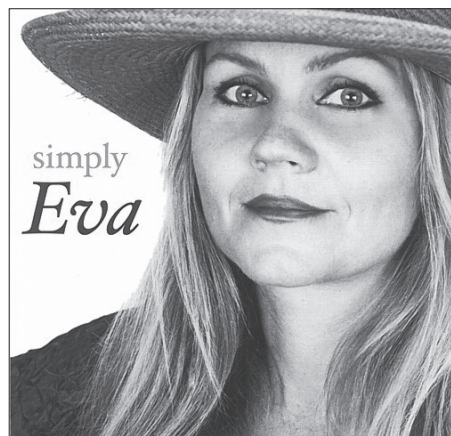
Conclou el seu escrit amb un retrat del seu antic professor: «La seva clara intel·ligència, la seva exquisida amabilitat, el seu caràcter bondadós, la seva humilitat i senzillesa, la seva actitud de servei constant el van fer objecte d'una estimació veritable... Escoltava tothom amb aquell interès que tant el caracteritzava. Prestava atenció a tots els problemes que se li plantejaven. Per a cadascun trobava la solució adient, o bé prodigava bon ànim per superar-lo. Era home de pau; al seu entorn s'esvaïa tota tensió i discòrdia. Endinsar-se en el coneixement del Dr. Tarrés és aprofundir en la vida d'un sant.»

ESTIL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

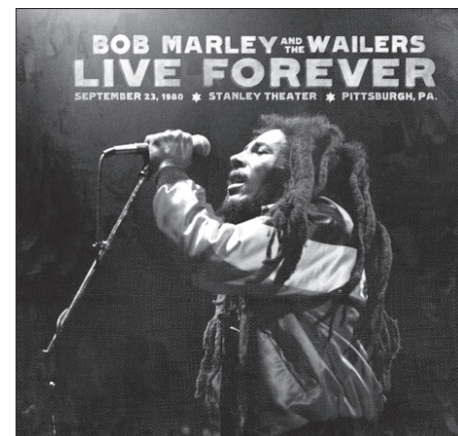
★ **Raimon, Relotge d'emocions.**
Picap.

★ **Eva Cassidy, Simply Eva.**
Resistencia.

★ **Jan Grimbergen i Renée Bosch, Colegium Musicum Iribarren.**
Nuba Records.

★ **Bob Marley, Live forever.**
Island Records.

Itinerari emocional

Relotge d'emocions està destinat a ser un dels enregistraments més importants a la trajectòria professional de Raimon, ja que és un repàs per la seva vida, ple d'emocions i sensacions amb vitalitat, reivindicació i tendresa. Totes les cançons d'aquest disc són noves. Cal destacar el tema *Mentre s'acosta la nit*, on confessa que s'ha sentit molt estimat. El cantant ens parla de Xàtiva i de la seva mare, però també d'altres temes, com la guerra de l'Iraq.

Sentiment a flor de pell

En aquest àlbum hi ha exclusivament els temes que la cantant nord-americana Eva Cassidy (1963-1996), una de les artistes que han tingut una carrera pòstuma més rellevant, va enregistrar només amb la seva veu i l'acompanyament d'una guitarra. Els seus grans èxits, com *Over the rainbow* i *Songbird*, els trobem despullats de qualsevol mena d'arranjaments. Cassidy assoleix quotes expressives d'enorme intensitat i sentiment.

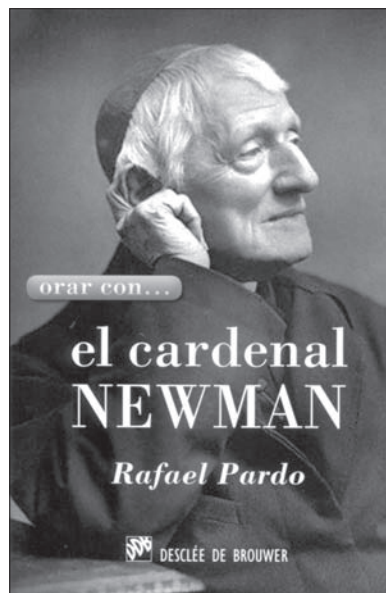
Música clàssica

El conjunt Colegium Musicum Iribarren va ser creat l'any 1993 pels músics Jan Grimbergen i Renée Bosch, que van fer els seus estudis al Reial Conservatori de l'Haia. S'han especialitzat en la interpretació del repertori renaixentista i barroc amb instruments de l'època. El nou disc d'aquesta formació inclou obres de Luís de Misón, Willem de Fesch, Georg P. Telemann, Diego Ortiz i August Kühnel. Per als amants de la música clàssica.

Referent indiscutible

Live forever és un àlbum en directe del músic i compositor jamaicà Bob Marley (1945-1981), que va ser enregistrat el setembre del 1980 durant el seu darrer concert. Trenta anys després de la seva mort, Bob Marley continua sent el referent més destacat de la música reggae. Entre els seus grans èxits cal esmentar *No woman, no cry*, *Exodus*, *Could you be loved*, *Redemption song* o *One love*. L'àlbum està disponible en doble CD i en triple àlbum de vinil.

Llibres

El magisteri de Newman

John Henry Newman (1801-1890) és un dels conversos més famosos de tots els temps. Clergue anglicà i professor d'Oxford, es va fer catòlic el 1845 després d'haver estudiat la doctrina dels Sants Pares. Va ser nomenat cardenal el 1879. Va ser beatificat el 2010. Aquestes pàgines destillen la seva rica espiritualitat, la seva relació amb Déu Pare, el seu amor per la santedat i per l'Església, la seva gran sensibilitat i el seu coneixement de la psicologia humana.

Rafael Pardo, Orar con... el cardenal Newman. Editorial Desclee De Brouwer, Col·lecció *Hablar con Jesús...*, 2011, 94 pàg.

Col·leccionistes d'art

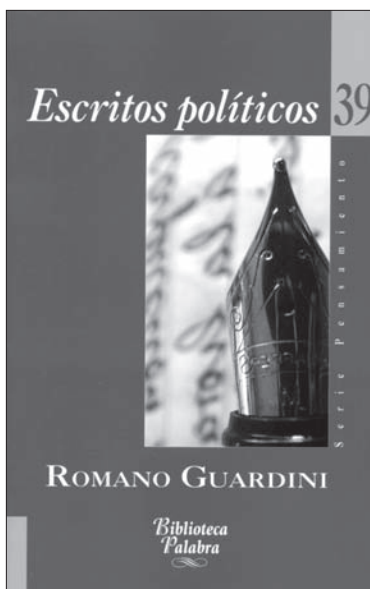
La passió per la bellesa és el fil conductor que uneix els grans col·leccionistes privats que integren aquest llibre. Les seves històries ens faran comprendre l'art dels dos darrers segles des de les bambalines en què es mouen els seus personatges: els artistes, les subhastes, els marxants, les falsificacions, les falses atribucions o els robatoris de peces úniques. Els seus noms estan units a un patrimoni cultural que avui ensenyen museus i fundacions d'arreu del món.

María Dolores Jiménez-Blanco i Cindy Mack, Buscadores de belleza. Editorial Ariel, 2010, 446 pàg.

Fonamentació moral

En temps en què es revifien els dubtes i les dificultats per aconseguir una fonamentació moral dels nostres sistemes de convivència, les reflexions que Romano Guardini proposa en aquest text cobren especial importància. D'una banda, presenta els valors bàsics necessaris per insuflar ànima a la democràcia: llibertat, responsabilitat, diàleg, pau, etc. De l'altra, ofereix projectes de futur, com la construcció d'una Europa fonamentada en una cultura del respecte a la vida. fundada en una cultura del respecte a la vida.

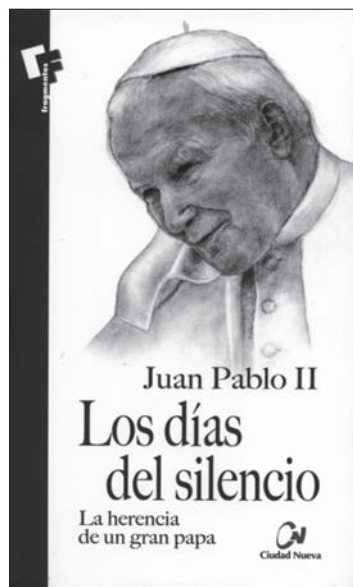
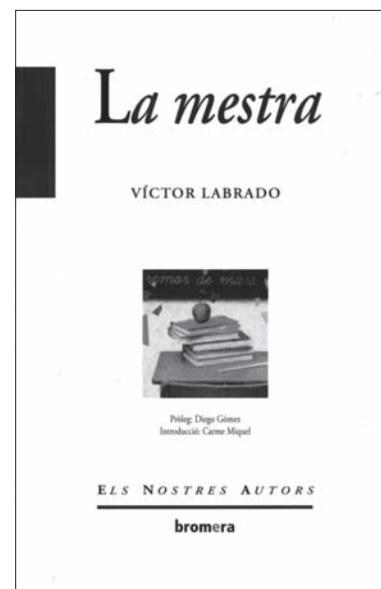
Romano Guardini, Escritos políticos. Ediciones Palabra, Col·lecció Biblioteca Palabra, 2011, 416 pàg.

El compromís per la llengua

La mestra és la història de Marifé Arroyo, una dona d'origen castellanoparlant que va iniciar una lluita per la dignitat del valencià i un model d'ensenyament progressista durant els anys setanta i vuitanta. L'escriptor Víctor Labrado ens acosta l'experiència de qui s'ha convertit en el símbol d'una generació d'educadors compromesos amb la llengua i disposats a introduir i consolidar el valencià en l'àmbit educatiu.

Víctor Labrado, La mestra. Edicions Bromera, Col·lecció Els Nostres Autors, 2010, 292 pàg.

Llegat espiritual

Aquest volum és un homenatge a Joan Pau II a través d'algunes frases i pensaments breus, seleccionats del seu darrer any de pontificat. Estan aplegats en cinc grans temes que conformen un autèntic llegat espiritual. És una invitació a viure la malaltia, la mort, el patiment i la vellesa com a signe i voluntat de l'amor de Déu, realitats que el Papa va testimoniar amb la seva vida. Completa la publicació el seu testament espiritual.

Joan Pau II, Los días del silencio. La herencia de un gran papa. Editorial Ciudad Nueva, Col·lecció Meditaciones, 2011, 128 pàg.

Periodisme d'investigació

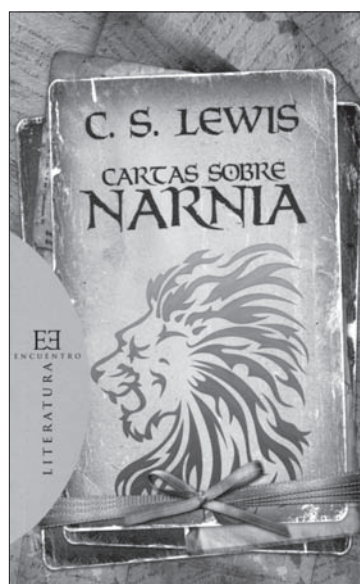
Günter Wallraff, el «periodista indesitjable» que es va infiltrar en el tabloide de més tiratge d'Alemanya i en va denunciar la falta d'escrúpols, ataca de nou. En les seves «expedicions» als racons més insospitats d'Alemanya, l'autor descobreix com les empreses de màrqueting telefònic pressionen els seus treballadors fins a convertir-los en estafadors o com les grans cadenes de supermercats imposen unes condicions de feina pròpies del primer capitalisme.

Günter Wallraff, Con los perdedores del mejor de los mundos. Editorial Anagrama, Col·lecció Crónicas, 2010, 358 pàg.

Món de fantasia

C. S. Lewis, l'autor dels llibres de la sèrie Nàrnia, va rebre durant la seva vida milers de cartes dels seus joves lectors que desitjaven saber més coses sobre el meravellós món de fantasia que ell havia creat. Aquest llibre aplega moltes de les seves respostes a aquestes cartes, en què ens comunica els seus pensaments sobre l'art d'escriure i, per descomptat, sobre Nàrnia. Cal destacar la comprensió i el respecte que demostra en tot moment envers els seus interlocutors.

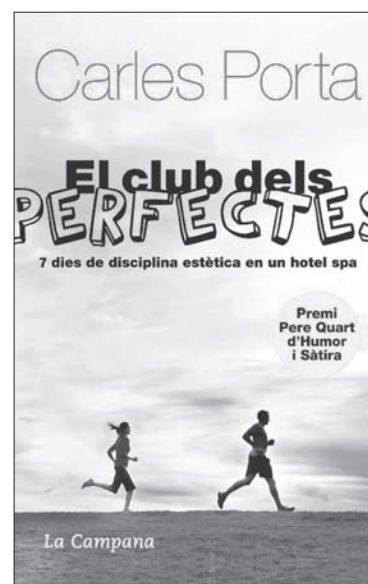
C. S. Lewis, Cartas sobre Narnia. Ediciones Encuentro, Col·lecció Literatura, 2010, 104 pàg.

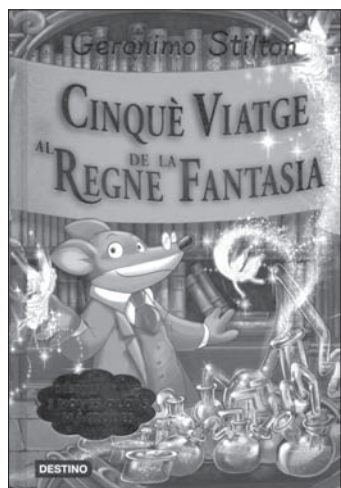
Per un cos deu

Escrit en primera persona, aquest llibre narra les peripècies viscudes per un oncle i el seu nebot durant set dies en un hotel spa de la Costa Brava. El seu objectiu és aprimar-se. Allí coneixen diversos personatges: dues germanes que sempre es barallen i volen deixar de fumar, un home que se sotmet a una cura antiestrès i dues dones que desitgen urgentment fer baixar els seus nivells de colesterol i perdre quilos. Tots aspiren a ingressar a l'envejable «club dels perfectes».

Carles Porta, El club dels perfectes. Edicions La Campana, Col·lecció Humor i Sàtira, 2010, 150 pàg.

Un viatge de bigotis

El Regne de la Fantasia està en perill: el Volcà de Foc ha revifat i han raptat la Gaia, la fada de la terra i germana de la Flordiana. Comença així una nova aventura de la mà de Geronimo Stilton, un ratolí aventurer i director del diari *L'Eco del Rosegador*, on el jove lector podrà travessar nous regnes i lluitar contra obscures criatures... Es tracta del *rat seller* més esperat. Tal com diu el protagonista, «serà un viatge de bigotis, paraula de rosegador!».

Geronimo Stilton (text) i AA.DD. (il·lustracions), Cinquè viatge al Regne de la Fantasia. Destino, Col·lecció Geronimo Stilton, 2010, 386 pàg.

El cavernícola valent

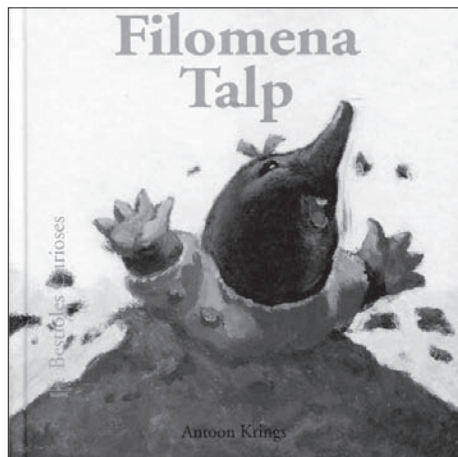
«Hola! Em dic Petit Ferotge i visc en una cova espantosa al costat del llac de la Lluna. La mama, la Bonica Ferotge, fa unes sopes de mamut delicioses! El papa, el Gran Ferotge, caça tigres a cops de garrot. I jo no tinc por de res! O de gairebé res...» D'aquesta manera es presenta als infants el protagonista d'aquesta col·lecció de llibres. Altres personatges que hi surten són en Xiulet, el seu germà adoptiu, i l'Arbre Roig, el bruixot de la tribu.

Paul Thiès (text) i Marc Torrent (il·lustracions), Ferotge el cavernícola no té por de res. Editorial La Galera, Col·lecció Ferotge el Cavernícola, 2010, 112 pàg.

Un tresor important

La vella talp Filomena ha perdut el seu benvolgut tresor. Ella l'havia amagat en un lloc segur, un petit i elegant cau, però ara ha desaparegut. Remou cel i terra per tot el jardí, cerca entre les flors de l'Abella Mireia, li pregunta a l'Escarabat Bernat..., però el seu tresor continua sense aparèixer. Mentrestant, Follet Ramonet decideix cavar a la terra fins que troba per fi el tresor de la seva amiga, però es tractava realment d'un tresor tan important?

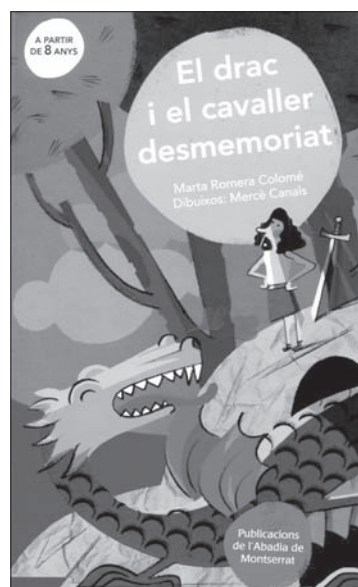

Antoon Krings (text i il·lustracions), Filomena Talp. Editorial Blume, Col·lecció Bestioles Curioses, 2010, 32 pàg.

On tens el cap?

El pare del Fèlix i de la nostra protagonista no sabia on tenia el cap. Com a conseqüència, a casa no parava d'ensopegar amb tot. Un dia, la mare i els dos fills van començar a buscar-li el cap. Com que no el trobaven, els fills van decidir fabricar-li'n un de nou. Van agafar diaris, van fer-ne una bola, la van pintar i l'hi van col·locar. Era tot un espectacle veure'l amb aquell cap de paper passejant pel carrer, cuinant... Trobaria algun dia el pare el seu autèntic cap?

André Bouchard (text) i Quentin Blake (il·lustracions), No sé on tinc el cap. Combel Editorial, 2010, 32 pàg.

Llegendes catalanes

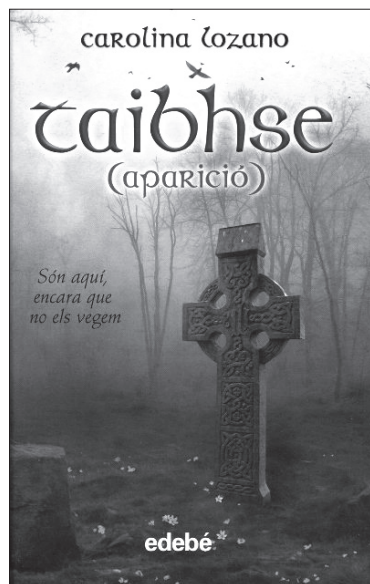
Els dracs sempre són molt empipadors. Tot s'ho mengen, tot ho cremen i tot ho fan malbé. En Soler de Vilardell va aconseguir una espasa que podia eliminar el drac: una espasa constel·lada. Aquestes espases tenen una fórmula de protecció que els cavallers que les porten s'han d'aprendre de memòria. I això de la memòria, no li anava gaire bé a en Soler de Vilardell... En cada llibre, l'avi de la Laia i del Pol els explica llegendes catalanes.

Marta Romera Colomé (text) i Mercè Canals (il·lustracions), El drac i el cavaller desmemoriat. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Pou de Llegendes, 2010, 46 pàg.

Llum i foscor

A Escòcia abunden els fantasmes i molts escocesos creuen en la seva existència. Per a la Lia, una noia de Barcelona que estudia al col·legi Royal Dunedin d'Edimburg, aquestes tradicions tan sols formen part de la llegenda urbana de la ciutat, però un dia coneix l'Àlaster i amb ell descobrirà l'altra cara de la ciutat, plena de mort i de vida, de llum i de foscor. Una apassionant novel·la paranormal recomanable a partir dels 13 anys.

Carolina Lozano (text), Taibhse (aparició). Editorial Edebé, 2010, 304 pàg.

Un ritme africà

La Fatou somnia que a la cercavila de la festa major del seu poble, Sant Genís, soni el *makosa*, un ritme africà del seu país d'origen, que es caracteritza per la seva alegria, energia i ritme. La noia vol compartir aquesta música amb tothom. Però hi ha molta gent que no vol canviar les tradicions, i la polèmica amenaçarà la convivència, tant a l'institut com a tot el poble. Tanmateix, en aquell estiu de sequera, hi ha un perill més greu a les muntanyes...

Pau Joan Hernández (text), Makosa per a marimba i gralla. Editorial Bambú, Col·lecció Bambú Grans Lectors, 2010, 174 pàg.

Poemes infantils

Aquest és el primer llibre de poemes infantils adaptats a la llengua de signes catalana i amb el qual se celebren tres anys de la col·lecció Ginjoler. A través dels poemes, els lectors poden anar viatjant al llarg de les quatre estacions de l'any. Presenta la seva adaptació a la LSC, tant en paper, seguint el text literari original, com en audiovisual, amb animacions en tres dimensions de les il·lustracions del conte i la seva interpretació a la LSC. S'hi inclou un DVD.

Lola Casas (text) i Pere Cabaret (il·lustracions), Tot l'any. El Cep i la Nansa Edicions, Col·lecció Ginjoler, 2010, 34 pàg.

Crítica literària

Personalitats de la història
i de la política universal

Quines similituds hi ha entre Aquil·les, Alexandre Magne i Juli Cèsar amb Hitler, Stalin, Mao o Fidel Castro? Ben bé que unes de ben clares: tots ells retraten la cobdícia, l'ànnsia de poder i el desig de manar prou com per deixar petjada en el si de la posteritat humana. Perquè cadascun d'aquests personatges formen part de la història universal, atès que cap segle o període històric no s'explica si no és amb ells, com a protagonistes. I no és paradoxal que un catedràtic de Dret Constitucional —i rector per la Universidad Rey Juan Carlos I— s'hagi aturat a relatar per què tots aquests capítols han estat els referents i guies de les civilitzacions que ens han acabat definint; fins i tot, sent el nostre bressol encara avui. Per això, Pedro González-Trevijano (1958, Madrid) pretén narrar, a còpia de fer-ho amè, un entreteniment en el qual hi ha líders polítics que han arrossegat a la població en tots els confins possibles; valgui per endavant: destrucció i vessament de sang, la divisa col·lateral de la política impositiva, totalitària.

A *Dragones de la política*, per tant, hi llegirem la metàfora mitjançant la qual podem interpretar el record de les gestes d'aquests homes que, en realitat, eren

PEDRO GONZÁLEZ-TREVIJANO
Dragones de la política
Galaxia Gutenberg (Círculo de Lectores), 2010, 240 pàg.

bèsties ferotges. Perquè un drac és una criatura mítica, fantasmagòrica, fàustica, d'una fins a tres o quatre caps, en què les escates són la seva pell i les ales les relatives als ratpenats; i, sens dubte, es tracta d'un ésser fantàstic que ha travessat les cultures, tot fent-ne, per conseqüent, llegendes antològiques i mites de contes vora al foc.

Aquesta metàfora, doncs, permet a l'autor explicar, des de la nit dels temps, què ha fet que la humanitat sigui un farciment d'amors i odis conglomerats en un destí obstinat. Anomena *dragohumanos* els conquistadors, guerrers, aventurers, genocides, superhomes o fanàtics, els quals han conduït les masses fins on han volgut llurs voluntats. Mentre per uns quants bona part d'ells tenen la condició de déus, d'altres, sincerament, tenen unes credencials que no són per posar-se galons; més aviat al contrari: atrocitats impassibles als ulls dels innocents.

Al capdavant, les *historietes* d'aquests dracs enfurismats que fingeixen ser dipositaris de la divina providència per dur a terme les seves accions, no són res més que l'excusa perquè reflexionem sobre «el sentit crític» que cal que tingui la ciutadania. Perquè una ciutadania més exigent és una ciutadania amb uns valors i unes tendències robustes, en què ni Orient, ni —per descomptat— Occident, podrien tòrcer. Les dones i els homes lliures no combreguen amb un Napoleó o Àtila entronitzat com un faraó, amb el benentès que cap poble no vol que els seus semblants estiguin subjugats per una llibertat condicional o una justícia injusta.

L'autor, com molts altres, també, és contrari al parer que la ciutadania té els governants que es mereix. El problema és que la ciutadania s'ha relaxat i ha acabat fent proliferar indòmits pastors que han inculcat a la població que tolerar no és una ofensa, com si tot fóra permès pels qui no recullen l'anhel de la societat i s'erigeixen com a garants de la seva protecció. I ningú és si no s'és lliure, com l'au que vola, sense fronteres: els dracs, en el fons, sempre han dut corretja i s'han amagat a la cova. Miserables.

Maiol Sanaüja
www.maiol.cat

Crítica cinematogràfica

Preguntes últimes sense gaires respostes

MÁS ALLÁ DE LA VIDA
DIRECTOR: Clint Eastwood.
INTÈRPRETS: Matt Damon, Bryce Dallas Howard, Jay Mohr, Richard King, Cécile De France, Jenifer Lewis, entre altres.
Thriller. 129 minuts.
Estats Units, 2010.

La cita anual amb Clint Eastwood ens porta aquest *Hereafter*, la seva pel·lícula número 31, que converteix la pel·lícula sobre el més enllà en la raó per continuar vivint. Partint dels relats de les persones que han estat al caire de la mort i de la relació dels vius i els morts, el guionista Peter Morgan munta una història encreuada d'una periodista rescatada de la mort al tsunami d'Indonèsia, un nen que ha d'afrontar la pèrdua de qui més estima i un mèdium que busca alliberar-se d'aquesta capacitat per ser feliç.

El quartet protagonista, Matt Damon, en el paper de George el que contacta amb els morts, Cécile De France en el de Marie Lelay, la periodista supervivent, juntament amb George i Frankie McLaren en el paper dels bessons Marcus i Jacob, són un dels atractius d'una proposta efectista que barreja una filmació sorprenent del tsunami, els atemptats de Londres del 2005, les conseqüències de la drogoaddicció, les ferides de l'abús infantil i els morts que es comuniquen amb els vius.

La narració d'Eastwood és impecable, farcida de recursos magistrals com els primers plans de la soledat de George, la transformació de Marie, la rigidesa expressiva del petit Marcus o la relació efímera de George amb Melanie. La intriga de la història ens obliga a buscar i seguir els personatges fins a conèixer-los i reconèixer-los, arribant així al clímax subtil de la trobada que semba motiu per la casualitat de les línies tortes del guió. El fons ambiental de la música melancòlica del mateix Clint Eastwood defineix un itinerari que tot i que és consolador, continua sota l'ombra dels morts i la mort que són al final els testimonis que el més urgent és, en definitiva, continuar

vivint, malgrat tot. Els efectes especials, espectaculars en el tsunami i continguts en la representació del més enllà, estan al servei d'una aventura entre brillant i trista, on la resolució apunta a un pesimismo esperançat.

La filmografia d'Eastwood sempre marcada per la temàtica de la mort —recordem entre moltes *Sense perdó* (1992), *Els ponts de Madison* (1995), *Mystic River* (2003), *Million Dollar Baby* (2005), *Cartes des d'Iwo Jima* (2007) o *Gran Torino* (2009)— aborda en aquesta ocasió el més enllà. Els relats al caire de la mort (NDE, en anglès *Near Death Experiences*) d'on es pren l'experiència que viu Marie queden completats per aportacions com les de la doctora Elisabeth Kübler Ross que indirectament apareixen referides en el diàleg de la periodista amb la doctora Rousseau. Amb una opció aparentment objectiva s'exclou qualsevol bifurcació religiosa per fonamentalista o superficial. Amb tot, les conseqüències d'aquesta perspectiva «per a tots els públics» fan perdre profunditat i veracitat dramàtica.

La tesi és que amb la mort abordem un misteri difícilment resoluble davant del qual només podem intentar sobreviure estimant els altres. Amb la qual cosa les preguntes queden plantejades però la resposta és limitada a la vegada que diferida davant d'un provisional final feliç. La pròpia mort, el dol pels altres éssers estimats que han mort i la comunicació amb els que ja no hi són queden col·locades a la pantalla davant de l'espectador, però no hi ha res més enllà. L'excentricitat del paper del mè-

dium, que salva dramàticament Matt Damon, o les representacions dels morts davant d'una llum nebulosa només són símptomes de la feblesa d'un guió que peca d'espectacular (grans catàstrofes naturals i terroristes) i ambiciós (problemes greus com la drogoaddicció o l'abús). Moltes qüestions tot just apuntades al servei d'una història entretinguda que ha renunciat a arribar al fons. De vegades, el que és mínim, en el sentit de senzill, permet apropar més a la veritat. En aquest cas massa pretensions són més focs d'artifici que càrregues de profunditat.

L'ombra de Dickens planeja sobre la història fins a convertir-se en el punt de trobada a Londres. George escolta cada nit fragments de *Little Dorrit* per aconseguir adormir-se. Així, a través de Charles Dickens, arribem a la conclusió que l'única cosa definitiva i veritable davant de la mort és l'amor. Amb tot, i a diferència de les seves darreres pel·lícules, el director es resisteix a col·locar aquest amor en clau transcendent. Cosa que sí que va fer Dickens quan va escriure en vers: «No perdís l'oportunitat d'invocar l'amor. / Sigues ferm, just i sincer. / I així una llum imperdurable / des de dalt t'il·luminarà. / I veus d'àngels sentiràs dir: / "Aquestes coses no moriran mai."» Cosa que en aquesta pel·lícula queda amagada, com si parlar de l'amor no tingués res a veure amb l'eternitat en Déu. El pessimisme latent en l'antropologia d'Eastwood deixa bastant desarmada i fràgil en aquesta ocasió l'esperança. Tot i que ens quedin sorpreses d'aquest mestre del bon cinema.

Peio Sánchez
Director del Departament
de Cinema de l'arquebisbat
de Barcelona

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Serà una mesura encertada enterrar diòxid de carboni?

Tot el que sigui en bé de l'ecologia i, en conseqüència, adequat per frenar el canvi climàtic s'ha de considerar benvingut. I, com hom sap, un dels factors importants d'aquest canvi és el diòxid de carboni (CO_2) que tan alegrement llancem a l'atmosfera en la combustió dels hidrocarburs i des de les plantes tèrmiques de carbó productores d'electricitat. Aquest gas quan és massa abundant fa que es retengui a la superfície terrestre més calor solar del convenient a les nostres necessitats, ja que impedeix en part que torni a l'espai. Tenint en compte això la fundació pública espanyola CIUDEN (=Ciudad de la Energía), radicada a Ponferrada (León), en col·laboració amb ENDESA, promou una planta pilot de captura del CO_2 que produeix la central tèrmica de 30 megawatts de Compostilla (León, també), que es faria a Hontomín (Burgos).

A Europa ja hi ha cinc projectes més, anàlegs al de CIUDEN, però aquest probablement serà el primer que es podrà dur a terme. Els treballs de prospecció del terreny i desenvolupament de l'obra avancen a bon ritme. Així tindríem una central tèrmica neta. Es tracta d'injectar i emmagatzemar sota terra el CO_2 que se'n desprèn. El gas se sotmetria a la pressió convenient

Central tèrmica.

fins a convertir-lo en un fluid gairebé líquid i s'injecta a Hontomín a uns 1.400 metres de profunditat. A partir de 1.100 metres una tona de CO_2 ocupa només 1,39 m^3 . La roca calcària que hi ha a aquesta profunditat a Hontomín actuarà com una esponja, mentre que la capa de terreny que hi ha sobre aquesta formació rocosa no és porosa ni permeable i impedirà que tornés el gas a la superfície. A Hontomín, doncs, hi ha bones condicions per a la realització del projecte. Es calcula que podran injectar-se unes 100.000 tones de CO_2 sense perill. I també ja s'han fet estudis sobre altres àrees susceptibles d'emmagatzemar el gas en qüestió. Si tot es tira endavant ja ho sentirem a dir. Nosaltres ens limitarem ara a recordar que les selves i els boscos també són instruments d'eliminació del CO_2 ja que els és un aliment, com tots sabeu, i potser seria encara més convenient fer que no es perdin sinó al contrari, i malauradament ja s'ha perdut una bona part de selva amazònica per interessos particulars, i en altres llocs s'enxiquen els boscos, per tals incontrolades. Oi que val la pena recordar-ho? Amb moltes plantes verdes potser l'excés de CO_2 minvaria aviat i no caldrien aquests «enterraments».

L'univers de les galàxies

16. Els «forats negres» existeixen

Encara que la densitat dels estels neutrònics arriba a ser de milions de tones per centímetre cúbic, no s'exhaureix amb elles la possibilitat d'una ulterior contracció. La matèria pot encongir-se fins arribar a l'extrem que els científics anomenen «forat negre» (o *black hole*, que és el nom anglès inventat per John Wheeler el 1968, o *trou noir*, com diuen en francès). Hi ha tota una història sobre aquests objectes còsmics. El primer que tingué la idea d'un astre que fos totalment negre va ser Pierre Simon Laplace (1749-1826) que el 1796 exposà la possibilitat d'un objecte que tingués una gravetat tan intensa que ni la llum se'n pogués escapar; només calia que la «velocitat de fuga» fos superior als 300.000 km/seg. Com que aleshores es considerava que la llum era un flux de partícules es podia plantejar aquesta possibilitat, però, més tard, quan prevalgué la idea que la llum és una propagació d'ones en l'èter còsmic (teoria ondulatoria) ja no se'n parlà més fins al segle XX en què la llum composta de fotons suscità un altre cop la qüestió.

El 1916 Karl Schwarzschild (1873-1916) va establir la fórmula del radi d'un cos esfèric en funció de la massa que hauria de tenir un astre per posseir aquella velocitat de fuga superior a la de la llum. Sortia que serien 10 km per a 3,5 masses solars, 20 km per a 20 Sols... I, per una altra banda, Robert Oppenheimer (1904-1967) amb Hartland Snyder, el 1939 publica uns càlculs que mostren que si una estrella té més de 3,5 masses solars ha de col·lapsar, tard o d'hora, i convertir-se en una «singularitat» (així ho diu) d'aquest tipus, o sigui en un forat negre com diem ara. Cal afegir aquí que també havia demostrat Subrahmanyan Chandrasekhar (1910-1995) el 1930 que les estrelles de més de 1,4 masses solars no podien quedar-se de nanes blanques, sinó que havien de convertir-se en estrelles neutròniques.

Així, doncs, segons aquests autors hi ha tres finals possibles per a una estrella:

nana blanca (si la seva massa és inferior a 1,4 Sols), neutrònica (si és entre 1,4 i 3,5 masses solars) i forat negre (si sobrepassa aquest últim valor).

La física dels forats negres

Avui existeix un model de forat negre molt diferent de com l'imaginaren Laplace o Schwarzschild. És el model elaborat per Stephen W. Hawking (1942). Un forat negre no és una massa de matèria ultracondensada sinó més encara: s'ha de reduir a un punt de volum nul i densitat infinita segons la teoria de la relativitat, però com que els valors infinits no existeixen, aquest punt, segons la teoria quàntica, no seria de radi nul del tot. El que sí que s'hauria de dir és que aquest punt, diguem-ne «singularitat», és el centre d'una superfície esfèrica finita, que es pot anomenar «horitzó dels esdeveniments» i és en aquesta superfície on comença pròpiament el forat negre. Ella és on s'atura el temps per a l'observador: si es pogués veure el col·lapse d'un estel que es fa forat negre es veuria com si la seva llum es fes més vermella, més fosca i acabés apagant-se del tot lentament sense arribar mai a convertir-se en un punt, mentre que la realitat seria, segons el temps de l'astre, una concentració de tota la seva matèria en milionèsimes de segon, tot segons la relativitat que afirma que el temps és relatiu. Però, si es tenen en compte els efectes quàntics, com que una densitat infinita no és possible, la constitució del punt central no seria la d'un simple punt geomètric sense dimensions. Ara bé, com compaginar el que diu la relativitat amb la teoria quàntica? És un problema que encara no s'ha aconseguit resoldre.

L'article de 1974 de Hawking, a la revista *Nature*, exposava altres efectes quàntics: no són astres que ho engoleixin tot i s'ho quedin per sempre sinó que també poden emetre una radiació, que és molt minsa, és clar. Es deu al fet

que en el buit quàntic contínuament s'estan produint partícules i antipartícules, més virtuals que reals perquè duren poc, però interaccionant amb el forat negre pot passar que hi caigui una partícula tot escapant-se l'antipartícula, cosa que, a la llarga, molt a la llarga, podria produir l'evaporació de tot ell.

I existeixen realment els forats negres? La seva existència només es pot comprovar indirectament perquè són invisibles del tot; segueix essent veritat que ni la llum no pot escapar-se'n. El físic rus Yakov B. Zeldovitch va suggerir com detectar-los. Si un component d'un sistema binari fos un estel col·lapsat en forat negre xuclaria amb molta força el gas del seu company i el remolí que s'hi originaria produiria una intensíssima radiació de raigs X que en delataria la presència. Com vam dir, una cosa semblant ja passa amb les estrelles neutròniques, però ara seria amb una intensitat més gran. Caldria poder distingir.

La primera radiofont candidata a mostrar l'existència d'un forat negre va ser la de l'estrella HDE 226868 de la constel·lació del Cigne, que rebé el nom de Cygnus-1. Des de la detecció el 1965 fins a confirmar que no podia ser cap altra cosa que un forat negre passaren sis anys. Haguereu de calcular els astrònoms la massa de l'atractor invisible que resultà ser d'unes 6 masses solars. Una estrella col·lapsada així només pot ser un forat negre.

Forats negres al nucli de galàxies

No cal detallar les troballes dels múltiples forats negres que ara ja han detectat els astrònoms des del 1965. Però hi ha una altra dada molt actual més important: avui dia ja es dona per cert que la gran majoria de galàxies, i potser totes, tenen un enorme forat negre en el nucli. Com s'arriba

a aquesta conclusió? Els astrònoms anglesos Martin Rees i Donald Lynden-Bell el 1971 ja van fer notar que hi havia indicis de l'existència d'un forat negre al nucli de la Galàxia. Com que la gran quantitat de gas i pols ens priva de la visió del nucli galàctic, es fa difícil saber què passa al seu centre. Per això no gosaren assegurar-ho del tot. És més fàcil saber què hi ha al nucli de la galàxia d'Andròmeda que no pas al de la nostra. Potser investigant en aquesta galàxia tan semblant a la que ens aixopluga podem deduir-ne alguna cosa per aclarir el que tenim més a prop. I, efectivament, amb les dades obtingudes amb el telescopi espacial *Hubble*, posat en òrbita el 1990, s'ha arribat a la certesa d'un forat negre de 30 milions de masses solars en el nucli d'aquesta galàxia veïna nostra. I després també s'ha «vist» en algunes altres galàxies un forat negre semblant.

I a la nostra, el 1996 Reinhard Genzel i el seu equip de l'Institut Max Planck de Munic van poder obtenir imatges molt clares en l'infraroig de les estrelles més centrals de la galàxia i s'ha vist com es desplacen a gran velocitat tot girant a l'entorn d'una regió més fosca que s'ha calculat que deu ser un forat negre d'unes 2,5 milions de masses solars. No seria tan gros com el d'Andròmeda, però avui dia ja ningú no dubta de la seva existència.

És en moltes galàxies del tipus espiral com la nostra que s'han pogut detectar forats negres al seu nucli i per això ja és opinió molt general entre els astrònoms que això podria ser propi de totes les galàxies, o almenys de totes les del tipus espiral. Els dos mètodes que s'han utilitzat per detectar els forats negres són: el parpelleig de la llum del centre galàctic causat per les estrelles succionades per ell, i el moviment ultraràpid d'estrelles properes al centre, que és com s'ha fet per a la nostra galàxia. L'existència d'aquests monstruosos forats negres ha fet modificar un xic la teoria cosmològica de com s'han anat formant les galàxies. Ja en parlarem més endavant.

Microestels: 3 minuts d'informació i reflexió

Enric Frigola
Coordinador de Ràdio Estel

La seva curta durada fa que passin desapercebuts a la graella de programació. Són petites pinzellades d'informació de tota mena, de cultura i de reflexió. Els hem batejat amb el nom de Microestels i s'emeten durant les vint-i-quatre hores, sobretot a les franges de radiofórmula, entre les deu del matí i dos quarts de set de la tarda, una petita aturada entre la nostra acurada selecció musical.

No és fàcil d'explicar en tres minuts qualsevol tema, per senzill que sembli; en la comunicació, com en la vida mateixa, els matisos són molt importants si es vol transmetre amb rigor qualsevol missatge. Una dificultat que obliga els creadors de Microestels (presentadors i tècnics) a fer un autèntic treball de síntesi i concreció, cosa que no tothom és capaç de fer, i, sovint molt difícil d'entendre; per a molta gent, encara, la quantitat va lligada a la qualitat.

A la ràdio, més que en qualsevol altre mitjà, el missatge ha de ser clar, directe, entenedor, sense floritures de cap mena. Ha de ser captat a la primera, perquè l'oient no té cap possibilitat de tornar enrere, de tornar a escoltar allò que creu que no s'ha entès bé. La premsa escrita, la literatura en general, sí que es pot permetre determinats circumloquis, però no la ràdio.

A Ràdio Estel-Ràdio Principat els Microestels abasten un ampli ventall de temàtiques. Des d'espais de divulgació social, com l'actualitat de Càritas i Banc dels Aliments, passant per novetats literàries, santoral, cinema, teatre, art, serveis de trànsit, el temps, fins a avançaments de programes de cap de setmana, la vida al camp o l'actualitat andorrana i del monestir de Montserrat. Moments de reflexió, com el de cada tarda a dos quarts de cinc, i una especial atenció a *Catalunya Cristiana*, amb l'avançament dels principals temes que tracta el setmanari dies abans de la seva aparició, i al Club més Amics, el nostre club de viatges en el qual tanta gent ha dipositat ja la seva confiança, i que tant cohesiona la gran família de lectors i d'oients, cada vegada més nombrosa, que ens permet estar presents al món de la premsa escrita i de la ràdio.

Petites peces d'aquest gran puzzle que és la nostra programació.

Si ets de la comarca d'Osona pots sintonitzar Ràdio Estel al 98.4 de la FM i també a www.radioestel.cat

Joan Úbeda i Andreu Sotorra, dos dels protagonistes dels nostres Microestels.

Graella de Ràdio Estel

Horari	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge	Horari
0.00	Completes des de Sta. Maria de Solius							0.00
	l'Evangeli							
							De matinada	
1.00	Dietaris de música i músics							1.00
2.00	Espurna d'Alba							2.00
3.00	Informació							3.00
4.00	Informació							4.00
5.00	Informació							5.00
6.00	L'albada							6.00
7.00	Titulars							7.00
	El Rosari							
	l'Evangeli							
7.30	Laudes des del monestir de Montserrat							7.30
8.00	El primer cafè					Una raó per viure	El Campanar	8.00
						Església viva	Església d'Urgell	
						Serveis (Temps)		
9.00						Sons de la terra	Tot sardana	9.00
10.00	Informatiu					Santoral		10.00
						A tota costa	Avui és festa	
10.30	Santoral							La taula de l'Evangeli
11.00	Informatiu					Trotamundos	Missa Conventual des de Montserrat	11.00
	Informatiu							
12.00	Àngelus					Cinema		12.00
	Titulars							
	Informatiu							
12.30						Trotamundos	En concert	12.30
13.00	Cant de la Salve des del monestir de Montserrat							13.00
						Tenim un problema	Rutes per Catalunya	
	Informació							
14.00	Informació					Fora d'àrea		14.00
	Reportatge							
15.00	Informatiu					Escolta'm	Gent jazz	15.00
	Informació							
16.00	Informatiu							16.00
	Clip de cinema							
16.30	Comentari General							16.30
17.00	Informació							17.00
	Racó de premsa					Clip d'art		
17.30								17.30
18.00	Informatiu					Gent Gran	La taula de l'Evangeli	18.00
18.30	l'Evangeli							18.30
	Vespres des del monestir de Montserrat							
							19.00	
19.30								
20.00	Nits estel					Plusvàlua (r)	Cantate Domino	20.00
21.00	Informatiu							21.00
	Clip de teatre							
22.00	Valors a peu de carrer	De cap i de nou	Plusvàlua	Mètode Guardiola	Catalunya sense barreres	De cap i de nou (r)	Missatge en una ampolla (r)	22.00
	Andorra actualitat							
22.00	Missatge en una ampolla	Buscant la llum	Punt ORG	Paraules d'Amor	Amb llum pròpia	Catalunya sense barreres (r)	Arsènic per compassió	22.00
23.00	Kosmos	Peces úniques	Gent jazz	Escolta'm	El club del country	En concert	Tenim un problema (r)	23.00
Horari	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge	Horari

 Espais de radiofórmula

FEBRER ÉS EL MES CONSAGRAT A LA PURIFICACIÓ DE LA MARE DE DÉU

INTERNET

• **JOAN PAU II.**— Davant la beatificació de Joan Pau II, la diòcesi de Roma ha obert una pàgina oficial, www.karol-wojtyla.org, disponible en sis idiomes. El portal aplega totes les informacions sobre el Pontífex, sobre la causa de beatificació i sobre les cerimònies i altres esdeveniments relacionats.

• **GOAC.**— La Germandat Obrera d'Acció Catòlica ha estrenat pàgina web: www.hoac.com.es. Presenta nous continguts i és més dinàmica, participativa i actualitzada, centrada en l'ésser i la missió de la GOAC.

ALTRES BISBATS

• **FAMÍLIA.**— El 25 de febrer, a les 19.00, ponència d'Emilio Calatayud, jutge de menors de Granada, sobre *La educación de los adolescentes, un reto para la familia*. Col·legi Seminari Immaculada i Sant Damas, carretera d'Alcorcón-Plasencia, km. 69,5 – Rozas de Puerto Real (Madrid).

• **PASTORAL PENITENCIÀRIA.**— El 5 i 6 de març tindran lloc, a Madrid, les XIII Jornades nacionals de l'Àrea de Pastoral Penitenciària amb el tema *Exclusión/inclusión social*. Més informació: tel. 913 439 712, fax 913 439 727, penitenciaria.cee@planalfa.es.

BARCELONA

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Aula d'extensió universitària de la gent gran: el 21 de febrer, a les 17.00, *Teràpia amb cèl·lules mare: de l'esperança a la realitat*, a càrrec de David Bueno (UB);

el 23, visita guiada a Can Framis. Més informació: Via Augusta, 228, baixos – Barcelona, tel. 932 013 701, associaciocic@terra.es, www.iccic.edu/acic.

• **LLIBRERIA CLARET.**— El 21 de febrer, a les 19.30, presentació del llibre de Manuel Tort Viure, *quina joia! Present en un temps de canvi (1939-2003)*. Presentarà l'obra Mn. Francesc Romeu. Presidirà l'acte Joan Rigol; el 22, a les 18.45, conferència *Expectativa de la fi del món i teologia escatològica* amb Antoni Bentué; el 23, a les 19.00, presentació dels llibres *El desafiament de la laïcitat* i *La sacralització del poder*, de Josep Gil i Ribas; el 24, a les 19.00, presentació del llibre *Sabiduría del corazón*, de Gérard Pilet. Sala Pere Casaldàliga, c/ Roger de Llúria, 5 – Barcelona.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 21 de febrer, a les 19.00, reflexió de l'actualitat cultural i religiosa amb Enric Frigola, periodista i coordinador de Ràdio Estel; el 23, a les 19.00, amb motiu de la presentació del darrer número monogràfic de *Qüestions de Vida Cristiana* sobre *Arrels de Catalunya, 25 anys*, l'arquebisbe d'Urgell, Joan Enric Vives, pronunciarà la conferència *Democràcia, polítics i periodistes*. C/ València, 244, 1r – Barcelona.

• **CAIXAFORUM.**— El 21 de febrer, a les 19.00, conferència *El flamenc i Catalunya: una relació més que centenària*, amb Francisco Hidalgo (creador i director del Festival d'Art Flamenc de Catalunya del 1984 al 2003); el 22, a les 19.00, xerrada de Gervasio Sánchez (periodista i fotògraf) amb el tema *La guerra no és un espectacle*; el 23, a les 19.30, conferència de Manuel Pérez Sánchez (psicoanalista) sobre *Els somnis: menyspreu de la multitud i fascinació del científic*; el 25, a les 19.00, cinema i col·loqui *La desviació*; el 26 i 27, a les 17.30 i 12.00 respectivament, activitat familiar *El fil del mite*. Mites i tradició oral; el 27, a les 19.30, concert

d'Eva Quartet (música de Bulgària). Av. Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8 – Barcelona, tel. 934 768 600.

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 21 de febrer, a les 19.00, presentació del llibre *Una Iglesia nazarena*, amb Víctor Codina (autor del llibre), Josep Rambla i Anna Saumoy; a les 20.15, pregària *Des del clam dels oprimits...*; el 22, a les 19.30, claus de lectura de les notícies del mes amb Luis Sols i Óscar Mateos; el 25, a les 19.00, cinefòrum amb Ignasi Salvat i Quim Pons; el 5 de març, seminari *Què aporten els exercicis a una situació de crisi com l'actual?*, amb Adolfo M. Chércoles; del 9 de març al 13 d'abril, a les 19.30, curs *Per un ordre mundial més just (III)*. *Una mirada cristiana sobre el treball humà*. Més informació i inscripcions: c/ Roger de Llúria, 13 – Barcelona, tel. 933 172 338, info@fespinal.com, www.fespinal.com.

• **ACAT.**— Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura organitza el 22 de febrer, a les 19.30, una pregària ecumènica a l'església de les Franciscanes Missioneres de Maria (c/ Llorer, 11 – Barcelona).

• **TALLERS D'ORACIÓ I VIDA (MÈTODE P. LARRAÑAGA) «UNA NOVA EVANGELITZACIÓ».**— Serà el 22 de febrer, de 18.00 a 22.00, a la parròquia de la Immaculada Concepció (c/ Estronci, 20 – l'Hospitalet de Llobregat). Més informació: tel. 934 904 148.

• **PARRÒQUIA DE LA BONANOVA.**— El 22 de febrer, a les 21.30, el Dr. Antoni Bentué pronunciarà la conferència *L'experiència de Déu reflectida en les paràboles de Jesús*.

• **CERCLE CATALÀ D'ESTUDIS HERÀLDICS I NOBILIARIS.**— El 23 de febrer, a les 20.00, conferència *Armoria medieval de la noblesa europea al XIXè*. Capítol del Toisó d'Or a la catedral de la Santa Creu i Santa Eulàlia d'Agustí Esteve i Orozco de Nàjar. C/ Avinyó, 19, pral. – Barcelona.

• **DR. JOSEP RIUS-CAMPS.**— El 23 de febrer, a les 19.30, presentació de la miscel·lània en honor del Dr. Josep Rius-Camps. Hi intervindran Armand Puig, Joan Planellas, Joan Ferrer i el mateix Rius-Camps. Presideix l'acte l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, al Seminari de Barcelona (c/ Diputació, 231).

• **CERCLE LA SALLE.**— El 24 de febrer, a les 18.30, xerrada del G. Mariano sobre *Cuentos en el Abàa* (el conte africà). Pl. del Nord, 14 – Barcelona, tel. 932 181 077 i 690 378 450, mfmagaz@gmail.com.

• **CENTRE EDITH STEIN.**— El 24 de febrer, de 19.00 a 21.00, II Cicle de meditació i diàleg amb grans mestres espiritu-

SANTUARI DE MONTSERRAT

II JORNADES UNIVERSITÀRIES DE TURISME RELIGIÓS.— Tindran lloc el 7 i 8 de març, coordinades per Salvador Claramunt (catedràtic d'Història medieval de la UB), sobre *L'art del sagrat: simbologia cristiana*. Més informació: tel. 938 777 725.

als cristians. Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona, oferirà la xerrada *La lluita contra l'orgull i la vanitat, un retorn a la pau interior*. C/ València, 244, 3r – Barcelona.

• **ESCOLA DE PREGÀRIA.**— El 24 de febrer, a les 20.00, a la parròquia de Sant Cristòfor de Premià de Mar (c/ Rectoria, 15) tindrà lloc l'Escola de Pregària per a joves amb l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach.

• **JMJ.**— El 25 de febrer, a les 19.30, la Delegació de Pastoral de Joventut convoca tots els joves que vulguin ser voluntaris per a l'acollida dels més de 15.000 joves que arribaran a la diòcesi per viure els dies previs a la JMJ. Més informació: www.delejovebcn.org.

• **CATEDRAL.**— El cor de cambra Francesc Valls participarà en la missa conventual del 27 de febrer, a les 10.30, ofertori: *Domine convertere* de Palestrina; comunió: *Ad Dominum dum tribularer* de Scarlatti; sortida: *Laudate nomen Domini* de Tye.

• **PARES TEATINS.**— El 27 de febrer, a les 18.00, concert de piano i contrabaix. C/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

• **AMICS DELS ÀNGELS.**— De l'1 al 3 d'abril curs *Els àngels del Miracle: volejant el propi àngel*. Més informació: tel. 933 230 616 i 657 940 121, amicsdelsangels@hotmail.com.

GIRONA

• **RECITAL A BESCANÓ.**— El 20 de febrer, a les 17.30, a l'església parroquial de Besanó, recital de poesia i cant coral *Maragall més que mai*. Hi participen les corals Retorn Planenc, Josep Ruhí, Rossinyol, Cor Parroquial d'Amer, Cors Alegres i Ipso Lauro.

• **CASES RURALS.**— El 23 de febrer, a les 10.30, IV Trobada de responsables de cases rurals a Can Maholà de Beuda. El tema serà *Com ajudar a conèixer als hostes de les cases rurals els valors religiosos-cristians, els culturals, els populars, els paisatgístics, les tradicions...*

• **GOA.**— El 26 de febrer, de 10.00 a 13.00, recés dels Grups d'Oració i Amistat als pares claretians de Girona.

• **TRÀNSIT.**— El 26 de febrer, a les 17.30, trobada d'amics i familiars de víctimes d'accidents de trànsit a la parròquia de Sant Josep de Girona; a les 19.00, celebració de l'eucaristia.

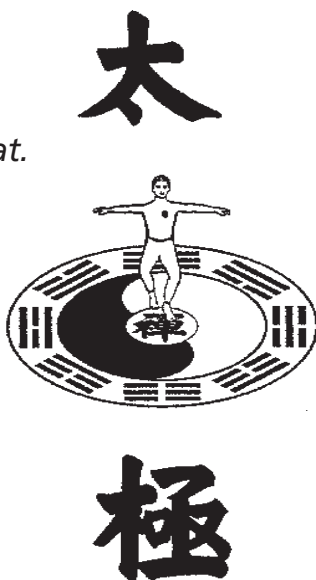
• **CCU.**— El 26 de febrer, a les 20.45, trobada d'universitaris i postuniversitaris. Diàleg sobre el llibre *El regreso del hijo pródigo*, al Casal Bisbe Cartaïa.

甚去奢去泰
是以聖人去

Per això l'home savi:
Rebutja l'excés.
Rebutja la prodigalitat.
Rebutja la grandesa.

MOVIMENT I TERTÚLIA
AMB PETER YANG

Dissabte 19 de febrer,
a les 18.30 h, tertúlia.
Diumenge 20, a les 12 h, missa.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ
«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 242 787

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.

Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

SENÉN FLORENZA, DIRECTOR GENERAL DE L'INSTITUT EUROPEU DE LA MEDITERRÀNIA

«S'enceta una nova era al món àrab»

Carme Munté

La situació de revolta que s'ha anat estenent en alguns països àrabs ha portat el món occidental a mirar de forma més atenta el present i el futur d'una zona de gran interès geoestratègic per a Europa i els Estats Units. Senén Florenza (Valls, 1950), director general de l'Institut Europeu de la Mediterrània, aporta claus per entendre les reivindicacions del poble àrab.

Què aconseguiran les revoltes populars de Tunísia o Egipte?

Les protestes per demanar millores socioeconòmiques s'han anat produint en la majoria de països d'aquesta regió al llarg de la darrera dècada. En moltes ocasions s'evitava polititzar-les perquè els règims no les haurien permès. Tot i així, la resposta dels governs era o bé la repressió o oferir unes concessions mínimes. Si bé es podia pensar que les manifestacions de protesta continuarien, ha estat del tot inesperat que ho fessin de forma tan dramàtica a Tunísia i a Egipte, aconseguint a més forçar canvis reals en l'*status quo*. Tot plegat ha atiat les reivindicacions dels pobles de tota una regió que amb aquestes revoltes està encetant segurament una nova era al món àrab.

Per què precisament es donen en el moment actual?

Es combinen diversos factors. La incidència de la crisi econòmica n'és un, però no determinant, ja que aquests països creixien a un ritme acceptable. Entre altres podríem esmentar l'atur, sobretot concentrat en les noves generacions de joves formats que arriben ara al mercat laboral, la falta d'expectatives i d'oportunitats, la pobresa; tot plegat confrontat a uns mandataris que s'han eternitzat en el poder i uns governs que no practiquen una democràcia plena i que són acusats de corrupció. Això ha anat generant un ressentiment, una indignació, que després de la revolució del Gessamí a Tunísia, ningú no té por ja de cridar al carrer tot exigint nous governs i l'inici d'una nova etapa política que aportí més llibertat i prosperitat.

Quins trets caracteritzen aquest moviment que neix del poble?

Es tracta d'un moviment que parteix en origen dels joves i que s'amplia després a altres capes de la població. La seva direcció és difusa perquè s'organitza en xarxa a través de l'internet social i d'altres canals informals. En el cas de Tunísia, molts asseguren que sense Facebook no s'hauria generat un moviment amb tanta força. És també destacable que no inclogui reivindicacions religioses, sinó que les demandes se centrin en el respecte als drets fonamentals, les millores socioeconòmiques i un govern veritablement democràtic.

Hi ha perill de desestabilització en el món àrab?

Atès que les raons que han dut els tunisians i els egipcis a manifestar-se massivament es troben també en altres països àrabs, les revoltes poden estendre's. De tota manera, Egipte és el centre de gravetat del món àrab per pes demogràfic, polític i cultural, i per tant, el que passi al país del Nil marcarà la pauta dels canvis que pu-

gui experimentar el món àrab a partir d'aquesta onada de moviments i manifestacions populars. Ara bé, el risc de desestabilització dependrà de la resposta que donin els governs a les exigències d'aquests moviments i de la capacitat d'aquests de mantenir la pressió. Les protestes, tant en el cas d'Egipte com de Tunísia, es personalitzen molt en la cara més visible del govern, el seu president. Si aquesta figura és reemplaçada per una altra amb més acceptació, s'aproven mesures socials i es duen a terme canvis polítics reals que incloguin la celebració d'eleccions lliures i netes, disminuirà el risc de desestabilització.

Quin és el paper que han de tenir els països occidentals?

Tant els Estats Units com Europa, interessats històricament en l'estabilitat de la regió per motius geopolítics, econòmics i socials, han de reclamar que no es faci ús de la força contra els manifestants i fer costat als moviments populars que reclamen a Tunísia, Egipte i altres països àrabs més democràcia, més llibertat i més benestar. Són objectius que tant Europa com els Estats Units havien impulsat durant anys a la regió amb estratègies diferents. Europa, amb l'aplicació del seu *soft power*, ha contribuït a una bona evolució econòmica d'aquests països però no ha aconseguit enfilars els canvis democràtics necessaris. L'aproximació nord-americana, la seva *Greater Middle East Initiative*, partia sobretot de la idea de construir per la força a l'Iraq una democràcia que pogués ser exemple per a la resta de països àrabs, la qual cosa fa temps que es va revelar com un error grandíssim de càlcul que només ha fet que deslegitimar la imatge dels EUA al món àrab. Ara, i de forma fins a cert punt inesperada, aquests moviments els estan donant la possibilitat, tant a Europa com als EUA, d'exercir més pressió sobre els governs àrabs perquè introdueixin canvis democràtics, i modernitzin així les seves estructures institucionals, econòmiques i socials.

Eduard Brufau

Rauxa

Informació religiosa?

La informació religiosa dels mitjans de comunicació de caire generalista, ja siguin de televisió, ràdio, premsa o internet, destaca per ser escassa i, quan apareix, parcial, inexacta o clarament esbiaixada. Amb honroses excepcions, cal dir-ho, es percep que a l'hora d'informar sobre religió, especialment quan fa referència al cristianisme, i més concretament al catolicisme, els professionals que hi ha al darrere poques vegades dominen mínimament el tema. A més, massa sovint es fa evident que els sap greu informar de tot allò de bo que hi ha a l'Església i que frueixen magnificant-ne els

errors, les controvèrsies o els escàndols.

Quan no se'n sap més i no es domina el tema, presentar el cristianisme com una força malèfica és un recurs fàcil, que potser encara ven, però que al segle XXI ja està molt vist. Un bon mitjà de comunicació generalista és aquell que dona a la religió el tracte i l'espai que li correspon, de la mateixa manera que es fa amb la política, l'economia, els esports o la cultura. Ja és hora que s'entengui que tractar tendenciosament la informació religiosa l'únic que demostra és la poca professionalitat del mitjà que ho fa.

Pensant-ho millor

Núria Ferret i Canale
Orde de les Verges

Serviu el Senyor amb alegria

Avui us explicaré dues anècdotes. Primera. Em trobo de retorn dels exercicis espirituals estiuencs. Em porta en cotxe cap a l'estació un sacerdot jove que em parla d'unes religioses d'una comunitat que tots dos coneixem i estimem. Intenta descriure-me'n una, perquè jo, pel nom, no estic segura de qui es tracta.

«Ah, sí!», li faig jo, «és una que sempre somriu, oi?»

Ell es queda uns segons pensatiu i em replica: «Bé, és que, de fet, totes elles sempre somriuen...» «És cert», he d'admetre. «Elles sempre estan alegres, sempre tenen un somriure captivador que els il·lumina el rostre...»

Segona anècdota. Som a missa de dotze en una parròquia de Ciutat Vella, a Barcelona. Els assistents: turistes, passavolants, gent senzilla, gent pobra, gent malalta, gent rebutjada... i altres. Arribem a l'ofertori. S'inicia un cant deliciós, espiritual, emotiu. Des del fons de l'església avança pel passadís central un grupet d'uns 5 o 6 nens i nenes, tots molt petits. Uns ajuden els altres a portar les ofrenes amb certa dificultat. Als peus del presbiteri, el sacerdot els espera amb un ampli somriure als llavis. Quan els nens s'aproximen a ell —oh, sorpresa!— s'agenolla al seu davant, així, amb tota simplicitat i amb casuïlla i tot, i sense perdre el somriure, va rebent agenollat una a una les ofrenes, acompanyant tot plegat amb una carícia, una paraula, una mirada d'amor cap als infants. Els fidels, arribats a aquest punt, ens sentim el cor tocat per l'emoció: quelcom ens ha afectat, quelcom ens ha entendrit. Ara he de dir que les religioses somrients i el sacerdot acollidor són de la mateixa comunitat i que conèixer gent així em mou a l'agraïment...

Gràcies per tots els sacerdots que saben acollir els fidels amb els braços oberts i amb un somriure als llavis; gràcies per les religioses i religiosos que serveixen els germans amb alegria, amb fidelitat, amb amor; gràcies per tots els seglars que van als seus llocs de treball, a les oficines, als hospitals, a les fàbriques, portant el somriure als llavis i als ulls, i encomanant l'alegria al seu voltant. Perquè, sabeu?, el somriure autèntic no és el que ens esforcem per mostrar quan volem quedar bé o semblar simpàtics, és el que brolla del cor, inevitablement, quan algú se sent estimat per Déu. *Pensant-ho millor*, aquesta alegria pot ser un gran testimoni que el nostre món necessita.